



ΣΚΙΕΣ
ΤΗΣ
ΑΘΡΟΤΗΤΑΣ

Πρόλογος

Οι σκιές της αθωότητας. Οι αόρατες συντρόφισσες που χορεύουν στο παρασκήνιο, οι αντικριστές του φωτός που ζωγραφίζουν έναν άλλο κόσμο. Ό,τι βλέπουμε δεν είναι πάντα μαύρο, αλλά μία αρένα χρωμάτων που αντανakλούν τις ξεθωριασμένες αποχρώσεις μιας παιδικής ζωγραφιάς σε χαρτί ακουαρέλας. Είναι σαν τα σπασμένα πινέλα, ειλικρίνειας και διάφανης αλήθειας, που χρωματίζουν αβίαστα την καθημερινότητά μας, προκαλώντας συναισθήματα που ξυπνούν από το πέρασμα του χρόνου.

Οι σκιές χορεύουν ανάμεσα σε ανθρώπους, όχι μόνο σε άχρωμους περαστικούς, αλλά και σε εραστές, φίλους και ψυχές που συναντούμε στο δρόμο μας. Κρύβουν ιστορίες, αναμνήσεις και συναισθήματα που αγκαλιάζουν και συνάμα χαράζουν την καρδιά μας. Και όμως, υπάρχουν άνθρωποι που, σαν μάγοι, λιώνουν αυτές τις σκιές ανάμεσα μας.

Ρευστοποιούν τα παγωμένα βλέμματα, απομακρύνοντας κάθε ίχνος αποχρώσεων του παρελθόντος.

Και εκεί, στο παιδικό γραφείο, στέκει ένα ποτήρι γεμάτο υπολείμματα μπογιάς στον πάτο και καθαρού νερού στην επιφάνεια. Ένα παιχνίδι των χρωματιστών σκιών, όπου η μπογιά αντικατοπτρίζει τη ζωγραφική της ψυχής μας, ενώ το νερό δημιουργεί μία αναμνηστική γέφυρα μεταξύ του παρόντος και του παρελθόντος. Ανακινήστε προσεκτικά και ανακαλύψτε τις σκιές της αθωότητας που χορεύουν εκεί, αναμιγνύοντας την αφήγησή τους με τη δική σας.

Στο πλαίσιο του [Advanced Certificate «Δημιουργική γραφή: Από τη φαντασία στο χαρτί»](#) από το Skillbox, επίδοξοι συγγραφείς ξεδιπλώνουν τις προσωπικές τους ιστορίες, δημιουργώντας μικρά αριστουργήματα που αντικατοπτρίζουν τη μαγεία των λέξεων υπό την επιμέλεια του εισηγητή, Κυριάκου Χαλκόπουλου.

Περιεχόμενα

Αθώς – Αντώνιος Μίμης

Το Λάθος - Κωνσταντίνα Παππά

Το Προσωπείο – Μαρίνος Βόκολος

Καλοκαίρι – Κωνσταντίνα Δημητρίου

Όταν η Sally Σκότωνα τον Harry - Elizabeth Simson

Φίφης & Εκάβη - Μαρία Ιωσηφίδη

Ένα Όνειρο – Σωτηρία Δόντη

Κάθοδος - Κάρμεν Μ. Κρέτσου

Τα Σπόρια – Αγγελική Βιδάλη

Το Κατάστημα - Γεωργία Τζανιδάκη

Αναπόφευκτα – Μαρία Δαλάτση

28/10 – Νένα Χατζησιώμου

Θαλασιά – Βασιλική Τσάβου

Δύσκολη Υπόθεση – Χρήστος Βλαχόπουλος

Μια φίλια - Νικόλαος Βασιλάκης

Ο Θάνατος της Γριάς Καρυδιάς – Έλλη Παπαδοπούλου

Μποτιλιάρισμα – Κώστας Τζηλιάδης

Το Φως – Ευθαλία Φαρμάκη

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΙΜΗΣ

Αθώς

Κύριε αστυνόμε, για τον θάνατο της γιαγιάς μου μπορεί να ευθύνομαι εγώ, αλλά δεν ήμουν εγώ που την σκότωσα.

Να ξέρατε πόσο την αγαπούσα!

Αυτή, μονάχη της, με μεγάλωσε. Μάνα και πατέρα δεν γνώρισα. Έκανε ό,τι μπορούσε για να με μεγαλώσει σωστά, να μη μου λείπει τίποτα. Μα εγώ όλο την στεναχωρούσα.

Για το σχολείο δεν διάβαζα, τα σκασιάρχεια ήταν συχνά και αυτή συνεχώς με έψαχνε στις γειτονιές.

“Ακαμάτη” μου φώναζε, “Μόνο για να αλητεύεις είσαι και εσύ. Ίδιος ο πατέρας σου!”

Τα σχολικά τα χρόνια πέρασαν και αφού τα γράμματα δεν τα έπαιρνα, γυρνούσα από εδώ και από εκεί μπας και βρω καμιά δουλειά. Πολλά βράδια γυρνούσα άπραγος, δίχως φράγκο στην τσέπη και τότε μου έλεγε: “Ανεπρόκοπε, όλοι έχουν δουλειές και εσένα σε έχει φάει το καθισιό. Ντροπή σου!”

Μέχρι που βρήκα, επιτέλους, μια δουλειά, σαν εργάτης σε ένα εργοστάσιο. Κουβαλούσαμε ο καθένας τέσσερις τόνους, μα πάλι άκουγα τα ίδια κάθε φορά που γυρνούσα σπίτι.

“Δουλειά είναι αυτή που βρήκες; Ο εγγονός της Μαρίας είναι γιατρός και ο δικός μου ένα τίποτα.”

Το ξέρω πως αυτά τα έλεγε από αγάπη και δεν την παρεξηγούσα.

Η καλή μου η γιαγιά!

Μια μέρα, μετά τη δουλειά, με φώναξαν δύο συνάδελφοι για μια μπύρα στο μαγαζί όπου μαζεύονταν οι εργάτες μετά το σχόλασμα. Η μία μπύρα έγινε δύο, τρεις, μέχρι που σταμάτησα να μετρώ.

Τι ωραία που ήταν! Όπου γυρνούσα το κεφάλι μου έβλεπα ανθρώπους εύθυμους, να κάνουν καλαμπούρια και να γελάνε με τη ψυχή τους.

Κύριε αστυνόμε μου, αυτό το μέρος με απορρόφησε. Είχα γίνει αποδεκτός με τα καλά και τα άσχημα μου.

“Το πιτότό δίνει ζωή”, μου είχε πει το φιλαράκι που συνήθως τα πίναμε παρέα. Σε εμένα το πιτότό έγινε η ζωή μου. Από τη δουλειά σιγά σιγά σταμάτησα και στο σπίτι δεν άντεχα να πηγαίνω πλέον. Επέστρεφα μονάχα για να πάρω στα κρυφά κάνα ψιλό από τη σύνταξη της γριάς και να κοιμηθώ. Όλες τις ημέρες μου, τις περνούσα πίνοντας.

Αυτή δεν άργησε να καταλάβει τι γινόταν. Μια μέρα που είχα γυρίσει στουπί από το μεθύσι παραφύλαγε έξω από την πόρτα. Μόλις με είδε, κλείδωσε με τον εσωτερικό σύρτη την πόρτα και φώναξε “Θα με ξεκάνεις με τα καμώματα σου, αχρείε! Αν συνεχίσεις αυτό το τροπάριο ξέχνα με εμένα, το σπίτι τούτο. Και τα λεφτά μου, μωρέ ανεπρόκοπε, να τα

ξεχάσεις. Δεν θα σου γράψω τίποτα. Τίποτα, με ακούς;”

Έτσι, προσπάθησα να μείνω καθарός, τουλάχιστον μέχρι να τα κακαρώσει. Για ένα μήνα δεν είχα πει σταγόνα. Ήμουν υπόδειγμα.

Για πρώτη φορά στη ζωή της δεν μπορούσε να με κατηγορήσει για τίποτα!

Μα χθες, μου έδωσε μερικά χρήματα να πάω στο μπακάλικο να της αγοράσω πράγματα. Έλα που στο δρόμο βρήκα το παλιό μου φιλαράκι που τα πίναμε παρέα. Μου άρχισε τα “πού χάθηκες” και τα “έλα να πιούμε ένα ποτηράκι και φεύγεις”.

Άνθρωπος είμαι και εγώ, αστυνόμο μου, δεν άντεξα. Τί το 'θελα;

Τα ποτήρια μας δεν προλάβαιναν να τα ξαναγεμίζουν, διπλανές παρέες με κερνούσαν, χαρούμενοι που με έβλεπαν μετά από τόσο καιρό. Και εγώ όλο έπινα και έπινα. Με έπιασε μια ζαλάδα ανεπανάληπτη. Όλα γύρω μου περιστρέφονταν, τα πρόσωπα τα έβλεπα διπλά και δεν μπορούσα να σταθώ όρθιος. Μια στιγμή, όπως πήγα να πιάσω το ποτήρι, μου έφυγε και τσακίστηκε κάτω. Κάποιος, μάλλον ο μαγαζάτορας, φώναξε “ε φτάνει πια!” και χωρίς να καταλάβω τι γίνεται με πέταξαν έξω από το μαγαζί.

Δεν είχα άλλη επιλογή από το να γυρίσω στο σπίτι της γιαγιάς μου. Ένα βαρύ αίσθημα με πλάκωνε. Ποιος ξέρει τι θα μου έσερνε πάλι; Τα λεφτά τα είχα ξοδέψει όλα.

Ίσως και να είχε βάλει πάλι τον σύρτη στη πόρτα, μα δεν με πείραζε, θα έσπαζα το παράθυρο. Όλα τα είχα σκεφτεί ακόμα και μέσα στη ζάλη μου.

Τι μπαγαπόντης που είμαι!

Για καλή μου τύχη, η πόρτα ήταν απλά κλειδωμένη. Μπήκα μέσα στο σπίτι και σωριάστηκα μισολιπόθυμος στο καναπέ του σαλονιού. Μα ξάφνου σαν να είδα ένα μαυροφορεμένο πλάσμα να κατεβαίνει σιγά σιγά τα σκαλιά που οδηγούσαν στο δωμάτιο της γιαγιάς μου. Έμοιαζε με ανθρώπινη φιγούρα αλλά λες και είχε ξεπεταχτεί μέσα από το ζόφο.

“Εσύ με σκότωσες, κακούργε!”, άρχισε να κραυγάζει, με μια απόκοσμη μα συνάμα οικεία φωνή.

Ανασηκώθηκα από το καναπέ και έκανα να τρέξω προς την πόρτα.

“Εσύ με σκότωσες, εσύ!” ξεστόμιζε δίχως σταματημό.

Αυτό το πλάσμα, σαν να πετούσε, με πρόφτασε μόλις πήγα να αγγίξω το πόμολο.

Το δεξί του χέρι άγγιξε το δικό μου και ένα ρίγος ξεχύθηκε σε όλο μου το κορμί. Ένιωθα παγωμένος από άκρη σε άκρη, σαν να ήμουν νεκρός αλλά με τις αισθήσεις μου ακόμα ενεργές.

Με το αριστερό χέρι, το πλάσμα έβγαλε το μαύρο μανδύα που έκρυβε την κεφαλή του και το πιο άσχημο πρόσωπο που είδα ποτέ εμφανίστηκε μπροστά μου.

Έμοιαζε τόσο με της γιαγιάς μου!

Ήταν ένα πρόσωπο σαν σκαμμένο από τις πολλές ρυτίδες, με λιπόσαρκα μαγουλά που κρέμονταν γύρω από ένα χείλος αχνό σαν μια λεπτή γραμμή. Για μάτια είχε δύο μαύρες κουκίδες που μέσα τους λαμπύριζε μια κατάσπρη λάμψη. Μαλλιά δεν είχε. Ή μάλλον εδώ και εκεί υπήρχαν κάποιες λιγοστές τρίχες, αλλά το μεγαλύτερο μέρος του κεφαλιού ήταν εντελώς φαλακρό.

Ένα απόκοσμο γέλιο ξέσπασε τότε μέσα από το στόμα του. Ένα στόμα μαύρο σαν ένα πηγάδι που μέσα του συγκέντρωνε έρεβος ανεξάντλητο.

Έβγαλα μια κραυγή απόγνωσης. Έπιασα αυτό το απαίσιο κεφάλι με τα δύο μου χέρια όσο πιο σφιχτά μπορούσα και άρχισα με δύναμη να το κοπανάω στη πόρτα. Μα σε κάθε χτύπημα, το γέλιο γινόταν όλο και πιο δυνατό. Και όσο πιο δυνατό γινόταν το γέλιο, τόσο πιο πολύ άνοιγε το στόμα που τώρα έμοιαζε έτοιμο να με απορροφήσει.

Μα εγώ συνέχιζα και συνέχιζα... Ή θα με ρουφούσε στο σκοτάδι ή θα το σκότωνα...

Τότε άκουσα το κουδούνι της πόρτας και ήρθα να σας ανοίξω, αστυνόμε μου.

Δεν γνωρίζω πως βρέθηκε η γιαγιά μου νεκρή, ούτε γιατί έχω αίματα στα ρούχα μου.

Εγώ, απλά, είδα ένα όνειρο. Είμαι αθώος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΠΑΠΠΑ

Το Λάθος

Αναστάτωση επικρατούσε στο γραφείο. Ο Ευγένιος, βοηθός λογιστή, είχε υποπέσει σε λογιστικό σφάλμα. Ο προϊστάμενός του εμφανώς εκνευρισμένος, έδινε οδηγίες:

“Θα πρέπει να γίνουν άμεσα οι διορθώσεις. Αναμένουμε εντός ολίγου τηλεφώνημα από το κεντρικό λογιστήριο. Θα σε καθοδηγήσουν...”

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την φράση του και το τηλέφωνο άρχισε να κουδουνίζει απειλητικά.

“Παρακαλώ ανοίξτε το σχετικό φύλλο εργασίας εσόδων και εξόδων που σας αποστείλαμε. Ανατρέξτε στις γραμμές και στήλες, όπου θα δείτε με κόκκινη υπογράμμιση τις λανθασμένες ενέργειες. Προβείτε στις απαραίτητες διορθώσεις. Αναμένουμε αναφορά”.

Ο Ευγένιος άκουγε αμίλητος τις επιτακτικές εντολές της Φωνής. Ήταν η υπεύθυνη του κεντρικού λογιστηρίου. Δεν την είχε δει ποτέ από κοντά.

Μιλούσε μαζί της τηλεφωνικά μόνο όταν ήταν απαραίτητο, γι αυτό είχε καταγραφεί στην συνείδησή του ως η Φωνή και δεν θυμόταν καν το πραγματικό της όνομα.

Ο Ευγένιος αναρωτήθηκε αν ο προϊστάμενος και η Φωνή διατηρούσαν το άγχος της εργασίας και στον ελεύθερό τους χρόνο. Ίσως να έλυναν γρίφους η αινίγματα λογιστικής, ποιος ξέρει...

“Λοιπόν, έτοιμη η αναφορά;” Ο προϊστάμενος διέκοψε τις σκέψεις του.

“Ναι... χμ... δυστυχώς δεν έχουμε τα αναμενόμενα αποτελέσματα...”

Μεσολάβησαν λίγα λεπτά σιωπής. Ο Ευγένιος προσπαθούσε να αποφύγει το βλοσυρό βλέμμα του ανωτέρου του που τον κατακεραύνωνε μέσα από τα τεράστια μυωπικά γυαλιά του. Μα η έκρηξη δεν άργησε:

“Πως; Δεν είναι δυνατόν! Ακολούθησες κατά γράμμα τις οδηγίες; Έκανες τις απαραίτητες διορθώσεις; Δεν είναι δυνατόν, αγαπητέ μου, να συμβαίνουν αυτά τα πράγματα, εδώ είναι λογιστήριο. Λο-γι-στή-ριο. Οι αριθμοί είναι η ζωή μας. Δουλεύουμε με αυτούς. Ζούμε γι αυτούς. Κι αν πιστεύεις πως το έλλειμμα είναι ευτελές, πλανάσαι πλάνην οικτρά. Η παραμικρή αστοχία, ακόμη και ένα λεπτό του ευρώ μπορεί να αποφέρει ζημία στα οικονομικά αποτελέσματα της εταιρίας μας. Πρέπει οπωσδήποτε να βρεθεί το λάθος. Γι αυτό το λόγο θα μείνεις στο γραφείο κάποιες ώρες πέραν του ωραρίου σου. Γνωρίζεις ότι ως τις πέντε το απόγευμα όλοι οι υπάλληλοι θα έχουν αποχωρήσει. Παρ’ όλα αυτά έως τις εννέα παραμένει προσωπικό ασφαλείας. Εννοώ τον φύλακα ο οποίος ακριβώς τότε κλειδώνει την κεντρική είσοδο και φεύγει. Άρα και εσύ θα μείνεις μέχρι τότε. Ελπίζω μέσα σε αυτό το διάστημα να κάνεις αυτό που πρέπει”.

“Λοιπόν απ ό,τι βλέπω πήγε κιόλας τέσσερις” – είπε κοιτάζοντας το ρολόι του – “οπότε ήρθε η ώρα να αποχωρήσω. Λυπάμαι που είσαι υποχρεωμένος να μείνεις τόσες ώρες εδώ μα δυστυχώς δεν γίνεται διαφορετικά. Τουλάχιστον θα έχεις την ηρεμία και την αυτοσυγκέντρωση που χρειάζεσαι. Και να θυμάσαι, εδώ είναι λογιστήριο. Λο-γι-στή-ριο”, αντηχούσε η φωνή του καθώς έφευγε.

Ο Ευγένιος έμεινε μόνος με τους ατίθασους αριθμούς που του έκαναν τη ζωή δύσκολη.

Υπολόγιζε ξανά και ξανά και το κομπιουτεράκι του όλο και κάτι πρόσθετε η αφαιρούσε όμως η διαφορά έμενε ακλόνητη στο 1,01 ευρώ. Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει, η όραση του θόλωνε και η υπομονή του άρχισε να εξαντλείται. Τα έβαζε με τον εαυτό του που έκανε αυτή την επαγγελματική επιλογή ενώ θα μπορούσε να ασχοληθεί με κάτι πιο ταιριαστό στα ενδιαφέροντά του και όχι να ψάχνει 1,01 ευρώ.

Πόσο φαιδρό...

Μήπως όμως τα σκεπτόταν όλα αυτά υπό το κράτος της σύγχυσης;

Δεν πρόλαβε να απαντήσει σε αυτό το ερώτημα καθώς είδε στο ρολόι του ότι η ώρα ήταν οκτώ ακριβώς. Ήταν η ώρα που ο φύλακας θα κλείδωνε, όπως του είχε πει ο προϊστάμενος.

“Ωχ όχι, πρέπει να βιαστώ”, μονολόγησε

Άρπαξε τα πράγματα του και έτρεξε βιαστικά προς την έξοδο.

Ήταν όμως αργά, ο φύλακας είχε ήδη φύγει.

“Δεν το πιστεύω, εγκλωβίστηκα! Ψυχραιμία.. πρέπει να σκεφτώ. Μα ναι θα τηλεφωνήσω στον προϊστάμενο και εκείνος θα στείλει κάποιον να μου ανοίξει. Όμως αν του τηλεφωνήσω σίγουρα θα με ρωτήσει... αν βρήκα το λάθος... Ίσως αν... έμενα εδώ απόψε ως το πρωί; Θα προσπαθούσα ξανά και μπορεί να το έβρισκα. Κι αν όχι, τουλάχιστον τότε θα με παρουσιάσω ως τον ευσυνείδητο υπάλληλο που ξενύχτησε για τους σκοπούς της εργασίας, κι έτσι ίσως να παραβλέψουν το σφάλμα η και να το συγχωρήσουν”.

Οι διαπραγματεύσεις με τον εαυτό του τον οδήγησαν στη μόνη λύση που κατά τη γνώμη του θα τον έβγαζε από το αδιέξοδο.

Επιτέλους ένιωθε πιο ήρεμος. Έπρεπε να τελειώσει με κάποιο τρόπο αυτή η ιστορία και σίγουρα δεν ήταν καθόλου πρόθυμος να συνεχίσει να ψάχνει για το υπόλοιπο της εβδομάδας εκείνο το 1,01 ευρώ.

Γύρισε στο γραφείο του και άνοιξε τον υπολογιστή.

Ξεκίνησαν και πάλι οι υπολογισμοί, όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο ίδιο σημείο.

“Αρκετά πια”, φώναξε. Απορώ πώς εγώ μπλέχτηκα με αυτή τη ζοφερή εργασία. Είναι σαν να βρίσκομαι σε έναν λαβύρινθο και όσο και να ψάχνω την διέξοδο κάνω κύκλους και επιστρέφω στο σημείο από όπου ξεκίνησα. Ορίστε, μιλάω μόνος μου, αν είναι δυνατόν. Μα κάπως ξαλάφρωσα.

Ο Ευγένιος με αυτό το παραλήρημα εξέφρασε όλα όσα σκεπτόταν τόσον καιρό. Όμως τι θα έλεγε ο προϊστάμενος αν τον άκουγε; “Οι αριθμοί είναι η ζωή μας. Εδώ είναι λογιστήριο”, σίγουρα αυτό θα έλεγε.

“Έ λοιπόν να τους βράσω τους αριθμούς σου, κύριε”, είπε ο Ευγένιος δείχνοντας προς το γραφείο του προϊστάμενου.

“Ωραία λοιπόν, συνεχίζω να μιλάω μόνος μου. Μάλλον πρέπει να κάνω ένα διάλειμμα”, μονολόγησε καθώς πήγαινε προς

την κουζίνα του γραφείου. Άνοιξε το ψυγείο με τη σκέψη πως ίσως να είχε μείνει εκεί κάτι για να ξεγελάσει την πείνα του.

Ψωμί του τοστ, ένα μήλο, και μισό κουτί χυμός ροδάκινο. Αυτά ήταν αρκετά για να περάσει το βράδυ. Άλλωστε ήταν ολιγαρκής.

Καθισμένος στο γραφείο του, καθώς μασουλούσε την λεία του το βλέμμα του έπεσε στην μεγάλη ξύλινη βιβλιοθήκη με τους μαύρους χοντρούς φακέλους όπου ήταν τακτοποιημένα τα παραστατικά και τόσα άλλα αρχεία των τελευταίων δέκα ετών.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που όταν αντίκριζε αυτή την βιβλιοθήκη σκεφτόταν πως μια μέρα αυτό το στοιβαγμένο χαρτομάνι θα ζωντανέψει, θα πάρει την μορφή ενός άγριου θηρίου και θα τον κατασπαράξει.

“Κύριε προϊστάμενε, είναι πράγματι απαραίτητο να φυλάσσουμε τα αρχεία τόσων ετών;” τον είχε ρωτήσει στο παρελθόν.

“Διότι είμαι σίγουρος ότι εκεί μέσα θα έχει ακόμα και τις αποδείξεις με τις οποίες αγοράστηκαν τα καρνοφύλλια της επαναστάσεως!”

“Κακό χιουμοράκι, Ευγένιε. Σοβαρέψου παιδί μου. Βεβαίως πρέπει να τα διαφυλάξουμε το καθένα ως έχει και μάλιστα με αυστηρή χρονολογική σειρά ώστε σε περίπτωση ελέγχου να είμαστε καλυμμένοι”.

Ξαφνικά ένας περίεργος ήχος έφερε τον Ευγένιο και πάλι στο παρόν. Σαν ένα βουητό η ένας μικρός σεισμός. Σηκώθηκε από το γραφείο αλαφιασμένος, ψάχνοντας να βρει από που προέρχεται αυτός ο απόκοσμος ήχος.

Σύντομα άρχισαν να παρελαύνουν μπροστά του σκιές ποικίλων χρωμάτων, λευκές, ροζ, πράσινες.

Ώσπου πήραν, σιγά σιγά, σχήμα και μορφή. Ήταν τα αρχεία που ξεχύνονταν από τους μεγάλους χοντροκομμένους φακέλους της βιβλιοθήκης στήνοντας ένα ξέφρενο χορό γύρω του, προφανώς για να γιορτάσουν την απόδραση από την φυλακή τους.

Ο Ευγένιος παρατήρησε ότι είχαν στόμα και μάτια σχηματισμένα από αριθμούς που στροβιλιζόνταν.

Μα τι ήταν αυτό το παράλογο θέαμα που αντίκριζε; Έφταιγε η κούραση η μήπως στ’ αλήθεια υπάρχουν φαντάσματα; Απάντηση δεν μπορούσε να δώσει.

Τα αρχεία σταμάτησαν τον χορό και στάθηκαν εμπρός του. Ένα από αυτά πήρε τον λόγο και του απευθύνθηκε.

“Πως είστε, κύριε Ευγένιε;”

Εκείνος είχε ανοίξει διάπλατα τα μάτια του και δεν μπορούσε να πιστέψει πως είχε μπροστά του ένα ομιλών έγγραφο.

“Γνωρίζεις το όνομά μου;”

“Φυσικά, εφόσον εσείς μας αρχειοθετείτε. Επιτρέψτε μου να συστηθώ: Είμαι το τιμολόγιο δαπανών Νο 501”.

Δειλά δειλά τους πλησίασε μια μικρή απόδειξη και συστήθηκε και εκείνη, πιο συνεσταλμένα:

“Εγώ είμαι η απόδειξη λιανικών συναλλαγών Νο 6”.

Ύστερα ήρθε μπροστά του ένα παραστατικό με κουρασμένα βήματα και κάπως σκυφτό –

αν ήταν άνθρωπος θα λέγαμε ότι βρίσκεται πια στην τρίτη ηλικία.

“Εγώ είμαι το τιμολόγιο παροχής υπηρεσιών Νο 108. Επιτρέψτε μου να εκφράσω ένα παράπονο. Σας άκουσα μια μέρα να εισηγείστε την απόσυρση παλαιότερων αρχείων, όπως είμαι εγώ. Μα γιατί αυτό; Θεωρείτε πως δεν έχουμε καμία χρησιμότητα πλέον;”

“Ναι κι εγώ διαμαρτύρομαι” είπε ένα άλλο. “Μας στοιβάζετε όπως-όπως όταν μας αρχειοθετείτε και υποφέρουμε”.

“Ναι υποφέρουμε”, φώναξαν όλα μαζί.

“Σταματήστε επιτέλους!” κραύγασε με τη σειρά του ο Ευγένιος. “Κι εγώ λοιπόν υποφέρω με εσάς, με την τόση άχρηστη χαρτούρα που πρέπει καθημερινά να στοιβάζω λες και έχω διάθεση να σπαταλώ έτσι τον χρόνο μου. Ω, φαίνεται πως έχω τρελαθεί και μιλάω με χαρτιά!”

Το τιμολόγιο 501 τον πλησίασε.

“Κύριε Ευγένιε, εμείς αποτελούμε μέρος της καθημερινότητας και της εργασίας σας. Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος που μας απεχθάνεστε τόσο;”

“Συγκεκριμένος; Δηλαδή... δεν ξέρω ακριβώς...”

“Κοιτάξτε, καταλαβαίνω πως ίσως να σας φαίνονται βουνό όλα αυτά. Η τακτοποίηση τόσων παραστατικών, η διαχείριση αριθμητικών δεδομένων... Όμως θεωρώ ότι με λίγη οργάνωση θα δείτε πως μπορεί να γίνει πιο εύκολο. Προσπαθώ να σας βοηθήσω. Για παράδειγμα, εγώ είμαι ένα τιμολόγιο άνευ ΦΠΑ. Αν λοιπόν με προσθέσετε στα δεδομένα σας, το αποτέλεσμα του φόρου θα αλλοιωθεί. Οπότε εάν το έχετε υπόψιν σας αυτό, δεν θα συμβεί –”

“Μισό λεπτό... Αυτό είναι. Νομίζω πως το βρήκα!” Ο Ευγένιος έτρεξε προς το γραφείο του, έκανε ξανά τους υπολογισμούς του και αναφώνησε: “501, με έσωσες το ξέρεις; Βρήκα το λάθος. Είχα καταχωρήσει ένα τιμολόγιο εκ παραδρομής με ΦΠΑ ενώ στην πραγματικότητα ήταν μηδενικό και το αποτέλεσμα αλλοιώθηκε. Όπως ακριβώς μου τα είπες. Σε ευγνωμονώ!”

“Τι λες παιδί μου, σε ποιον μιλάς;”

“Σε εσένα μιλάω, 501, σε ευχαριστώ!”

“Φαίδωνας Βασιλείου ονομάζομαι, εάν δεν έχεις αντίρρηση. Πάντως λεωφορείο δεν είμαι για να με προσφωνείς με αριθμηση! Σήκω, παιδί μου, σύνελθε, τι κατάσταση είναι αυτή;”

Ο Ευγένιος άνοιξε τα μάτια του και είδε από πάνω του τον προϊστάμενο να τον κοιτά έκπληκτος. Φαίνεται πως είχε αποκοιμηθεί στο γραφείο.

“Κύριε Βασιλείου με συγχωρείτε. Έμεινα όλο το βράδυ στο γραφείο προσπαθώντας να βρω την διαφορά που είχε προκύψει στα αποτελέσματά μας. Είμαι στην ευχάριστη θέση να σας ανακοινώσω ότι πλέον το λάθος δεν υφίσταται”.

“Μπράβο Ευγένιε, χαίρομαι πολύ που το ακούω, οπότε η ομαλή λειτουργία του λογιστηρίου μας αποκαταστάθηκε...”

Εκείνη την στιγμή ήχησε το τηλέφωνο, αυτή την φορά πιο μελωδικά.

“Η συμφωνία επετεύχθη”, είπε η Φωνή με την γνωστή, τυπική χροιά της.

“Υποθέτω πως ήταν η Έλσα στο τηλέφωνο”.

“Ναι κύριε Βασιλείου, για να μας επιβεβαιώσει τα νέα δεδομένα”.

“Ωστε η Φωνή έχει όνομα τελικά”, σκέφτηκε ο Ευγένιος.

“Τα καλά νέα ταξιδεύουν γρήγορα” είπε ο Προϊστάμενος. “Είδες αγαπητέ μου, τα πράγματα είναι ακριβώς όπως σου τα έλεγα. Οι αριθμοί λένε πάντα την αλήθεια. Ακρίβεια, τάξη και οργάνωση. Αυτό το τρίπτυχο να έχεις κατά νου και όλα θα πηγαίνουν ρολόι. Μάλιστα σκέφτηκα το εξής. Εφόσον χθες ξενύχτησες στο γραφείο στην προσπάθειά σου να διορθώσεις το λάθος, θα σου δώσω άδεια για την υπόλοιπη μέρα. Νομίζω σου χρειάζεται ξεκούραση. Όμως πριν φύγεις είμαι περίεργος να μάθω πως εντοπίστηκε το σφάλμα. Ποιοι ήταν οι συλλογισμοί εκείνοι που σε οδήγησαν στα σωστά συμπεράσματα;”

“Ξέρετε... ορισμένες φορές σε αυτή τη ζωή ο καθένας μπορεί να βρεθεί σε ένα αδιέξοδο, από το οποίο μοιάζει σχεδόν ακατόρθωτο να βγει, διότι κάθε προσπάθεια αποβαίνει μάταιη ή τουλάχιστον έτσι του φαίνεται εκείνη τη στιγμή. Και τότε είναι πιθανό να συμβεί κάτι απροσδόκητο. Οι μεγαλύτεροι σου ανταγωνιστές, με τους οποίους βρίσκεσαι σχεδόν σε μια εμπόλεμη κατάσταση, μπορεί να αποδειχθούν σύμμαχοι και να σε βγάλουν από το τέλμα”.

“Ομολογώ πως με έχεις μπερδέψει”, είπε ο προϊστάμενος απορημένος. “Δεν έχω καταλάβει ποιοι είναι αυτοί οι εχθροί σου που λειτούργησαν ως από μηχανής θεοί, όπως λες”.

“Οι φόβοι μας, οι ανησυχίες μας, τα περίεργα παιχνίδια του μυαλού μας που κάποτε γιγαντώνονται, μας κυριεύουν και εμείς ανήμποροι να αντιδράσουμε γινόμαστε δέσμοι τους. Και εν τέλει, ο ίδιος μας ο εαυτός μπορεί να γίνει ο καλύτερος σύμμαχος ή ο χειρότερος εχθρός μας”.

“Μάλιστα, τώρα νομίζω αρχίζουν να αποκτούν νόημα τα λεγόμενά σου. Μίλησες πριν για εμπόλεμη κατάσταση. Πιστεύεις πως αυτός ο πόλεμος έληξε;”

“Προς το παρόν, ας πούμε πως κηρύχθηκε ανακωχή...”

ΜΑΡΙΝΟΣ ΒΟΚΟΛΟΣ

Το Προσωπείο

Έχωσε το χέρι του μέσα στη τσέπη του κι άρχισε να ψαχουλεύει. Είχε τελειώσει η μέρα και στεκόταν έξω από τη πόρτα του, ψάχνοντας τα κλειδιά του. Η τσέπη του ήταν γεμάτη από ψηλά, τσίχλες και μερικά τσιγάρα που είχαν περισσέψει. Έφαχνε κι έψαχνε αλλά καμία τύχη. Είχε αρχίσει να χάνει τη ψυχραιμία του, ήταν έτοιμος να φωνάξει. Όλο το άγχος κι η πίεση της ημέρας είχαν αρχίσει να εκδηλώνονται. Όμως κατάφερε να τα βρει και ανακουφισμένος ξεκλείδωσε τη πόρτα. Αυτή ήταν η αγαπημένη του στιγμή όλης της μέρας, την περίμενε με ζήλο. Ένωθε σαν να άνοιγε την πόρτα προς τον παράδεισο, προς την ευτυχία. Για τον λόγο αυτό την άνοιγε σιγά σιγά, για να ακούει προσεκτικά τον μεταλλικό ήχο των κλειδιών και να πλημμυρίζει με ικανοποίηση.

Όταν άνοιξε, πέταξε τα κλειδιά στο τραπέζι του σαλονιού, έβγαλε τα παπούτσια του και πήγε στη κουζίνα όπου η γυναίκα του τού είχε ετοιμάσει το βραδινό του. Ζούσε σε ένα απλό και μικρό διαμέρισμα. Ήταν στον πέμπτο όροφο μιας τεράστιας πολυκατοικίας. Υπήρχε μια κρεβατοκάμαρα, ένα μπάνιο, ένα σαλόνι και μια κουζίνα. Το μέγεθος του διαμερίσματος δεν επέτρεπε στο ζευγάρι να κάνει παιδιά, οπότε είχαν αποφασίσει να περιμένουν και να γίνει όταν θα είχαν κάποια χρήματα στην άκρη. Φίλησε τη γυναίκα του και κάθισε. Ωστόσο, παρατήρησε πως ήταν απόμακρη και τον κοίταξε περίεργα. Αποφάσισε να την αγνοήσει και ξεκίνησε να τρώει. Ένας μορφασμός της ήταν αρκετός, για να καταλάβει τι είχε συμβεί. Είχε ξεχάσει να βγάλει τη μάσκα του. Ήταν η τρίτη φορά που συνέβη αυτό. Σηκώθηκε από τη θέση του, περπάτησε μέχρι το σαλόνι όπου έβγαλε τη μάσκα και τη πέταξε πάνω στο γκρίζο του παλτό. Έβγαινε πιο δύσκολα αυτή τη φορά και ένιωσε έναν πόνο στο πρόσωπό του. Αμέσως μόλις την έβγαλε πήγε τρέχοντας στο μπάνιο να αντικρίσει το αληθινό του πρόσωπο. Κοιτώντας τον εαυτό του στον καθρέφτη, παρατήρησε ότι το προσωπείο είχε αφήσει πολλά κόκκινα σημάδια και προσπάθησε να τα σβήσει ρίχνοντας νερό, αλλά δίχως αποτέλεσμα. Έφυγε βιαστικά απ' το μπάνιο, έσβησε το φως και κάθισε ξανά στο τραπέζι της κουζίνας.

Όλη η κοινωνία ήταν δομημένη γύρω από αυτές τις γκριζες μάσκες. Από τότε που οι Ομάδες ανέλαβαν την εξουσία με το Πραξικόπημα, έχουν εδραιωθεί τα προσωπεία αυτά. Όταν ένα παιδί γεννιέται, τα πρώτα χρόνια ζει ανέμελα, χωρίς καμία μορφή μάσκας, με την αθώα του προσωπικότητα. Όμως σαν έρθει η εφηβεία αρχίζει το σχολείο, η εκπαίδευση του παιδιού. Εκεί, κάθε χρόνο χτίζουν κι από ένα τμήμα της μάσκας τους. Την πρώτη χρονιά τη μύτη, μετά τα ζυγωματικά και πάει λέγοντας. Πρέπει κάθε μάσκα να είναι ίδια κι άχρωμη. Το μυστικό είναι στην έκφραση, εκεί είναι όλη η μαγεία κι η δυσκολία της διαδικασίας. Είναι υποχρεωτικό να υπάρχει ένα μειδίαμα. Όχι χαμόγελο, ένα επίπεδο χαμηλότερο από αυτό. Το μειδίαμα της μάσκας είναι στην ουσία ένα άψυχο χαμόγελο. Αυτή η έκφραση ακολουθεί τους πολίτες όλη τους

τη ζωή. Ακόμη κι όταν βγάζει κανείς τη μάσκα, κάποιες φορές έχει συνηθίσει τόσο σε αυτή την έκφραση που του μένει για πάντα. Αυτό συμβαίνει κυρίως στους γηραιότερους πολίτες, που δε διαθέτουν το σθένος και τη ψυχική δύναμη να καταπολεμήσουν τη συνήθεια της μάσκας.

Η μάσκα είναι υποχρεωτική μόνο όταν οι πολίτες είναι έξω από το σπίτι τους. Όταν είναι με τις οικογένειές τους, μπορούν να τη βγάλουν. Απαγορεύεται να βγει κάποιος από το σπίτι του χωρίς τη μάσκα. Αν βγει, η τιμωρία θα είναι μεγάλη. Κανείς δε γνωρίζει τη τιμωρία, καθώς όλα γίνονται μυστικά. Μετά το πραξικόπημα έπαψε να υπάρχει αστυνομία. Οι Ομάδες που ανέλαβαν την εξουσία αποφάσισαν να καταργήσουν αυτόν τον θεσμό σε μια προσπάθεια να δημιουργήσουν τη ψευδαίσθηση στους πολίτες ότι δεν αδικούνται. Πρόκειται για ένα ιδιοφυές τέχνασμα των Ομάδων. Στην πραγματικότητα, ο λαός είναι πιο καταπιεσμένος από παλιότερα, απλώς δε το καταλαβαίνει.

Ο λόγος που πήραν αυτή την απόφαση είναι επειδή κατάλαβαν ότι η αστυνομία ήταν αχρείαστη. Το μόνο που θα μπορούσε να φοβάται μια αυταρχική κυβέρνηση ήταν μια πιθανή επανάσταση του λαού. Μόνο αυτό θα είχε τη δύναμη να την ανατρέψει. Οι ομάδες διέφεραν από τις αυταρχικές και δικτατορικές κυβερνήσεις του παρελθόντος ακριβώς επειδή κατάλαβαν πως το μυστικό δεν κρυβόταν στον εκφοβισμό και στα όπλα. Αυτές οι μέθοδοι ήταν και ο λόγος της αποτυχίας τους. Όχι όχι, το μυστικό ήταν στη σκέψη. Πώς ξεκινά μια επανάσταση; Από μια ιδέα, είναι η απάντηση. Κάποιοι άνθρωποι καταλαβαίνουν ότι αδικούνται κι έτσι γεννιέται ένα ολόκληρο κίνημα, που δημιουργεί μια εξέγερση. Αν, όμως, δεν υπάρξει ποτέ αυτή η ιδέα, πώς θα γίνει η επανάσταση; Αυτό έκαναν λοιπόν οι Ομάδες. Με τη δημιουργία ενός ισχυρού συστήματος ανταγωνισμού και του φαύλου κύκλου των αγορών και της ψυχαγωγίας κατάφεραν να ελέγξουν τη πρώτη σκέψη που κυριαρχεί στο μυαλό όλων των ανθρώπων. Η σκέψη αυτή τώρα αντί να είναι ότι αδικούνται κι ότι χειραγωγούνται από τη κυβέρνηση, ψάχνει για τρόπους επαγγελματικής ανέλιξης και προτάσσει την εναρμόνιση με το σύστημα. Αυτός είναι κι ο λόγος που ποτέ δεν θα ανατραπούν οι Ομάδες. Επειδή, δηλαδή, δεν θα υπάρξει ποτέ η ιδέα της ανατροπής τους.

Φυσικά υπάρχουν άνθρωποι που διαφέρουν, πάντα θα υπάρχουν, απλώς είναι υπερβολικά λίγοι. Πρακτικά δεν υπάρχουν. Αυτοί οι λίγοι, είναι αυτοί που εξοντώνονται. Αυτοί που δε μαζεύονται τα βράδια στις πλατείες, και αρχίζουν τσακωμούς, αυτοί που αρνούνται να δουλέψουν και να υπηρετήσουν τις Ομάδες. Με κάποιον μυστηριώδη τρόπο εξαφανίζονται. Κανείς δεν ξέρει πώς. Φήμες λένε ότι υπάρχει μια μυστική ομάδα που λέγεται Αδελφότητα, η οποία έχει για δουλειά να εξασφαλίζει την ομοιογένεια. Όλα τα μαύρα πρόβατα, αυτοί που ξεχωρίζουν εξοντώνονται.

Ο άντρας ήταν έτοιμος να ξεκινήσει άλλη μια μέρα του. Δούλευε σε ένα πελώριο κτήριο. Όλοι οι άνθρωποι δούλευαν σε τέτοια μεγάλα κτήρια. Υπήρχαν δύο τομείς, ο τομέας της πραγματικότητας κι ο τομέας της φαντασίας. Όλοι οι άντρες δούλευαν στον τομέα της πραγματικότητας, ενώ οι γυναίκες στον τομέα της φαντασίας. Εκείνος, ήταν υπεύθυνος για την κατανομή τροφίμων, ενώ η γυναίκα του για τη τέχνη. Άνηκε στην ομάδα όπου επέλεγαν ποια έργα τέχνης ήταν κατάλληλα για τους πολίτες. Δεν επιτρεπόταν να πει κανείς τι κάνει στον τομέα του, ούτε καν στην οικογένειά του. Όλα γίνονταν μυστικά. Το μόνο που του είχε αναφέρει η γυναίκα του ήταν η οδηγία να καταστρέφεται όποιο έργο έχει έντονα χρώματα και παρουσιάζει εικόνες από τη φύση. Εγκρίνονταν μόνο τα έργα που παρουσίαζαν την πραγματικότητα κι όχι μια ονειρική ουτοπία.

Όλη μέρα μετρούσε. Κι άλλα τρόφιμα κι άλλα τρόφιμα. Όμως απαγορευόταν να συγκρατεί τον αληθινό αριθμό, καθώς στη πραγματικότητα τα τρόφιμα διαρκώς λιγόστευαν. Οι Ομάδες είχαν αποκοπεί πλήρως από κάθε μορφή συνεργασίας με άλλα κράτη και στηρίζονταν μόνο στους εαυτούς τους. Κάθε μέρα έστελναν στο γραφείο του έναν φάκελο με τον αριθμό που θα έδινε στις εφημερίδες και όφειλε να θεωρεί αληθινό. Ο λόγος που υπήρχε το επάγγελμα αυτό ήταν για να γνωρίζουν οι Ομάδες τον αληθινό αριθμό και να χειραγωγούν όπως ήθελαν τους ανθρώπους. Για παράδειγμα, όταν υπήρχε πόλεμος ο αριθμός ήταν πολύ μικρός για να φανατίσουν τους ανθρώπους και να τους κινήσουν να πολεμήσουν. Όταν υπήρχε ειρήνη έλεγαν έναν μεγάλο αριθμό, για να δείξουν στη κοινωνία πως όλα κινούνταν ομαλά.

Το κουδούνι είχε χτυπήσει, ήταν ώρα για μεσημεριανό. Σηκώθηκε από τη καρέκλα του και πήγε στο ασανσέρ όπου είδε κι άλλους συναδέλφους του. Δεν γνώριζε κανέναν, έτσι κι αλλιώς κανείς δε μιλούσε με κανέναν, για να μην κατηγορηθεί ότι μαρτυρούσε τα δεδομένα που είχε συλλέξει. Σε αυτή τη κοινωνία το τελευταίο που ήθελες ήταν να κινήσεις υποψίες. Ο χώρος του διαλείμματος ήταν ένα δωμάτιο με γκρίζους τοίχους και γεμάτο με τηλεοράσεις που έδειχναν το ίδιο κανάλι. Το φαγητό ήταν απάισιο, ωστόσο όλοι έτρωγαν. Κανείς δεν συνειδητοποιούσε πόσο άθλιο ήταν. Όλοι ήταν επικεντρωμένοι στις τηλεοράσεις και δεν πρόσεχαν το φαγητό τους. Αν κάποιος δεν έτρωγε σήμαινε ότι είχε προσέξει το φαγητό, που σήμαινε ότι δεν έβλεπε τηλεόραση, που σήμαινε ότι ήταν διαφορετικός. Επειδή κανένας δεν ήθελε να είναι διαφορετικός όλοι έτρωγαν το φαγητό τους.

Στο τέλος του φαγητού όλοι επέστρεφαν στις δουλειές τους και περίμεναν με ανυπομονησία να χτυπήσει το τελευταίο κουδούνι που σήμαινε την αποχώρησή τους. Όταν χτύπησε, ο άντρας σηκώθηκε και πήρε μια βαθιά αναπνοή ανακούφισης. Άλλη μια μέρα είχε έρθει στο τέλος της. Έβαλε τη καρέκλα στη θέση της, έκλεισε τον υπολογιστή και πήγε για άλλη μια φορά στο ασανσέρ, αυτή τη φορά πιο βιαστικός.

Γυρνούσε στο σπίτι με τα πόδια. Έξω ήταν νύχτα, αλλά δεν υπήρχαν φώτα στους δρόμους. Τα γκρίζα πεζοδρόμια φωτιζόνταν από τις τηλεοράσεις των κτηρίων που ήταν πάντα ανοιχτές. Καθώς περπάταγε έφαχνε τις τσέπες του για το τσιγάρο που είχε φυλάξει. Τελικά το βρήκε στην αριστερή τσέπη, το έβαλε στα χείλη του και το άναψε. Έβαλε τον αναπτήρα στη δεξιά του τσέπη και συνέχισε να περπατάει. Ξαφνικά είδε κάτι που τον ταρακούνησε.

Μπροστά του ήταν ένα παρκάκι με κούνιες. Αυτό το πάρκο του έφερε αναμνήσεις από τις βόλτες που έκανε μικρός με τον πατέρα του. Το πάρκο όμως είχε αλλάξει, οι κούνιες είχαν σκουριάσει και τα λουλούδια είχαν μαραθεί. Το μυαλό του είχε πλημμυριστεί από τις αναμνήσεις. Θυμήθηκε συγκεκριμένα τον εαυτό του να κάνει κούνια και να νιώθει ότι μπορεί να χαϊδέψει τα αστέρια. Δεν άντεξε και ένιωσε το παιδί που είχε θάψει μέσα του να υπερισχύει. Έτσι, πήγε και κάθισε στην αριστερή κούνια και συνέχισε να καπνίζει μέχρι να τελειώσει το τσιγάρο του. Σαν το τελείωσε, το πέταξε κάτω και άρχισε να κάνει κούνια, όπως όταν ήταν παιδί. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που χαμογέλασε αληθινά στη ζωή του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Καλοκαίρι

Καλοκαίρι!

Ένταση, γέλιο, ξενοιασιά, πάθη, έρωτες, δάκρυα, χορός, συναυλίες... ΖΩΗ!

Αυτό κρύβει μέσα της αυτή η λέξη, ζωή.

Θυμάμαι τότε που ήμουν παιδί... Απαλλαγμένη από κάθε είδους άγχος, τότε που η σκέψη διαρκούσε τριάντα δευτερόλεπτα. Κάθε τριάντα δευτερόλεπτα και κάτι καινούργιο, κάθε ένα λεπτό και άλλη επιθυμία.

“Να φάω καρπούζι ή σύκο;”

“Να πάω θάλασσα ή να παίξω κρυφτό;”

“Πάμε να εξερευνήσουμε το παλιό σπίτι του κυρ Βαγγέλη;”

“Ελάτε να κόψουμε τα μούρα της κυρα Μαρίας”...

Είπα Μαρία και θυμήθηκα... Είναι η γιορτή της Παναγιάς το καλοκαίρι, της μητέρας όλων. Αυτής που προσεύχονται γυναίκες και άντρες να τους προστατεύει. Οι γυναίκες γιατί γίνονται μάνες και νιώθουν, οι άντρες γιατί γίνονται από μάνες και νιώθουν κι αυτοί. Ο καθένας διαφορετικά μα οι δεσμοί ίδιοι.

Δεν είχε παιδιά η κυρά Μαρία, τ' αγάπαγε όμως. Δεν ξέρω αν το επέλεξε εκείνη ή ο Θεός να μην κάνει, ξέρω πως τ' αγάπαγε. Μπαίναμε στην αυλή, σκαρφαλώναμε στη μουριά και δώστου να τρώμε. Ζιζάνια μαμούθ, σπάγανε τα κλαδιά απ' το βάρος μας, σκορπάγανε τα μούρα στην αυλή, τσαλαπατημένες ρώγες βάφανε το τσιμέντο ακανόνιστα μπορντό και μαύρο. Βαθύ κόκκινο το αποτέλεσμα, σαν λεκέδες από αίμα πηχτό, γυαλιστερό, όμορφο.

Είπα αίμα και θυμήθηκα... Χαράκωσα βαθιά το πόδι μου σ' εκείνη τη μουριά μια φορά, μ' εκδικήθηκε θαρρείς για το κακό που της έκανα. Ποτάμι το αίμα κι εγώ να κλαίω σαν μωρό, πιο πολύ νευρίασα που λέρωσα το φουστανάκι μου, παρά πόνεσα. Μου χαμογέλασε η κυρά Μαρία.

“Κατέβα κάτω ψυχή μου, θα στο πλύνω μην σε μέλει. Κατέβα να σταματήσουμε το αίμα και θα στο κάνω μπουζάτο το φουστανάκι σου”.

Την αγαπούσα τη κυρά Μαρία, ακόμα την αγαπώ. Μπουζάτο το κανε το φουστανάκι μου όπως υποσχέθηκε. Το στέγνωσε στον ήλιο και τον αέρα του νησιού, όσο εγώ έτρωγα σύκα καθισμένη στο ξύλινο τραπέζι της αυλής. Πάσχιζε

εκείνη να ξεβγάλει τους λεκέδες στο τσιμέντο.

“Συγνώμη...” ψέλλισα. Πρώτη φορά της ζητούσα συγνώμη, κι εκείνης και της μουριάς.

“Σ’ ευχαριστώ, μα μη σκας” έτριβε δυνατά με το λάστιχο και τη σκούπα. “Η μουριά ξέρει πως αγαπάς τους καρπούς της κι εγώ ξέρω πως θες να ομορφύνεις την αυλή μου. Να της δώσεις χρώμα φωτεινό, μη σκας”. Την αγαπούσα την κυρά Μαρία, ακόμα την αγαπώ. Κοιτάζω το σημάδι στο πόδι μου, αγνό πια, μα πάντα εκεί. Κι αυτό τ’ αγαπώ.

Καλοκαίρι!

Έχω γενέθλια το καλοκαίρι, τον Αύγουστο συγκεκριμένα. Αύγουστο γεννήθηκα, Αύγουστο γιορτάζει η Παναγιά, Αύγουστο πέθανε κι ο πατέρας μου. Χαίρομαι και θλίβομαι το ίδιο κάθε Αύγουστο που έρχεται και φεύγει. Τον πατέρα μου δεν τον έζησα, έφυγε αθόρυβα ένα ζεστό βράδυ ανάμεσα στα γενέθλιά μου και τη γιορτή της Παναγιάς. Δάσκαλος ο μπαμπάς μου, αγαπούσε κι αυτός τα παιδιά. Θ’ αγαπούσε κι εμένα φαντάζομαι. Δεν θυμάμαι...δεν ξέρω...δεν τον έζησα.

Κόβω μια φέτα καρπούζι. Καλοκαίρι. Θυμάμαι... Ένα καρπούζι κομμένο στη μέση, μπηγμένα κεριά στο βαθύ ροζ του, με τα κουκούτσια σαν μικρά σοκολατάκια σε ζαχαρένια τούρτα.

“Φου” έκανα και όλοι χειροκροτούσαν φωνάζοντας “Χρόνια πολλάααα”. Κι έχωνα τη μούρη στο καρπούζι σαν γυφτάκι, με τα ζουμιά να τρέχουν στο στήθος μου δροσερά, απαλά, γλυκά. Βλέπω τον μπαμπά μου να χαμογελάει ευτυχισμένος με το μικρό ξεδοντιάρικο τσιγγανάκι του. Ή μήπως όχι; Δεν θυμάμαι...δεν τον έζησα...

Καλοκαίρι!

Πέρασαν πολλά καλοκαίρια από τότε. Καλοκαίρια ζεστά, υγρά, βροχερά, όλα όμορφα. Σαν εκείνον όμορφα. Δεν ήξερα πως αυτή η εποχή του χρόνου μπορούσε να γίνει ακόμα καλύτερη πριν τον γνωρίσω. Κι όμως μπορούσε. Θυμάμαι... Αύγουστος το χαμόγελό του, δροσερό καρπούζι το άγγιγμά του, μαύρα σαν μούρα τα μάτια του. Δεν ήμουν παιδί πια, ήμουν γυναίκα, αφοσιωμένη σ’ εκείνον όπως η Παναγιά στον δημιουργό της.

Έρωτας!

Περίεργο πράγμα ο έρωτας. Κλαις, γελάς, χορεύεις, ξενυχτάς, ζαλίζεσαι, παθιάζεσαι, βουτάς μαζί του. Καλοκαίρι. Είναι καλοκαίρι ο έρωτας, σου δίνει ζωή. Όπως μου ‘δωσε κι εκείνος την πρώτη φορά που με κοίταξε. Το γνώριζα τούτο το βλέμμα, όχι εκείνον, το βλέμμα. Με διαπέρασε σαν το κλαδί της μουριάς κι άφησε σημάδι ανεξίτηλο μέσα μου. Εκατό ζωές να ζούσα θα το γνώριζα πάντα. Κανένας Αύγουστος δεν κατάφερε να νικήσει εκείνο το βλέμμα.

Έρωτας!

Σαν βόλτα στ’ ακρογιάλι είναι ο έρωτας. Με το κύμα να σου δροσιζει τα πόδια ανάλαφρα, με τα πέλματα να βουλιάζουν στην καυτή άμμο. Κι αν τύχει και πατήσεις τίποτα αιχμηρό και πονέσεις, είναι τόσο γλυκός ο πόνος, τον παίρνει μαζί του το κυματάκι χωρίς να σε πολυνοιάζει. Σε γιατρεύει ο έρωτας.

Καλοκαίρι!

Είπα ακρογιάλι και θυμήθηκα.. Το λευκό σακουλάκι που κουβάλαγε πάντα μαζί της η μάνα μου στην παραλία. Κάναμε αμέτρητα πάνω-κάτω αναζητώντας πετρούλες και κοχύλια να ριξουμε μέσα ώσπου να γεμίσει. Ασήκωτο γινόταν και πολύχρωμο, κουδούνιζαν σαν τζιτζιλιά οι πετρούλες κι εγώ το κουβάλαγα με καμάρι ως το σπίτι, περήφανη για τον θησαυρό μου. Τις ζωγράφιζε τις πέτρες η μάνα μου, τους έδινε νέα ζωή. Πεταλούδες, σκαντζόχοιροι, ψαράκια, πασχαλίτσες πεταγόντουσαν από μέσα τους ανάλογα με το σχήμα. Ύστερα τις στόλιζε στο περβάζι κι ήταν σαν να

παραβγαίνουν στο τρέξιμο, ποιο ζωάκι θα φτάσει πρώτο το ανθισμένο γεράνι στη γωνιά.

Είπα τζιτζιλιά και θυμήθηκα... Τον αδερφό μου με τους φίλους του να τ' απλώνουν κάθε που έπεφτε ο ήλιος στην αυλή, παραταγμένες ολοστρόγγυλες γυάλινες πετρούλες, με κάθε λογής χρώματα. Έξι χρόνια με πέρναγε ο αδερφός μου, μα πάντα μ' άφηνε να παίζω μαζί τους κι ας ήμουν μικρή και κορίτσι. Στήνανε τα τζιτζιλιά και μετά με το καλύτερό του ο καθένας, προσπαθούσε να χτυπήσει όσα πιο πολλά του αντιπάλου για να τα πάρει δικά του. Μ' είχαν να κρατάω το σκορ – δίκαιη από μικρή, όλοι το ξέραν – γιατί εκείνοι κάνανε ζαβολιές και μάλωναν πάντα στο τέλος. Εμένα μ' ακούγανε όμως, γιατί δεν έλεγα ποτέ μου ψέμματα – κουσούρι κι αυτό – και ξέραν πως ήθελα να εξακολουθούν να με παίζουν.

Αγόρια!

Πάντα τα πήγαινα καλά με τ' αγόρια, όλα ήταν πιο εύκολα μαζί τους. Δεν είχαν πονηριά τ' αγόρια. Ήθελαν μόνο να δείξουν πως είναι οι καλύτεροι, οι πιο δυνατοί και όταν τους προκαλούσες ν' ανέβουν στο δέντρο ή να εξερευνήσουν τη σπηλιά, οι πιο γενναίοι. Όλα για να εντυπωσιάσουν εμάς τα κάνουν τ' αγόρια. Είναι εύκολα πλάσματα τ' αγόρια, και ντροπαλά. Όλα τ' αγόρια που γνώρισα ήταν ντροπαλά όταν έμπαινε στη μέση ο έρωτας. Θυμάμαι... Τον Άγγελο που αγαπούσε τη Δεσποινούλα, κοκκίνιζε ολόκληρος σαν την έβλεπε να έρχεται στην πλατεία το απόγευμα. Παίζανε ποδόσφαιρο τ' αγόρια το απόγευμα κι εμείς θεατές σε κερκίδα, ξεσηκώναμε το νησί με τις φωνές μας.

“Πάρε τη μπάλα Στέφανε”

“Τρέχα πιο γρήγορα Αποστόλη”

“εεε φάουλ Γιώργη”

“Γκοοοοοολ”

και δώστου να χοροπηδάμε. Θα 'μασταν δεν θα 'μασταν δέκα χρονών και ο Άγγελος έτρεχε σαν παλαβός πάνω-κάτω στο αυτοσχέδιο γήπεδο να την εντυπωσιάσει. Νόμιζες πως χόρευε με τη μπάλα στα πόδια, τόσο καλός ήτανε. Και όταν ο αγώνας τελείωνε, παίζαμε μπουγέλο να δροσιστούμε και μετά καθόμασταν όλοι μαζί κατάχαμα στο τσιμέντο. Αποκαμωμένοι και μούσκεμα απ' τη ζέστη και την κούραση. Μπορεί όλα αυτά να τα ξεχάσω, μπορεί να γίνουν όλα αχνά, εκείνο που δεν θα ξεχάσω είναι το γεμάτο αγάπη βλέμμα του Άγγελου όταν κοιτούσε τη Δεσποινούλα. Βλέμμα αγνής παιδικής αγάπης, με μάτια που έλαμπαν σαν τζιτζιλιά. Βλέμμα γενναιότητας που σαν την κοίταζε, θαρρείς μπορούσε να κατακτήσει τον κόσμο όλο. Εγώ το ήξερα τούτο το βλέμμα που δεν αντίκρισα σε κανέναν άλλον ενήλικο, άντρα ή γυναίκα, όσο ερωτευμένος κι αν ήταν. Κανένας Αύγουστος δεν κατάφερε να νικήσει εκείνο το βλέμμα.

Καλοκαίρι! Έρωτας!

Είπα χόρευε και θυμήθηκα... Μου 'χε αγοράσει ένα κασετόφωνο η μάνα μου σε κάποια γενέθλια, μου 'φερε και κασέτες. Τις έβαζα δυνατά και χόρευα ασταμάτητα στην αυλή. Μ' άρεσε να χορεύω, να χοροπηδάω και να στριφογυρίζω ώσπου να ζαλιστώ, μεθυσμένη απ' τη χαρά που με γέμιζε η μουσική. Την ένιωθα τη μουσική, διαπερνούσαν τις φλέβες μου θαρρείς οι νότες, ώσπου να πλημμυρίσουν το μυαλό μου συναισθήματα που δεν ήξερα πως είχα. Είναι καλοκαίρι ο χορός. Σε απελευθερώνει, σε ταξιδεύει σε μέρη που δεν έχεις πάει ποτέ κι όμως νιώθεις πως τα ξέρεις, ταρακουνάει το είναι σου με τρόπο μοναδικό. Και όταν το τραγούδι τελειώσει, πάντα θέλεις κι άλλο, κι άλλο, κι άλλο, ώσπου να μην αντέχεις άλλο μεθύσι.

Είπα μεθύσι και θυμήθηκα... Αγόρια-κορίτσια τα βράδια στην αμμουδιά, καθισμένοι γύρω απ' τη φωτιά κι ο Μανώλης με την κιθάρα, να σκορπίζει νότες στον ξάστερο ουρανό. Έφηβοι πια, με συναισθήματα που παλεύαμε ν' αναγνωρίσουμε

μέσα μας. Μας αγγίζαν αλλιώς τα βλέμματα, τα χάρδια, η μουσική, τα λόγια. Μας επηρέαζαν αλλιώς τα καλοκαίρια, μας θύμωναν τα λάθη, μας απογοήτευαν οι έρωτες, μας άγχωναν οι συμπεριφορές. Έπαιζε την κιθάρα ο Μανώλης κι εμείς τραγουδούσαμε άλλοτε μελαγχολικά, άλλοτε χαρούμενα, μα δίναμε ακόμα εκείνη την παιδική δύναμη ο ένας στον άλλον. Εκείνη την ενέργεια που ξεχειλίζει από μέσα μας όταν παίζαμε ποδόσφαιρο στην πλατεία. Βουτάγαμε φωνάζοντας στα κρυστάλλινα νερά του νησιού και μετά μαζεμένοι γύρω απ' τη φωτιά, μεθούσαμε με τις νότες ως την αυγή.

Καλοκαίρι!

Έχει αλλιώτικο ξημέρωμα το καλοκαίρι. Σε βρίσκει συνήθως κουρασμένο απ' τα ολονύχτια “παιχνίδια”, μα είναι πάντα γενναιόδωρο. Είναι εντυπωσιακό το πόσο γρήγορα ανατέλλει ο ήλιος το πρωί. Απ' τη στιγμή που τον βλέπεις κόκκινο μέχρι να λούσει τα πάντα με φως, θαρρείς πως έχουν περάσει μερικά δευτερόλεπτα. Δεν τις προλαβαίνεις εκείνες τις στιγμές, χάνονται γρήγορα σαν τη ζωή που αναπολείς σαν όνειρο.

Σαν όνειρο περάσαν τόσα καλοκαίρια, σαν όνειρο θα περάσουν κι άλλα τόσα. Εγώ είμαι τυχερή για τα καλοκαίρια μου, είμαι τυχερή για τις αναμνήσεις, είμαι τυχερή για εκείνον, είμαι τυχερή που έχω ζωή!

Καλοκαίρι!

Έρωτας!

Ζωή!

ELIZABETH SIMSON

Όταν η Sally Σκότωνε τον Harry

Της Elizabeth Simson – Βοηθού Εισαγγελέα Νέας Υόρκης

(Βασισμένο σε πραγματική ιστορία)

Η Sally κλείνει τα μάτια. Σφίγγει δυνατά και με τα δύο της χέρια το μεγάλο κοφτερό μαχαίρι και με μία απότομη κίνηση, χρησιμοποιώντας το βάρος του σώματος της, το βυθίζει στο λαιμό του Harry. Η λεπίδα πρώτα κόβει στα δύο την τραχεία, έπειτα καταστρέφει τον μεσοθωράκιο ιστό και καταλήγει στον οισοφάγο.

Ο Harry ανοίγει τα μάτια. Μεγάλη ποσότητα αίματος εκτοξεύεται από τις καρωτιδικές αρτηρίες. Το μεγαλύτερο μέρος καταλήγει στο πρόσωπο και το στήθος της Sally που βρίσκεται πεσμένη πάνω του, ενώ αρκετή ποσότητα βάφει κόκκινα τα λευκά σεντόνια του διπλού κρεβατιού. Ο Harry δεν προλαβαίνει να αντιδράσει. Ένας μικρός βρυχηθμός και λίγοι μυϊκοί σπασμοί πριν ξεψυχήσει. Το τέλος είναι ακαριαίο και αναπόφευκτο.

Ένας αναστεναγμός ανακούφισης βγαίνει από το στόμα της Sally. Αφήνει το μαχαίρι, γυρίζει στο πλάι και ξαπλώνει δίπλα στον αιμόφυρτο Harry. Τοποθετεί τα χέρια της παράλληλα με το σώμα και αρχίζει να σκέφτεται. Όλα έχουν τελειώσει. Τώρα μπορεί να κοιμηθεί. Δεν μπορεί καν να θυμηθεί πόσα χρόνια έχει να νιώσει το αίσθημα ασφάλειας και γαλήνης, που έχει αυτή τη στιγμή. Επιτέλους θα κοιμηθεί χωρίς φόβο και ανασφάλεια για την επόμενη ημέρα. Θα είναι ο πιο γλυκός ύπνος της ζωής της.

Το πρωί μόλις ξυπνήσει θα καλέσει την αστυνομία. Όχι δεν πρόκειται να αρνηθεί τίποτα, δεν το έχει σκοπό άλλωστε. Θα παραδεχτεί τα πάντα. Οι αστυνομικοί που θα φτάσουν σίτι το πρωί θα δουν τις μελανιές στο σώμα της και το πρησμένο μάτι. Από αυτό θα καταλάβουν πολλά. Όταν την συλλάβουν και εξετάσουν το ιστορικό της, θα καταλάβουν ακόμα περισσότερα. Ο ιατρικός της φάκελος είναι γεμάτος με κατάγματα και σωματικές βλάβες. Στατιστικά είναι αδύνατον ένας άνθρωπος να γλιστρήσει ή να πέσει από τη σκάλα τόσες φορές στη ζωή του.

Σίγουρα θα της ασκηθεί δίωξη και η υπόθεση θα καταλήξει στα δικαστήρια. Ο δικηγόρος που θα την υπερασπιστεί, θα έχει μία αρκετά εύκολη υπόθεση υπεράσπισης. Και μόνο τα καταγεγραμμένα συμβάντα από κλήσεις στην αστυνομία, για ενδοοικογενειακή βία, φτάνουν. Η κυρία Jones στην πρόνοια, οι κοντινοί της γείτονες, οι γνωστοί και φίλοι, οι συγγενείς κι από τις δύο πλευρές, όλοι αυτοί τώρα δεν έχουν πλέον λόγο να σωπάσουν. Τώρα θα αναγκαστούν να μιλήσουν, ενώπιον θεού και ανθρώπων. Δεν γίνεται να μη μιλήσουν.

Το δικαστήριο θα κρίνει. Βλέπει μπροστά της τον πρόεδρο, τους ενόρκους, τους υπόλοιπους θεατές. Σίγουρα θα καταλάβουν. Δεν μπορεί να μην καταλάβουν. Θα αρχίσει από την αρχή. Θα τους πει ότι γνώρισε τον κατά δέκα χρόνια

μεγαλύτερο της Harry, όταν ήταν στη δευτέρα λυκείου. Εντυπωσιάστηκε από την εμφάνιση, την οικονομική άνεση, το γρήγορο αυτοκίνητο και τον ξέφρενο τρόπο ζωής του. Ο Harry δούλευε στην αντιπροσωπία αυτοκινήτων του πατέρα του. Παντρεύτηκαν και δεν πρόλαβε να τελειώσει το σχολείο. Αιτία ήταν η ξαφνική εγκυμοσύνη της. Ποτέ όμως δεν γέννησε. Απέβαλε τον έκτο μήνα εξαιτίας ενός άτυχου συμβάντος. Έπεσε από το δέκατο έκτο σκαλοπάτι, της μεγάλης ξύλινης σκάλας, του διώροφου σπιτιού τους. Ή τουλάχιστον αυτό δήλωσαν τότε στις αρχές. Εκείνη όμως ήξερε την αλήθεια και δυστυχώς δεν ήταν η μόνη. Κανείς όμως από το οικογενειακό και φιλικό περιβάλλον δεν είχε το θάρρος να πει κάτι. Παραλίγο να χάσει και η ίδια τη ζωή της τότε, ενώ αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να στερηθεί και για πάντα τη δυνατότητα της τεκνοποίησης. Κάτι που καθημερινά της το υπενθύμιζε ο Harry με βάνουσο τρόπο.

Έχει πολλά να πει και ακόμα περισσότερα να δείξει. Στο τέλος όμως γνωρίζει πολύ καλά τι θα γίνει. Δεν έχει ψευδαισθήσεις. Είναι έτοιμη να δεχτεί όλες τις συνέπειες για την αποτρόπαια – λυτρωτική πράξη της. Ένα χαμόγελο εμφανίζεται στα χείλη της με αυτή τη σκέψη. Δεν είναι ψυχικά άρρωστη. Είναι απόλυτα λογική και συνετή, αλλά δεν υπάρχει καμία τιμωρία που να μπορεί να της επιβάλει το δικαστήριο και να είναι χειρότερη από όσα ζούσε καθημερινά με τον Harry. Επιτέλους το τέρας έφυγε και δεν μπορεί να επιστρέψει. Ο εφιάλτης τελείωσε. Είναι ελεύθερη να ζήσει χωρίς φόβο.

«Σήκω γρήγορα να μου φτιάξεις καφέ». Τα λόγια του Harry είναι ηλεκτροσόκ. «Σήκω σου λέω μην σε αρχίσω στις σφαλιάρες πρωί-πρωί. Έχω ήδη καθυστερήσει και θα αρχίσει ο κωλόγερος πάλι την γκρίνια».

Η Sally ανοίγει τα μάτια. Η φαντασίωση για άλλη μία φορά έλαβε τέλος. Επιστροφή στην πραγματικότητα. «Τώρα αμέσως, αγάπη μου», του είπε και πετάχτηκε σαν ελατήριο από το κρεβάτι.

Πήγε γρήγορα στην κουζίνα κι άρχισε να φτιάχνει το πρωινό. Όση ώρα το ετοιμάζε, η φαντασίωση επανήλθε. Άρχισε να σκέφτεται πάλι. Σήμερα το βράδυ θα το κάνω. Ναι, σήμερα σίγουρα. Τώρα πια είμαι έτοιμη. Το πήρα απόφαση. Σήμερα θα βάλω ένα τέλος.

(Σημείωση από τη συγγραφέα Elizabeth Simson: Το παραπάνω κείμενο βασίζεται στο προσωπικό ημερολόγιο της Sally Wexler. Η Sally πέθανε σε ηλικία 28 ετών, από κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις. Ο σύζυγος, υπό την επήρεια αλκοόλ, την κτύπησε με ρόπαλο του μπέιζμπολ).

ΜΑΡΙΑ ΙΩΣΗΦΙΔΗ

Φίφης & Εκάβη

Αναρωτιέμαι αν αλήθεια με θυμάσαι. Ήμασταν κολλητές, έτσι δεν είναι; Ή μήπως είναι όλα δημιούργημα του μυαλού μου; Ήταν αλήθεια τότε, αλλά αν εσύ ήσουν τόσο μικρή που το ξέχασες, είναι πλέον μία ψευδαίσθηση.

Ήλπιζα να σε έβρισκα στο σπίτι, αλλά τα παράθυρα μοιάζουν συνεχώς σφραγισμένα, εκτός και αν με είδες από το τζάμι του παιδικού σου δωματίου, και τώρα κρύβεσαι στα σκοτάδια του.

Χρειάζομαι κάποιες απαντήσεις από εσένα σχετικά με ένα φλέγον ζήτημα που με απασχολεί έντονα, κυρίως το σημερινό πρωινό, καθώς ποτίζω τα λουλούδια της αυλής, που έχουν ξεραθεί σε αυτό το ακατοίκητο πια σπίτι, στο στενό πίσω από το δικό σου.

Ίσως να ήσουν εσύ που πέρασες έξω από το παράθυρό μου. Δεν πρόλαβα να βγω για να σε χαιρετήσω, στάθηκα και σε κοιτούσα από το τζάμι, άναυδη, κρυμμένη πίσω από τον τοίχο για να μην με δεις.

Ήσουν ή δεν ήσουν, δεν έχει σημασία. Τώρα πρέπει να σου μιλήσω πολύ σοβαρά γιατί από την απάντησή σου κρίνεται το υπόλοιπο της ζωής μου. Κρατάς το μυστικό της προσωπικότητάς μου!

Ευθύνεσαι για κάθε λάθος στη στάση μου, για την απάθεια που μου στοίχισε την πιο σημαντική σχέση, τον γάμο μου! Ναι, είναι αλήθεια, χωρίσαμε με τον άντρα μου και χθες το βράδυ έζησα κάτι τρομερό. Ίσως να φταίει αυτή η αφύσικη ησυχία στη γειτονιά, που με κάνει να αναρωτιέμαι αν όλες οι παιδικές αναμνήσεις, όλη εκείνη η φασαρία που ζωντανεύει στον νου μου κάθε φορά που ταξιδεύω πίσω σε αυτό το άδειο πλέον μέρος, το παντοτινό καταφύγιο της ψυχής μου, αν είναι τελικά υπαρκτά γεγονότα πίσω στον χρόνο.

Η αβεβαιότητα, όπως καταλαβαίνεις, με κάνει να χάνω το θάρρος καθώς οι πιο ζωηρές στιγμές της ζωής μου, οι πιο εκφραστικές ίσως, οι στιγμές που ήμουν πραγματικά ελεύθερη, χάνουν έδαφος και μένουν μετέωρες, χωρίς γειτονιά, χωρίς το μυαλό μιας φίλης να με κρατάει ακόμη ζωντανή, αφού με πρόδωσες και έπειτα μεγάλωσες και είμαι σίγουρη πως με ξέχασες.

Δεν ξέρω αν έχει πια νόημα να σου μιλήσω για ό,τι μου συνέβη τη χθεσινή νύχτα. Ίσως να είναι μάταιο, αλλά θα κάνω μία προσπάθεια να σου εξηγήσω. Εν συντομία, βέβαια, διότι η Εκάβη νιαουρίζει αγριεμένη θέλοντας να διώξει από κοντά της τον Φίφη με χαστούκια, κάτι που με κάνει να χάνω τη ροή της σκέψης μου! Υποφέρω βλέποντας τον αδύναμο Φίφη να κάνει πάντα πίσω. Είναι ντροπαλός και εκλιπαρεί με τέτοιο θλιβερό τρόπο για την αγάπη της Εκάβης που εκείνη τον θεωρεί κατώτερο και δεν τον θέλει καθόλου. Βρίσκει πάντα τρόπο να του επιβεβαιώσει πως είναι ανεπιθύμητος.

Ας μην καθυστερώ άλλο, όμως, είναι ντροπιαστικό μα πρέπει να σου μιλήσω γι' αυτό. Πηγαίνω, που λες, στο ζαχαροπλασείο. Το μαγαζί είναι ασφυκτικά γεμάτο κόσμο, λόγω του διαλείμματος που έχουμε κατά τη διάρκεια ενός μαθήματος, και καθώς κοιτώ τα γλυκά στις βιτρίνες, και αρχίζω να τα λιγουρεύομαι όλα, εκεί που βρίσκομαι να επιλέξω ανάμεσα σε μια τάρτα λεμόνι και μια πάστα αμυγδάλου, διαπιστώνω πως δεν έχω μαζί μου χρήματα.

Το πιστεύεις; Πώς και γιατί μπήκα μέσα στο μαγαζί χωρίς χρήματα; Με παρέσυρε προφανώς η μάζα των συμμαθητών μου και ούτε που πρόλαβα να σκεφτώ αν η αγορά γλυκού ήταν δικός μου στόχος εξ αρχής. Ψάχνω μανιωδώς στις τσέπες μου και βρίσκω μονάχα ένα κέρμα χωμένο στα υφάσματα.

Τα σώματά των διπλανών μου, ιδρωμένα, με ακουμπούν και με σπρώχνουν. Αναγκαστικά συνεχίζω να προχωρώ προς το ταμείο, και περιμένω να έρθει η σειρά μου, μη μπορώντας να γυρίσω προς την έξοδο.

Ενώ ακόμη σκέφτομαι πυρετωδώς έναν τρόπο για να βγω από το μαγαζί, κουτάκια με κορδέλες περνάνε πάνω από το κεφάλι μου με εκνευριστική ταχύτητα και αρχίζω να ζαλίζομαι.

Πλησιάζοντας τελικά στο ταμείο, καταφέρνω να επιλέξω κάτι φθηνό, ένα σοκολατένιο γλειφιτζούρι. Το πιάνω και το κρατώ σφιχτά ως λάφυρο ή ως σωσίβιο σωτηρίας.

Απέναντί μου στέκεται ένας χοντρός ζαχαροπλάστης που στρώνει το λευκό του καπελάκι και με κοιτάζει στραβά, καθώς ετοιμάζομαι να πληρώσω με το κέρμα που έχω στο χέρι μου.

Συνεχίζει να με κοιτάζει με τον ίδιο αλλόκοτο τρόπο, χωρίς να κάνει άλλη κίνηση. Το πάνω χείλος του τρέμει και το μουστάκι του το φυσάει ξαφνικά ένα αεράκι καθώς η πόρτα πίσω του ανοίγει.

Αισθάνομαι πως απειλούμαι, αλλά αυτό δεν με πτοεί.

“Πόσο κάνει;” τον ρωτάω δίνοντάς του, εν τέλει, το κίνητρο για να ξεσπάσει σε γέλια, στρέφοντας την προσοχή όλων καταπάνω μου.

“Μόνο αυτό θες”, μου λέει, έτσι καταφατικά, χωρίς να βάλει ερωτηματικό στη φράση του.

“Ναι, αυτό.”

“Δεν κάνει τίποτα.”

“Πώς τίποτα;”

“Δεν μπορούμε να το ζυγίσουμε. Είναι πολύ μικρό.”

“Μα πρέπει να πληρώσω. Πείτε μου, πόσο περίπου κάνει; Ένα ευρώ;” Του δείχνω ξανά το κέρμα μου.

“Όχι τόσο, είναι πολύ μικρό.”

“Τότε, εξήντα λεπτά;”

“Τίποτα σου λέω, τίποτα”

“Μα πόσο να κάνει; Είκοσι λεπτά;” επιμένω.

Συνεχίζει να αγνοεί την επιθυμία μου να πληρώσω, ενώ εγώ τρέμω και ιδρώνω κάτω από την κεραυνοβόλα ματιά του, προσπαθώντας να υπολογίσω μία τιμή για αυτό το μικρό σοκολατένιο γλειφιτζούρι που θέλω απλώς, όπως καταλαβαίνεις, να το πάρω μαζί μου και να εξαφανιστώ. Όλοι με κοιτάζουν και γελάνε. Δεν μπορώ να δεχτώ αυτή την

ήττα.

Η δεύτερη υπάλληλος μας πλησιάζει, με εντυπωσιακό μακιγιάζ στο αγέρωχο ύφος της.

“Τι συμβαίνει;” ρωτάει τον ζαχαροπλάστη,

“Μπορείς να το ζυγίσεις;”, της λέει.

“Τι, μόνο ένα γλειφιτζούρι θέλεις;” μου λέει υποτιμητικά.

“Ναι”, απαντώ. Έχω γίνει κατακόκκινη, και τα χέρια μου ιδρώνουν γύρω από το ξυλάκι της σοκολάτας. Της δείχνω το κέρμα.

“Δεν μπορούμε να το ζυγίσουμε”, λέει και εκείνη.

“Και τότε τι θα κάνουμε;”

Κοιτάζονται.

“Κρατήστε τουλάχιστον είκοσι λεπτά”, τους προτείνω.

Γελάνε.

Οι υπόλοιποι πελάτες παραπονιούνται για την καθυστέρηση που έχω προκαλέσει.

Κανείς τους δεν παίρνει την απόφαση, όμως. Σαστισμένη ανάμεσα στις επιλογές μου, τελικά τους αφήνω ολόκληρο το κέρμα του ενός ευρώ πάνω στον πάγκο. Δεν κάνουν ούτε κίνηση για να μου δώσουν ρέστα.

Βγαίνοντας στο προαύλιο, δεν προλαβαίνω να πάρω ανάσα. Γύρω μου βρίσκονται διάσπαρτες κλίκες που με σχολιάζουν, ενώ προχωρώ ντροπαλά και στέκομαι δίπλα σε μια κολόνα όπου και δαγκώνω το πρώτο κομμάτι από το σοκολατένιο μου γλειφιτζούρι. Είναι καλό, δεν το αρνούμαι.

Σε λίγο όμως κανείς δεν πρόκειται να μου ξαναμιλήσει, σε λίγο θα έχω φάει το ακριβά πληρωμένο γλυκό μου και θα βαριέμαι πάλι στην ήσυχη μοναξιά μου.

Ήθελα να σε ρωτήσω αν ήμουν πάντα έτσι, ή αν εσύ με θυμάσαι με εντελώς διαφορετικό τρόπο.

Πρέπει να ποτίσω τώρα τις γλάστρες, τον Φίφη και την Εκάβη, γιατί ακόμα και αυτούς, τους πρωτότυπους, τους κράτησε ο άντρας μου ως αποζημίωση για την ψυχική οδύνη που του προκάλεσε η απάθεια μου, όπως μου είπε. Και εγώ τι έκανα; Έκλαψα σαν τον Φίφη και δέχτηκα τη μοίρα μου. Την Εκάβη δεν την ένοιαζε καθόλου, επέλεξε ξανά τον πιο δυνατό ως σύμμαχο.

Αλλά εγώ μαζί σου, ήμουν η Εκάβη, δεν ήμουν; Τότε γιατί όταν είμαι μακριά σου είμαι ξανά ο Φίφης;

Δεν έχει νόημα να σου μιλήσω, δεν γνωρίζεις αυτές τις γάτες, ούτε τις γλάστρες μου, δεν θυμάσαι ούτε εμένα και δεν είσαι εδώ. Πάντως σε αυτό το παράξενο όνειρο που είχα τη χθεσινή νύχτα, θυμήθηκα ξανά το σχολείο όπου ήμουν τόσο ντροπαλή, και τώρα καθώς βρίσκομαι πίσω στη γειτονιά, θυμάμαι πως δίπλα σου στεκόμουν ως πρωταγωνίστρια και ακόμα και αν δεν υπάρχω πια σε καμιά από τις αναμνήσεις σου, σκέφτομαι πως υποσυνείδητα επέλεξα να πληρώσω, και υποθέτω πως έστω αυτό να είναι μία ένδειξη εσωτερικής αυτοπεποίθησης.

ΣΩΤΗΡΙΑ ΔΟΝΤΗ

Ένα Όνειρο

Τα φωτορυθμικά στο ballroom αναβόσβηναν έντονα και ρυθμικά.

Έχει λάτιν πάρτι.

Η μουσική δονούσε τους τοίχους και η μυρωδιά του τσιγάρου απλωνόταν στην ατμόσφαιρα. Η ζέστη έντονη, το κέφι το ίδιο, η προσμονή μεγάλη, και τα δευτερόλεπτα για να αρχίσει το μάμπο, μετρημένα.

Πάνω το χέρι του αγαπημένου μου δάσκαλου του χορού, του καβαλιέρου μου, και αρχίζουμε το χορό.

1 το δεξί πόδι προς τα πίσω, 2 το αριστερό μπροστά.

Και 1 και 2...

Συνέχεια.

Ατελείωτα...

Στο ρυθμό της μουσικής, στροβιλιζόμαστε. Λαχανιάζουμε, αλλά κρατάμε το ρυθμό.

Τα φώτα γέρνουν προς το γαλάζιο.

Ψυχεδελικό, σαν να είμαστε στο βυθό της θάλασσας και να λικνιζόμαστε χωρίς κόπο, με χάρη, με ακρίβεια, και με τόση ταχύτητα...

Τελειώνει το μάμπο, είμαι ξέπνοη από το λαχάνιασμα...

Αλλά ως δια μαγείας, δεν είμαι πια στο ballroom, σωριάζομαι στην πολυθρόνα στο σαλόνι μου.

Πότε ήρθα;

Δεν ξέρω, αλλά βιάζομαι. Τρέχω.

Έφτασα, τα κατάφερα.

Περιμένουμε καλεσμένους.

Μετακινώ το τραπέζι της τραπεζαρίας. Βαρύ, αλλά το βάζω εύκολα στη γωνία. Έτσι θα είναι καλύτερα, όταν θα έρθουν οι φίλοι μας για να φάνε. Έχω φτιάξει ωραίο μενού, τρία πιάτα, και ωραία γλυκά, και τα ποτά στη θέση τους...

Και η πολυθρόνα για την τηλεόραση, πρέπει να πάει απέναντι.

Φρουπ, την έβαλα.

Δύσκολο, αλλά το έκανα. Εύκολα.

Τρώμε με τους φίλους μας, στο φως της τραπεζαρίας, και λάμπουν τα σερβίτσια...

Μήπως λάμπουν λίγο υπερβολικά;

Όνειρο θα είναι, ξέρεις, αλλά είναι ωραίο, μην το κόψω.

Νιώθω τόσο ζωντανή, ικανή, χρήσιμη, διασκεδάζω...

Είναι τόσο ωραία να κολυμπάς σε ένα κύμα ικανοποίησης, επιτευγμάτων...

Ναι, αυτό είναι ζωή!

Βλέπω φως. Πότε ξημέρωσε κιόλας;

Τώρα τρέχω με αθλητικά παπούτσια, συμμετέχω στον μαραθώνιο της Αθήνας.

Δεν κολλάει καλά ο αριθμός στο μπλουζάκι, πού είναι οι παραμάνες;

-Αχ Σάσα, μού λέει η Άννα, που τρέχει δίπλα μου, τώρα που μάκρυναν τόσο πολύ τα μαλλιά σου, μην τα κόψεις, μοιάζεις λίγο με την Wonder Woman.

-Ποια είναι αυτή;

-Μια σουπέερ γυναίκα, την έβλεπε ο γιος μου σε ταινία, έκανε τρελά κατορθώματα

-Ευχαριστώ Άννα μου!

Ουάου!!!Τι φιλοφρόνηση!

Κάνω κατορθώματα. Είμαι η Wonder Woman, όντως... Λίγο πιο σιτεμένη μόνο...

-Πού θα σταματήσουμε Άννα; Στο 50 χιλιόμετρο, στο 100;

-Πάμε Σάσα κι όπου φτάσουμε

120 , 250 ,370 ,390...

Λίγο ακόμα και φτάσαμε!!!

420 χιλιόμετρο!!!

Ασθμαίνοντας, αλλά τα καταφέραμε, τα κατάφερα.

Ζήτω! Τρέξαμε όλο το μαραθώνιο, μέχρι το τέλος!

Απίστευτο!

Όλα γίνονται γρήγορα, μαγικά...

Και νύχτωσε πάλι, και ξεκινάει ξανά ο χορός, και τώρα χορεύουμε ταγκό με τον αγαπημένο μου καβαλιέρο, σε μια παραζάλη, τόσο ωραίος χορός, απίστευτη μουσική των Gotan Project, και οι προβολείς γέρνουν προς το μοβ, το αγαπημένο μου χρώμα, και το φόρεμά μου είναι γυαλιστερό μοβ, και είναι τόσοι πολλοί χορευτές που στροβιλίζονται με κέφι, με πάθος, με λαμπερά ρούχα...

Μαγεία.

Και οι φιγούρες ξετυλίγονται, και το ταγκό συνεχίζει, μήπως να πηγαίναμε και σε κανένα διαγωνισμό χορού, χορεύουμε τόσο καλά, τόσο γρήγορα, τόσο εκφραστικά, ερμηνεύουμε τη χορογραφία...

Είμαι πολύ ζαλισμένη, μέσα στο ρυθμό, σαν να πετάω, σαν να μην πατάω στο πάτωμα, έχουμε πάρει κάποιο ύψος από το δάπεδο, αλήθεια, πώς κι έτσι, καλά, όνειρο θα είναι, αλλά μην το διακόψω, να κρατήσει κι άλλο...

Το ταγκό σταματάει, και ξαναπάμε αστραπιαία στο μάμπο, γρήγορα, και πιο γρήγορα, ούτε καν λαχανιάζω, δεν υπάρχει πιο ισχυρό ναρκωτικό από το χορό, τον λατρεύω...

Μια στροφή, δυο στροφές, τρεις, όλος ο κόσμος γυρίζει, σε ένα παραλήρημα χαράς και ευδαιμονίας.

Ξημερώνει, φαίνεται ο ήλιος από το παράθυρο, έσβησαν τα φώτα, αλλά το μάμπο εξακολουθεί να παίζει

Γιατί δε σταματάει;

Αχ το κινητό μου είναι, το ξυπνητήρι...

Snooze.

Ξανά.

Σταματάει πια το μάμπο.

Τα βλέφαρα ανοίγουν βαριά.

7 η ώρα!!!

Σήκω, σήκω να φτιάξεις πρωινό στα παιδιά.

Πατάω τα πόδια μου κάτω με κόπο, πάνω το Π με τις ροδίτσες, καταραμένη σκλήρυνση κατά πλάκας, χωρίς ρολέιτορ δεν μπορώ να μετακινηθώ...

Πάω σερνάμενη και καταπτοημένη μέχρι την κουζίνα

Δεν μπορώ πια να χορέψω.

Ούτε να τρέξω.

Ούτε να περπατήσω.

Ούτε να μετακινήσω τίποτα.

Βογκάω.

Ξεφυσάω.

Ήταν τόσο ωραία με τις μαγικές μου δυνάμεις...

Όνειρο...

Αλλά τελείωσε.

Προσγειώθηκα απότομα με το ξύπνημα.

Άτσαλα, βαριά, μουδιασμένα...

Γιατί τα όνειρα να κρατάνε τόσο λίγο;

Και γιατί να τελειώνουν τόσο οριστικά και αμετάκλητα;;;

ΚΑΡΜΕΝ Μ. ΚΡΕΤΣΟΥ

Κάθοδος

Εσύ πώς θέλεις να σε θυμούνται μετά το θάνατό σου; Ή μάλλον καλύτερα, πώς θέλεις να θυμάσαι εσύ το θάνατό σου; Πιθανόν ο θάνατος να μην είναι το τέλος. Να μην περνάς στην ανυπαρξία. Να μην σήπεται το σώμα σου μέχρι να μην έχει απομείνει γραμμάριο της ανθρώπινης ύπαρξής σου. Πιθανόν ο θάνατος να είναι απλά η αρχή ενός ονείρου. Ή ίσως ένα αστρικό ταξίδι ανάμεσα στους εκατοντάδες γαλαξίες.

Ο Π. ξύπνησε νωρίς εκείνο το πρωί. Κάτι τον ενοχλούσε στον ύπνο του. Σκέφτηκε ότι ήταν το άγχος της δουλειάς και δεν έδωσε σημασία. Πέταξε την κουβέρτα και έσυρε τα πόδια του μέχρι την κουζίνα. Άναψε την καφετιέρα. Έτριψε νυσταγμένος τα μάτια του και το χέρι του έμεινε για λίγη ώρα στο πηγούνι του. Κανονικά θα έπρεπε να ξυριστεί. Ένας συριγγμός ξέφυγε από τα χείλη του όταν θυμήθηκε ότι ήταν η τελευταία μέρα της άδειάς του. Είχε ήδη αλλάξει βάρδια με έναν συνάδερφο για να κερδίσει ακόμη ένα Σαββατοκύριακο ελεύθερος.

Πήρε τη ζεστή κούπα με τον καφέ στα χέρια του. Το ύφος του έπεσε στις βρώμικες αρβύλες που είχε παραπεταμένες δίπλα στην πόρτα. Έπρεπε να τις καθαρίσει σήμερα. Ανασήκωσε τον έναν του ώμο αυθάδικα στις σκέψεις του. Άνοιξε την πόρτα της κουζίνας και βγήκε στην αυλή. Ήταν Φεβρουάριος, όμως εκείνη τη μέρα όλα μύριζαν άνοιξη. Κάθισε στο πλαστικό τραπέζι και πήρε μια βαθιά ανάσα αφήνοντας τον κρύο αέρα να εισβάλλει στα πνευμόνια του.

Όχι, ο θάνατος δεν είναι το τέλος. Σίγουρα οι νεκροί ονειρεύονται, μερικά από εκείνα τα παλαβά όνειρα που βλέπεις λίγες φορές στη ζωή σου. Ίσως είναι και εκείνες οι φορές που συναντιούνται οι δύο κόσμοι.

Άφησε τη βρώμικη κούπα στο νεροχύτη και ξεκίνησε να ντύνεται. Τον περίμεναν στο σπίτι του Χ. για να αράξουν. Αυτά τα αράγματα μπορεί να ξεκινούσαν από μια απλή βόλτα και να κατέληγαν σε μεταμεσονύκτιο μπάνιο στην παγωμένη θάλασσα. Έτσι ήταν αυτή η ηλικία, γεμάτη τρέλα και εξερεύνηση, γεμάτη από μια αίσθηση ότι είσαι άτρωτος. Κανείς και τίποτα δεν μπορεί να σταθεί κόντρα στον ήλιο που φέγγει μπροστά σου.

Πήρε τα κλειδιά από τον πάγκο της κουζίνας. Πόσο εκνευριστική μπορούσε να γίνει εκείνη η συνήθειά του να αφήνει τα πράγματά του σκόρπια παντού. «Φεύγω!» φώναξε για να τον ακούσει το άδειο σπίτι. Τράβηξε την πόρτα πίσω του. Οι μεντεσέδες έτριξαν. Δεκάδες κόκκοι σκόνης στροβιλίστηκαν από την κίνηση της πόρτας. Ένα ξαφνικό θρόισμα του ανέμου τον αποχαιρέτησε.

Δεν θα μάθω ποτέ τι όνειρο είδε ο Π. το προηγούμενο βράδυ. Δεν θα μάθω ποτέ εάν αφέθηκε σε μια άβυσσο ρευστή που τον χώνεψε νωχελικά. Ούτε και ξέρω εάν πρόλαβε να δει τις φωτεινές στιγμές των δύο δεκαετιών που έζησε. Το μόνο που ξέρω είναι ο πόνος. Ο εφιάλτης που άφησε πίσω του. Μια ατέρμονη κάθοδος.

Ίσως στο όνειρό του ο Π. δεν έστριψε ποτέ αριστερά. Κάτι κράτησε το χέρι του κολλημένο στο τιμόνι. Δεν άναψε ποτέ το φλας. Συνέχισε την πορεία του ευθεία. Τώρα μου κορνάρει να κατέβω για μια ακόμη φορά που άργησα να ετοιμαστώ. Ανοίγω την πόρτα και μου χαμογελάει. Και είναι αυτό το καλύτερο όνειρο που είδα τα τελευταία χρόνια...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΙΔΑΛΗ

Τα Σπόρια

Το καράβι μπήκε στο λιμάνι λίγο πριν το μεγάλο ρολόι της εκκλησίας, που δέσποζε επιβλητική σε ένα ύψωμα λίγο έξω από την πόλη του νησιού, χτυπήσει δώδεκα φορές. Στη μία μετά το μεσημέρι είχε ήδη παρκάρει το αμάξι του στο δρόμο, έξω από το χωριό.

Το χωριό βρισκόταν κατά μήκος μιας κατάφυτης ρεματιάς στον κάμπο του νησιού, δεν είχε καθόλου θέα στο Αιγαίο, είχε όμως πλούσια μπουστάνια με λογής κηπευτικά και κυρίως ησυχία μακριά από τα πολύβουα στέκια που ξεφύτρωναν σαν μανιτάρια τα τελευταία χρόνια στο νησί. Ό,τι έπρεπε δηλαδή για να μπορέσει επιτέλους να ολοκληρώσει το καινούργιο του βιβλίο μυστηρίου. Η ησυχία όμως δεν ήταν το μόνο που αποζητούσε, τις τελευταίες μέρες η έμπνευση του τον είχε εγκαταλείψει εντελώς.

Ύστερα από μια τυχαία συνάντηση με έναν παλιό του συμμαθητή, που καταγόταν από το νησί, αποφάσισε να το επισκεφθεί το συντομότερο δυνατό. Πάνω στη συζήτηση τους και μιας και τα άλυτα μυστήρια ήταν το αγαπημένο του θέμα, ο συμμαθητής του τον πληροφόρησε πως τον τόπο αυτό στοιχειώνει εδώ και πάρα πολλά χρόνια ένας θρύλος για ένα χωριό φάντασμα, ένα μικρό χωριό, που πριν από πάρα πολλά χρόνια ερημώθηκε κυριολεκτικά σε ένα βράδυ χωρίς κανείς να γνωρίζει ακόμη και σήμερα τι απέγιναν οι άνθρωποι του.

Το κλειδί βρισκόταν κάτω από τη γλάστρα με τα κατακόκκινα γεράνια, όπως ακριβώς είχαν συμφωνήσει με τον ιδιοκτήτη. Άνοιξε διάπλατα τα παράθυρα και η ψηλοτάβανη σάλα πλημμύρισε κυκλαδίτικο φως και μυρωδιές της άνοιξης. Στο τραπέζι βρήκε ένα καραφάκι ρακί και τρεις γλυκές τυρόπιτες για το καλωσόρισμα. Θα γευμάτιζε στο κοντινό ταβερνάκι, θα γυρνούσε σπίτι να ξεκουραστεί και μόλις άρχιζε λίγο να πέφτει ο ήλιος θα κατηφόριζε προς το «Λάζαρο», το εγκαταλελειμμένο χωριό που του είχε κεντρίσει την περιέργεια όσο τίποτα άλλο.

Κοιμήθηκε βαριά και για αρκετή ώρα. Ο ήλιος είχε ήδη αρχίσει να δύει όταν βγήκε από το σπίτι σχεδόν τρέχοντας, έπρεπε οπωσδήποτε να προλάβει να επισκεφθεί αυτό τον καταραμένο τόπο πριν νυχτώσει.

Αφού κατέβηκε τα πολλά μισογκρεμισμένα σκαλοπάτια που συνέδεαν το χωριό με την καθολική εκκλησία, άρχισε να περιφέρεται ανάμεσα στα χαλάσματα. Πέτρες, χώματα και αγκάθια κάλυπταν όλα τα μονοπάτια. Τα σπίτια είχαν απομείνει γυμνά και άδεια, τα περισσότερα ήταν χωρίς πόρτες και παράθυρα, μπορούσες να δεις μέσα τους τα απομεινάρια του συνεχόμενου πλιάτσικου από την εποχή της εγκατάλειψης μέχρι και σήμερα.

Προσπαθούσε να το φανταστεί γεμάτο ζωή όταν ένας μεταλλικός ήχος τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Είχε παρασύρει με το πόδι του ένα σκουριασμένο τσίγκινο κουτί. Το πήρε προσεκτικά στα χέρια του, ήταν καλυμμένο με ένα παχύ στρώμα σκόνης, το κούνησε ελαφρά, σίγουρα δεν ήταν άδειο και το άνοιξε γεμάτος αγωνία για το ποιο θα μπορούσε να είναι το περιεχόμενό του, τι ιστορία θα του διηγούνταν και τι πληροφορίες θα του φανέρωνε για τον ιδιοκτήτη του ...

Η πλήρης απογοήτευση, το μόνο που βρήκε στο εσωτερικό του ήταν σπόρια κολοκύθας. Άρχισε να τα μετρά μηχανικά, τριάντα σπόρια κολοκύθας... Ήταν έτοιμος να τα πετάξει αλλά ύστερα σκέφτηκε πως θα μπορούσε να τα φυτέψει στο κηπάκι πίσω από το σπίτι που είχε νοικιάσει και πού ξέρεις, όταν με το καλό θα ξαναερχόταν το φθινόπωρο ίσως να έφτιαχνε κολοκυθόπιτα, ήταν άλλωστε το μόνο φαγητό που είχε μάθει να φτιάχνει.

Από εκείνη τη στιγμή είχε την αίσθηση πως κάποιος τον παρακολουθούσε, η αναπνοή του κόπηκε όταν με την άκρη του ματιού του διέκρινε μια μορφή. Γύρισε αργά προς τα εκεί και με ανακούφιση διαπίστωσε πως ήταν το είδωλο του μέσα σε έναν ξεχασμένο καθρέφτη.

Ο παλιός του συμμαθητής τον είχε προειδοποιήσει για τη γριά Χάραϊνα, που τριγυρνούσε τις νύχτες στο χωριό, ήταν πάντα ντυμένη στα μαύρα και μουρμούριζε λόγια ακαταλαβίστικα. Ζούσε σε ένα πετρόχτιστο εγκαταλελειμμένο στάβλο λίγο πιο πέρα, είχαν όμως χρόνια να τη δουν, μπορεί και να είχε πέσει από κανένα γκρεμό, εδώ και χρόνια τα είχε χρόνια χαμένα και όποιος τη συναντούσε έφτυνε τον κόρφο του, θεωρούταν μεγάλη γρουσουζιά να τη συναντήσεις, ειδικά τη νύχτα .

Έριξε το κουτί στην τσάντα του και άναψε το φακό του κινητού του.

Ένα ρίγος τον διαπέρασε καθώς ανέβαινε δυο δυο τα σκαλιά που θα τον οδηγούσαν στον κεντρικό δρόμο.

Μόλις έφτασε στο σπίτι, έριξε σε ένα μικρό λάκκο στο πίσω κηπάκι, που άνοιξε με τα χέρια του, τα σπόρια, τα κάλυψε με χώμα και τα πότισε.

Θα πήγαινε αργότερα για φαγητό, τώρα ήταν η ώρα για να γράψει. Ένιωθε μεγάλη συγκίνηση, η βόλτα αυτή του είχε φέρει τρομερή έμπνευση!

“Όταν το φεγγάρι γιομίζει θα έρθει να σε βρει”, μια γυναικεία στριγκή φωνή του έκοψε τα ύπατα.

Γύρισε σιγά σιγά προς το μέρος από το οποίο ερχόταν η φωνή. Μια μαυροφορεμένη γριά στεκόταν δίπλα στο φράχτη. Ήταν σκοτεινά, μέχρι να ανάψει το φακό να δει καλύτερα η γριά είχε χαθεί.

Τελικά η Χάραϊνα ζει και βασιλεύει... σκέφτηκε φωναχτά και έφτυσε ασυναίσθητα τρεις φορές στον κόρφο του.

Μπήκε γρήγορα στο σπίτι, κάθισε στον υπολογιστή του και άρχισε να πληκτρολογεί, έγραφε με μοναδικό φως την οθόνη του λάπτοπ του για αρκετή ώρα. Από το ανοιχτό παράθυρο πίσω του, φάνηκε η πανσέληνος. Ανέτελλε επιβλητική πάνω από τα βουνά. Ένωσε σα να τραντάχτηκε η γης μα ο οίστρος του δεν τον άφησε να δώσει παραπάνω σημασία... μια μαύρη σκιά άρχισε σιγά σιγά να καλύπτει τα πάντα στο πέρασμα της...

Μάταια προσπαθούσε ο ιδιοκτήτης του σπιτιού να επικοινωνήσει με τον συγγραφέα, για μέρες, έπρεπε να συνεννοηθούν πριν την αναχώρηση του, έτσι αποφάσισε να πάει από κει να τον βρει.

Βρήκε την πόρτα μισάνοιχτη, η βαλίτσα του ήταν εκεί το ίδιο και ο υπολογιστής του, εκείνος όμως άφαντος!

Τέσσερις μήνες μετά, δυο ξανθομάλλικα παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι έπαιζαν στα χαλάσματα του ερειπωμένου χωριού ενώ οι γονείς τους φωτογράφιζαν την κοντινή εκκλησία. Κάποια στιγμή βρήκαν ένα σκουριασμένο κουτί που περιείχε τριανταένα σπόρια κολοκύθας.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΖΑΝΙΔΑΚΗ

Το Κατάστημα

Εκείνη την περίεργη μέρα είχαμε μαζευτεί μπροστά στην είσοδο του καταστήματος περιμένοντας τον κύριο Μιχάλη να κλείσει την αποθήκη για να σχολάσουμε όλοι μαζί. Η Ντέμη ήταν εκνευρισμένη επειδή δεν σταματούσε να χτυπάει το τηλέφωνο για τις παραγγελίες ακόμα και τώρα που είχε πάει πέντε το απόγευμα, οι υπόλοιποι προσπαθούσαν να της φτιάξουν τη διάθεση λέγοντας αστείες ιστορίες που είχαν συμβεί μέσα στη μέρα με τους πελάτες.

Εγώ χάζενα τους τεράστιους διαδρόμους ανάμεσα στα πανύψηλα ράφια που έφταναν στα τέσσερα μέτρα ύψος και συνεχίζονταν για τριάντα μέτρα μέχρι να φτάσεις στον ενιαίο χώρο με τα ψυγεία και την πόρτα για την αποθήκη, αναρωτώμενη πότε θα καταφέρω να μάθω όλα αυτά τα προϊόντα που πουλάμε. Ήταν μόλις η δεύτερη μέρα μου στη δουλειά. Εκείνη τη στιγμή άκουσα τη φωνή του αφεντικού μου να μου λέει:

“Αννούλα πήγαινε σε παρακαλώ να δεις γιατί καθυστερεί ο κύριος Μιχάλης και πες του να βιαστεί γιατί τον περιμένουμε όλοι για να κλείσουμε και να φύγουμε”.

Ξεκίνησα να διασχίζω τον διάδρομο χαζεύοντας τα προϊόντα στα ράφια, και ενώ έφτανα στη μέση του άκουσα βήματα από τον διπλανό, σαν κάποιος να περπατούσε νευρικά. Συνέχισα, ψάχνοντας τον κύριο Μιχάλη, όμως όταν έφτασα στο τέλος του διαδρόμου έστρεψα το κεφάλι μου στα δεξιά για να δω ποιος ήταν εκεί. Ήταν ένας από τους οδηγούς.

“Έλα Αννούλα! βρήκες τον κύριο Μιχάλη; Θα είναι από δω!”

Με οδήγησε αριστερά στην πόρτα της αποθήκης. Ανοίγοντας την πόρτα είδαμε τον κ. Μιχάλη πεσμένο στο πάτωμα, η μεγάλη γκαραζόπορτα από όπου παραλάμβαναν τα πράγματα με το φορτηγό ήταν ακόμα ανοιχτή και εγώ τρομαγμένη άρχισα να φωνάζω στους άλλους:

“Ελάτε γρήγορα! Κάτι έπαθε ο κ. Μιχάλης, είναι πεσμένος στο πάτωμα!”

Τότε όλοι έτρεξαν από πάνω του και προσπαθούσαν να τον συνεφέρουν. Δειλά εκείνος άρχισε να ανοίγει τα μάτια του, ψελλίζοντας ότι είναι εντάξει, ενώ όλοι τον ρωτούσαν τι συνέβη: Γιατί είσαι πεσμένος, χτύπησες σε κάτι;

“Όχι όχι!” Είπε εκείνος. “Δεν ξέρω τι συνέβη! Απλά θέλησα να φάω εκείνο το γλυκό που αφήσατε πριν, πάνω στο γραφείο, και τότε ξαφνικά με έπιασε μια έντονη ζάλη και έπεσα”.

Εγώ γύρισα πίσω να πάρω το τηλέφωνό μου για να καλέσω ασθενοφόρο ώστε να σιγουρευτούμε ότι θα είναι καλά. Τότε άκουσα δύο πελάτισσες, που τους άρεσε να δραματοποιούν καταστάσεις και έτυχε να βρίσκονται εκείνη την ώρα έξω από το μαγαζί, να κλαίνε μιλώντας στο κινητό τους με τη γυναίκα του κ. Μιχάλη και να της λένε ότι ο άντρας της είναι νεκρός! Θύμωσα και τις είπα να μη λένε κουταμάρες γιατί ο κ. Μιχάλης ζει!

“Καλύτερα σταματήστε να ανησυχείτε τη γυναίκα και πάρτε κανένα ασθενοφόρο τηλέφωνο” φώναξα με θυμό!

ΜΑΡΙΑ ΔΑΛΑΤΣΗ

Αναπόφευκτα

Το θυμάμαι σαν να ήταν χθες. Που είδα για πρώτη φορά αυτό το καταπράσινο τοπίο. Τα ψηλά δέντρα, τα φύλλα που λικνίζονται από το ελαφρύ και δροσερό αεράκι του καλοκαιριού. Το κελήδισμα των πουλιών και η μυρωδιά της φύσης. Ένα από τα πολλά που με είχαν συνεπάρει και ανυπομονούσα να γυρίσω μια νέα σελίδα στη ζωή μου. Άνθρωποι, διαφόρων ηλικιών έτρεχαν, με ακουστικά στο κεφάλι, ποδηλάτες, ακόμα και μικρά παιδιά με τους γονείς τους απολάμβαναν αυτή την ομορφιά της φύσης που εμείς ενώ την έχουμε, τη θεωρούμε δεδομένη. Δεν θα το πίστευα, δύο χρόνια πριν, ότι θα βρισκόμουν νωρίς το πρωί με τα αθλητικά μου, χωρίς να έχω πει καν τον πρωινό καφέ, να τρέχω και να γυμνάζομαι, κάτι απαραίτητο πλέον για να ξεκινήσω τη μέρα μου με διάθεση. Το αποδίδω βέβαια στην ενέργεια που “βγάζει” η χώρα, διαφορετική από αυτήν της Ελλάδας. Λες και αυτή η πρωινή συνήθεια, κάνει το άτομο πιο επαγγελματία και έτοιμο να αδράξει τη μέρα. Σε αναγκάζει κάπως να μπεις σε αυτόν το ρυθμό ζωής. Τι παράδοξο όμως, ε; Πέρα από το πράσινο, κάπου στο βάθος ξεπροβάλλει ο γεμάτος σύννεφα, μελαγχολικός ουρανός που κάπως τον συνηθίζεις. Θέλοντας και μη. Έχει όμως και αυτός την γοητεία του. Ή μήπως στην προσπάθεια να μου αρέσει ο νέος τρόπος ζωής, επέβαλα στον εαυτό μου να με ελκύσει ο άτονος, άχρωμος ουρανός; Σημαντικό για να προχωρήσω μπροστά είναι να μου υπενθυμίζω πού βρισκόμουν πριν και τι ταξίδι έκανα για να φτάσω εδώ που είμαι τώρα.

Πότε επιτέλους θα νιώσω περήφανη για όλα αυτά που κατάφερα; Η όψη της μικρής αλλά γεμάτης λάμψη λίμνης με έκανε και κοντοστάθηκα και για λίγα λεπτά χάθηκα στις σκέψεις μου. Ήταν τεράστια η απόφαση που πήρα, να μετακομίσω στο εξωτερικό αμέσως μετά τις σπουδές. Χωρίς εμπειρία, μόνο με ένα χαρτί στο χέρι. Έτσι μου έλεγαν όλοι. Μοναδική ευκαιρία που την άρπαξα από τα χέρια. Δεν το πολυσκέφτηκα όμως. Ήταν σχεδόν δεδομένο για μένα, αφού οι γονείς μου ήταν ήδη εκεί. Μένοντας τόσα χρόνια μόνη, ειδικά σε μια τόσο τρυφερή ηλικία, είχα ξεχάσει πλέον τι σημαίνει οικογένεια. Οι γονείς μου λόγω της κρίσης πήραν τον μικρό αδερφό μου και έφυγαν το συντομότερο δυνατό, αφού οι απολαβές ήταν καλύτερες στην Γερμανία απ’ την Ελλάδα. Εγώ όντας στις τελευταίες τάξεις του λυκείου αδυνατούσα να αποχωριστώ τις φίλες μου, θεωρώντας τες πλέον οικογένεια και έμεινα με την γιαγιά και τον παππού. Χάρη σε αυτούς και στις παιδικές μου φίλες δεν ξέχασα τι σημαίνει ζεστασιά και ανιδιοτελής αγάπη. Δεν ήξερα τι θα είχα απογίνει δίχως αυτούς. Όσο και αν με πόνεσε να τους αφήσω, μου έδωσαν τη δύναμη να πιστέψω στον εαυτό μου και να γίνω η καλύτερη εκδοχή που μπορούσα ποτέ να φανταστώ. Με τα κορίτσια υποσχεθήκαμε ότι θα βρισκόμαστε τρεις φορές τον χρόνο. Θα έρχονται και αυτές να με επισκέπτονται και θα κάνουμε ταξίδια μαζί. Θα ταξιδεύουμε, θα αποκτήσουμε εμπειρίες και θα μεγαλώσουμε μαζί. Μαζί. Μία λέξη τόσο εύκολο να την πεις, χωρίς καν να το σκεφτείς. Το ξεστομίζεις, χωρίς να ξέρεις αν όντως το πιστεύεις και αν γίνεται πράξη.

Αυτό το “μαζί”. Θέλει συνέργεια. Οι ενέργειες να συμβαδίζουν μεταξύ τους και να βρίσκονται στην ίδια σελίδα, στην

ίδια διάθεση, στην ίδια κατεύθυνση. Δεν διανοήθηκα ποτέ πως ο ενθουσιασμός μου γρήγορα θα εξαφανιζόταν σαν ένα σύννεφο καπνού. Η ενέργειά μου θα αποστραγγιζόταν, η μελαγχολία πλέον μόνιμη συγκάτοικος και το μόνο που θα έβλεπα ήταν οι τέσσερις τοίχοι του δωματίου μου μην έχοντας τη διάθεση και την ενέργεια να συναναστραφώ με κόσμο. Πως η μόνη μου παρηγοριά θα ήταν ταινίες, σειρές και βιβλία με ιστορίες πλασμένες σε έναν κόσμο έξω από τον δικό μας ή τουλάχιστον από τον δικό μου. Έτσι ξεκίνησαν οι πρώτοι μήνες. Η ίδια ρουτίνα. Το πρωί πήγαινα στο σχολείο για να μάθω την καινούρια γλώσσα, κάτι που απαιτεί χρόνο και προσπάθεια ενώ τότε ακόμα μου έλειπαν και τα δύο. Ήταν όμως απαραίτητο για την εύρεση εργασίας, διότι μόνο τότε θα έβρισκαν αντίκρισμα οι κόποι μου των προηγούμενων τεσσάρων χρόνων. Γυρνούσα σπίτι, διάβαζα και μετά έπεφτα στην λούπα του μη πραγματικού κόσμου. Ένιωθα όμως ασφάλεια εκεί. Έβλεπα και διάβαζα για ανθρώπους που κάποιες φορές μου έμοιαζαν και μοιραζόμασταν παρόμοιες ανησυχίες, ενώ άλλες φορές οι ιστορίες περιέγραφαν δύσκολες καταστάσεις και ήμουν πάντα περίεργη για τον τρόπο διαχείρισής τους – και βεβαίως υπήρχε και η αγαπημένη μου κατηγορία ανθρώπων:

Αυτοί που από τα χαμηλά φτάνουν στα ψηλά, ίσως και χωρίς άλλο κόπο και προσπάθειες και πάντα έχοντας ένα χαρούμενο και αξιοζήλευτο τέλος. Γιατί σε αυτές τις ιστορίες γνωρίζεις εξ αρχής την κατάληξη του ήρωα, αλλά σου κεντρίζει το ενδιαφέρον το πώς φτάνει εκεί αφού έχει περάσει από σαράντα κύματα. Τι έχει καταφέρει για να αξίζει τέτοιο τέλος. Σε αυτό το τέλος ήλπιζα πάντα και εγώ. Θα ερχόταν αργά ή γρήγορα, με υπομονή και επιμονή στον στόχο. Ήταν τότε που το πήρα απόφαση και άρχισα να ψάχνω για πρακτική άσκηση. Κάπως έπρεπε να αναγνωριστούν οι σπουδές μου. Παρόλο που το αντικείμενο μου είχε περισσότερο θεωρητικό και συμβουλευτικό επίπεδο, ήθελα να το συνδυάσω με την ενασχόληση με τα παιδιά. Και τότε ήταν που έπεσε στην προσοχή μου η διαφήμιση ενός φορέα που αναζητούσε άτομα για εργασία σε ένα δημοτικό, για δημιουργική απασχόληση με τα παιδιά.

Ήταν η μέρα που τα κορίτσια ανησυχώντας για την κατάστασή μου, με ώθησαν να βγω έξω, να αντικρίσω τον κόσμο, να περπατήσω, να δω πώς ζουν οι άνθρωποι εκεί και τι κάνουν. “Δεν είσαι περίεργη για το πώς ζει ο κόσμος εκεί; Τι διαφορετικό έχει από εμάς; Τι ποιότητα ζωής; Αν δεν βγεις λίγο έξω να κυκλοφορήσεις, πώς περιμένεις να πας μπροστά, ενώ εσύ η ίδια μένεις στάσιμη;” Αυτές οι λίγες, απλές και περιεκτικές φράσεις με ξύπνησαν. Τότε συνειδητοποίησα τι κακό κάνω στον εαυτό μου χάνοντας έτσι σχεδόν έναν ολόκληρο χρόνο από την ζωή μου. Εγώ η ίδια δεν δίνω ευκαιρία στον εαυτό μου να προχωρήσει μπροστά, σκέφτηκα. Εγώ με σταματώ. Γιατί; Αφού μπόρεσαν άλλοι θα μπορέσω και εγώ. Κάθε αρχή είναι φυσικά δύσκολη. Μένοντας σε μια ξένη χώρα ξαφνικά στα εικοσιδύο να μαθαίνεις μια καινούρια κουλτούρα, νέο τρόπο ζωής και συνήθειες, νέους νόμους που οφείλεις να ακολουθήσεις. Αυτά, έχοντας να διαχειριστείς και την ψυχολογική σου κατάσταση που πολύ πιθανόν να έχει πιάσει πάτο, όπως συνέβη και στη δική μου περίπτωση. Αλλά δεν το βάζεις κάτω. Το χτίζεις λίγο λίγο, βήμα βήμα, βάζοντας ένα λιθαράκι τη φορά. Θα είμαι πάντα ευγνώμων για την ευκαιρία που μου δόθηκε, μη μιλώντας στην αρχή καλά τη γλώσσα, φοβούμενη να επικοινωνήσω μην τυχόν και κάνω λόγω βιασύνης κάποιο γραμματικό ή συντακτικό λάθος και γελάνε μαζί μου. Μα πόσο “μικρή” ήμουν! Και δεν εννοώ την ηλικία. Αλλά το μυαλό! Το σημαντικό ήταν να μιλάω με τον κόσμο, να κοινωνικοποιηθώ, να ανοίξω τα φτερά μου και να πάω ένα βήμα παραπέρα. Όπου και να με πήγαινε αυτό. Αναλογιζόμενη τι βίωσα εκείνο τον έναν χρόνο κατά την διάρκεια της πρακτικής και μπαίνοντας πλέον στον δεύτερο επίσημο χρόνο εργασίας, κατανοώ ότι τα λάθη που έκανα – και δεν ήταν λίγα – με έκαναν αυτό που είμαι σήμερα. Και είμαι περήφανη γι’ αυτό. Ωρίμασα ψυχικά και επαγγελματικά. Ανυπομονώ κάθε μέρα να πηγαίνω στη δουλειά, να βλέπω τα παιδιά μου και να παίζουμε παιχνίδια, να ζωγραφίζουμε, να κάνουμε χειροτεχνίες, να αθλούμαστε, να μιλάμε με τις ώρες και να συζητάμε για τους διάφορους προβληματισμούς και τα όνειρά τους. Ανυπομονώ να γυρνάω στο σπίτι και να σκέφτομαι πάλι ιδέες και να σχεδιάζω ό,τι δημιουργική δράση υπάρχει με μοναδικό στόχο να περνάνε τις ώρες στο σχολείο όσο πιο ευχάριστα γίνεται. Γιατί αυτά

είναι τα καλύτερα χρόνια της ζωής πριν ξεκινήσουν οι ευθύνες και ανησυχίες.

Υπάρχουν βεβαίως και δύσκολες μέρες που απλά θέλω να γυρίσω στο σπίτι, να μπω κάτω από το χοντρό και ζεστό πάπλωμα και να μην με δει κανείς. Η δουλειά με τα παιδιά δεν είναι πάντα εύκολη καθώς και αυτά έρχονται στο σχολείο φορτωμένα διάφορα προβλήματα του σπιτιού. Εκεί είναι που πρέπει να ξεχάσεις τα δικά σου και προτεραιότητα δίνεις στο παιδί. Το παιδί που είναι πηλός στις παλάμες των γονέων και θέλοντας και μη θα γίνει αργότερα πιστό αντίγραφο. Ευαισθητοποιείσαι αυτόματα, σκεπτόμενη τα βιώματα αυτού του παιδιού και του κάθε παιδιού, και αναλογίζεσαι τρόπους να το κάνεις να νιώσει αγαπητό και άξιο προσοχής, το κύριο που λείπει από τα παιδιά. Η ζεστή αγκαλιά και και το συναίσθημα πως ο γονιός είναι εκεί. Όταν βλέπεις το γλυκό κοριτσάκι να γίνεται ένα αγρίμι, με μίσος στο βλέμμα, κλοτσώντας το θρανίο, έτοιμο να χειροδικήσει και να μπλεχτεί σε καυγά χωρίς λόγο, τότε μπαίνεις σε σκέψεις και δεν μπορείς παρά να ανησυχείς. Τι σημαίνει όμως το 'χωρίς λόγο'; Για τα παιδιά πάντα ο λόγος, όποιος και αν είναι, θεωρείται σημαντικός. Κάτι που για εμάς φαίνεται ανόητο αλλά για αυτά έχει ιδιαίτερη σημασία. Άλλωστε και εμείς δεν ήμασταν κάποτε παιδιά; Ένα από τα επιτεύγματα που οφείλω να υπενθυμίζω στον εαυτό μου είναι η εμπιστοσύνη που εξέλεμψα στο κοριτσάκι και μου εκμυστηρεύτηκε τις ανησυχίες της και τα όσα βίωνε στο σπίτι. Με συχνή, λοιπόν, παρακολούθηση από εμένα και την ψυχολόγο του σχολείου το κορίτσι είχε ηρεμήσει αρκετά, βελτίωσε τους βαθμούς της και σύσφιξε τις σχέσεις της με την μαμά της. Οι γονείς της μόλις είχαν χωρίσει, οπότε το γεγονός αυτό την είχε αποδιοργανώσει με τελικό αποτέλεσμα να επηρεαστούν οι κοινωνικές της σχέσεις.

Ένα ξαφνικό γέλιο με επαναφέρει στην πραγματικότητα και αναρωτιέμαι πόση ώρα κάθομαι δίπλα στην λίμνη. Ο κόσμος έχει αραιώσει και πέφτει στην αντίληψή μου ένα ηλικιωμένο ζευγάρι. Κρατιούνται χέρι χέρι και βαδίζουν με τον ίδιο ρυθμό. Κοιτάζουν ο ένας τον άλλον με τα μάτια, εκπέμποντας γαλήνη και ηρεμία. Σαν να έχουν περάσει όλες τις δυσκολίες του κόσμου και πλέον να χαίρονται τη ζωή. Σαν να μην έχουν κάτι άλλο να δώσουν. Αλλά να απολαμβάνουν τα όσα υπάρχουν τριγύρω τους. Ο άντρας φιλάει την γυναίκα στο μέτωπο και εκείνη χαμογελάει γλυκά. Δεν υπάρχει πιο αγνή ένδειξη αγάπης. Η αγάπη από μόνη της είναι το πιο αγνό συναίσθημα. Ίσως πάνω τον εαυτό μου να ζηλεύει. Κάπως έτσι οραματίζομαι τη ζωή μου μετά τα εξήντα. Να έχω βρει το "λίμάνι" μου και να μείνω για πάντα εκεί. Κάποιος με τον οποίο θα υπάρχει αμοιβαίος σεβασμός, αγάπη και στήριξη, θα ήταν η επόμενη επιθυμία μου. Αφού επαγγελματικά, για την ώρα τουλάχιστον, έχω εξασφαλιστεί. Συνειδητοποιώ ότι έφτασε η ώρα που πρέπει να επιστρέψω σπίτι για να ετοιμαστώ και να πάω στη δουλειά.

Ένα από τα πολλά που δεν θα καταλάβω ποτέ σε αυτή τη χώρα είναι η έλλειψη ανεγκυστήρων στις οικοδομές. Είμαι πλέον σίγουρη ότι είναι και αυτό μέρος της ιδεολογίας τους για διατήρηση και βελτίωση της φυσικής τους κατάστασης. Όσο αστειό και αν ακούγεται, βοηθάει και δεν μπορείς να το αποφύγεις. Ειδικά αν μένεις στο ρετιρέ και ανεβοκατεβαίνεις τέσσερις ορόφους καθημερινά.

Ανεβαίνοντας και τον τελευταίο όροφο βλέπω μαύρα επίσημα παπούτσια που η μαμά τα φοράει μόνο σε συγκεκριμένες περιστάσεις. Αναρωτιέμαι αλλά δεν δίνω σημασία, γιατί ο χρόνος κυλάει. Μπαίνοντας στο διαμέρισμα αισθάνομαι την ατμόσφαιρα ηλεκτρισμένη σαν να επικρατεί άγχος και πανικός. Το πρώτο που πιάνει το μάτι μου είναι ένας σάκος πάνω στο κρεβάτι και δίπλα του ένα μαύρο κοστούμι και άλλα καθημερινά σκουρόχρωμα ρούχα. Η μαμά πηγαινοέρχεται βιαστικά και εγώ απλά παγώνω. Διάφορες σκέψεις περνάνε από το μυαλό μου. "Τι έγινε;" την ρώτησα. "Θα πας κάπου;" Ήμουν τόσο απασχολημένη να κοιτάω τον σάκο και τα ρούχα που δεν πρόσεξα το αναποκοκκινισμένο πρόσωπο της μαμάς μου και τα δάκρυα της που έτρεχαν. Ο φόβος με κυριάρχησε και κλείστηκα στο δωμάτιο μου. Λίγα λεπτά αργότερα άκουσα βήματα έξω από το δωμάτιο. Τα βήματα σταμάτησαν και κοντοστάθηκε για δευτερόλεπτα, λες και αμφιταλαντευόταν αν θα χτυπούσε την πόρτα ή όχι. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Τα βήματα συνέχισαν και έφτασαν

ως την πόρτα. Η πόρτα χτύπησε και ήταν ο μπαμπάς μου. Με κοιτάει ερευνώντας το πρόσωπό μου, να δει αν ήμουν σε κατάσταση να μου μιλήσει. “Αριάνα, η μαμά πρέπει να φύγει για Ελλάδα. Είναι ο παππούς...έπαθε καρδιακή ανακοπή. Η κηδεία είναι αύριο το μεσημέρι”.

Δεν θυμάμαι τι μου είπε. Θυμάμαι να ψάχνω πανικοβλημένη για εισιτήρια να φύγω και να μην βρίσκω κάποια πτήση. Ο μπαμπάς να με πιάνει από το χέρι και να μου εξηγεί την κατάσταση. Η γιαγιά ζήτησε να μην πάω και ότι είναι καλύτερο να “επισκεφτώ” τον παππού μαζί της την επόμενη φορά που θα ξαναπήγαινα στην Ελλάδα. Είχα θολώσει και δεν άκουγα τίποτα από ένα σημείο και μετά. Ο μπαμπάς με άφησε να συνέλθω. Κατευθείαν πήρα τα κορίτσια τηλέφωνο και έκλαιγα με λυγμούς. Αυτές με γνώριζαν καλύτερα, μπορούσαν να με καταλάβουν. Ήξεραν τι σήμαιναν για μένα ο παππούς και η γιαγιά. Αδυνατούσα να το πιστέψω. Πριν λίγες μέρες του είχα ευχηθεί χρόνια πολλά και γελούσαμε που η γιαγιά αντί για κεράκια, του έβαλε στην τούρτα ερωτηματικό. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν δίπλα μου στην πιο “δύσκολη ηλικία” και μου έμαθαν πώς να δίνω αγάπη και πώς να δέχομαι. Πενήντα χρόνια γάμου. Δίπλα ο ένας στον άλλον. Εκεί ο ένας για τον άλλον. Στην εποχή μας, κατόρθωμα. Η γιαγιά έχασε το στήριγμα της πλέον και πρέπει να συνηθίσει σε αυτό τον νέο τρόπο ζωής. Συνηθίζεται όμως; Και αν ναι, πώς; Η κόρη της μακριά σε άλλη χώρα και δεν έχει πλέον κανέναν να της κρατάει συντροφιά, να ανταλλάσσουν μια κουβέντα. Δεν θα ζητούσα ποτέ από τη μαμά – ούτε η γιαγιά θα το ήθελε – να τα παρατήσει όλα, χρόνια σκληρής δουλειάς και κόπων, την ίδια της την οικογένεια και να μείνει μόνιμα με τη γιαγιά. Θα διαλυόταν η οικογένεια μας. Τα κορίτσια φυσικά με καθησύχασαν λέγοντας ότι η γιαγιά θα μάθει να ζει χωρίς τον παππού και θα συνεχίσει την ζωή της. Εγώ όμως γιατί δεν μπορούσα να κοιμηθώ τα βράδια; Πώς σε μια στιγμή μπορούσε να διαλυθεί όλος σου ο κόσμος; Αυτό που έχτιζες μέχρι τώρα. Για κάποιον ίσως δεν είναι τίποτα αλλά για σένα είναι αυτό που δίνει νόημα στη ζωή σου. Ο λόγος που άρχισες επιτέλους να αναπνέεις. Αυτό που είχε θέση στο πίσω μέρος του μυαλού μου προσπαθούσε μανιωδώς να βγει μπροστά, στην επιφάνεια. Εγώ όμως το απωθούσα. Φοβόμουν τις αντιδράσεις των δικών μου ανθρώπων αν το συζητούσα. Την απογοήτευση στο βλέμμα τους. Ή μήπως φοβόμουν εν τέλει τη δική μου; Τότε λύγισα και άρχισα να οραματίζομαι το μέλλον μου αλλιώς και να αναζητώ άλλες προοπτικές, αφού τα δεδομένα άλλαξαν.

Και να μαι πάλι με δάκρυα στα μάτια και μια βαλίτσα στο χέρι να αποχαιρετώ τη ζωή, τις στιγμές και τις αναμνήσεις μου στη Γερμανία και να γυρνάω πάλι στο μηδέν. Με πλήρη άγνοια του τι μου επιφυλάσσει το μέλλον, από όλες τις απόψεις, παίρνω δύναμη από τη γιαγιά και τα κορίτσια που με υποδέχονται με την πιο ζεστή αγκαλιά, δίνοντας μου ελπίδα ότι όλα θα πάνε καλά.

Θα μπορέσω όμως να διαχειριστώ την απώλεια και την νέα αρχή; Το συναισθηματικό κενό, το γεγονός ότι ήμουν κάπου σημαντική και αναγκαία και την εύρεση καινούριας εργασίας; Θα μπορέσω να συμβαδίσω με τα νέα κοινωνικά τεκταινόμενα και τους ρυθμούς αυτής της χώρας που για λίγο άφησα; Της χώρας μου που πλέον δεν αναγνωρίζω. Μήπως δεν ήταν το γραφτό μου η Γερμανία; Και τι είναι άραγε γραφτό και ποιος το ορίζει; Εμείς δεν είμαστε αυτοί που στο τέλος διαμορφώνουμε τη μοίρα μας; Όπως είχε πει και ο Ευριπίδης: “Η μοίρα φανερώνεται κάτω από πολύ διαφορετικές μορφές, οι θεοί αποτελειώνουν πολλά πράγματα κόντρα στη δική μας προσδοκία, κι εκείνα που τα περιμένουμε δεν έρχονται. Μα ο Θεός ανοίγει το δρόμο σε απρόβλεπτα γεγονότα...”

NENA XATZHΣIΩMOY

28/10

Άνοιξε τα μάτια του και ήταν λες και ξύπνησε από όνειρο. Έπαιρνε βαθιές αναπνοές και κοίταζε γύρω του να δει που βρίσκεται. Ξύπνησε στο σαλόνι ενός σπιτιού. Κοιτούσε τριγύρω του εξεταστικά με μεγάλη απορία. Δε μπορούσε να ανακαλέσει στη μνήμη του αυτό το σπίτι. Κοιτούσε δεξιά και αριστερά για να βρει κάτι. Δεν ήξερε ακριβώς τι, κάτι που να του δείξει πως το σπίτι είναι δικό του. Στις βόλτες του στο χώρο πουθενά δεν είδε φωτογραφίες, με άτομα που να δείχνουν πώς είναι η οικογένειά του. Βέβαια και να υπήρχαν, δεν θα ήταν σε θέση να τους αναγνωρίσει. Όμως το σπίτι έτσι κι αλλιώς δεν είχε πουθενά φωτογραφίες.

Ανέβηκε στον επάνω όροφο. Στο διάδρομο του έμπαινε το φως του ήλιου και ήταν τόσο πλούσιο και λαμπερό. Άρχισε να ανοίγει τις πόρτες για να δει όλα τα δωμάτια. Είδε ένα μπάνιο, ένα γραφείο, ένα μεγάλο υπνοδωμάτιο και δύο παιδικά. Αμέσως σκέφτηκε πως μάλλον έχει δύο παιδιά. Έψαχνε και εκεί μήπως βρει μια φωτογραφία από τη γυναίκα του και τα παιδιά του, δε θυμόταν καν τι φύλο είχαν τα παιδιά του. Δε βρήκε ούτε ίχνος. Είχε απελπιστεί.

Πήγε στο μπάνιο να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό του. Κοιτάχτηκε στο καθρέφτη και δε μπορούσε να θυμηθεί τίποτα, ούτε το όνομά του, ούτε το παρελθόν του, ούτε τι έγινε στην οικογένειά του. Αργότερα πήγε στο γραφείο, μήπως βρει κάποιο γράμμα ή κάτι που να δείχνει πως η οικογένειά του έφυγε, αλλά δε βρήκε κανένα στοιχείο. Όλη την υπόλοιπη μέρα κάθισε στη κουζίνα και τους περίμενε να γυρίσουν. Σκέφτηκε πως μπορεί να πήγαν μια επίσκεψη ή μια βόλτα και μέχρι το βράδυ θα γυρνούσαν.

Νύχτωσε και δεν φάνηκε κανένας. Έτσι ανέβηκε πάνω και πήγε να ξαπλώσει. Στριφογυρνούσε στο κρεβάτι και αναρωτιόταν, αν τελικά είχε φανεί η οικογένειά του, αν θα την αναγνώριζε. Άραγε και εκείνοι είχαν απώλεια μνήμης; Με όλες αυτές τις σκέψεις άργησε να κοιμηθεί και ο ύπνος του ήταν ελαφρύς.

Είχε πάει τρεις το χάραμα και κάπως άρχισε να τον παίρνει ο ύπνος. Ξαφνικά άκουσε ένα παιδικό γέλιο και ένα τζάμι να σπάει. Ξύπνησε ταραγμένος, τινάχτηκε από το κρεβάτι και κοίταξε το παράθυρο του δωματίου το οποίο δεν έδειχνε σπασμένο. Σηκώθηκε σιγά-σιγά για να δει από πού ήρθε ο ήχος και αν μπήκε μέσα κανένας. Περπατούσε αργά στο διάδρομο και κοιτούσε γύρω του ανήσυχος, η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά που ήταν το μόνο πράγμα που ακουγόταν μέσα σε αυτή τη νεκρική σιγή της νύχτας. Πήγε να δει αν είναι κανένας στο πρώτο παιδικό δωμάτιο. Έλεγε κάτω από το κρεβάτι και μέσα στη ντουλάπα, αλλά δεν ήταν κανείς. Εκεί ένιωσε μεγάλη ανακούφιση. Φεύγοντας από το δωμάτιο πήρε ένα ρόπαλο του μπέιζμπολ μαζί του για άμυνα.

Το ίδιο έκανε και στο δεύτερο παιδικό δωμάτιο και δεν βρήκε κανέναν. Πηγαίνοντας προς το γραφείο, πέρασε μπροστά από τη σκάλα και είδε τη κουρτίνα του σαλονιού να ανεμίζει και το ψυχρό φως του φεγγαριού να μπαίνει μέσα στο σπίτι. Έτσι σκέφτηκε πως από κάτω ακούστηκε ο ανατριχιαστικός αυτός θόρυβος.

Κρατούσε το ρόπαλο με τα δυο του χέρια, έτοιμος να χτυπήσει και κατέβαινε ένα-ένα τα σκαλιά χωρίς να τρίξουν. Βγήκε στη μεγάλη σαλοκουζίνα. Κοιτούσε δεξιά και αριστερά με έναν τρόπο στα μάτια του. Κοίταξε κάτω από τη τραπεζαρία, μα δεν ήταν κανένας. Ανακουφισμένος έβγαλε όλο τον αέρα από μέσα του και πήγε προς τα σκαλοπάτια για να γυρίσει στο δωμάτιο.

Φτάνοντας στον επάνω όροφο, κοκάλωσε, σαστισμένος και ταυτόχρονα τρομοκρατημένος από το θέαμα που αντίκρισε. Ο διάδρομος είχε γεμίσει με φωτογραφίες από μια τετραμελή οικογένεια και όλες ήταν ζωγραφισμένες. Είχαν περίεργα σύμβολα πάνω τους, σαν σατανιστικά, και τα πρόσωπα τους ήταν μουτζουρωμένα στα μάτια, κάτι που τους έδινε μια ανατριχιαστική όψη. Οι τοίχοι ήταν ζωγραφισμένοι με περίεργα σύμβολα και ο ένας τοίχος έγραφε “ΒΟΉΘΕΙΑ” και “ΗΡΘΑΝ ΑΠΟ ΤΗ ΚΟΛΑΣΗ”. Πήγε να δει τις φωτογραφίες από κοντά. Προσπαθούσε να διακρίνει τα πρόσωπά τους πίσω από τις μουτζούρες. Ξεκόλλησε μια φωτογραφία και τη κράτησε στα χέρια του.

Την κοιτούσε για πολλή ώρα, μα δεν έλεγε να τον βοηθήσει η μνήμη του. Προσπαθούσε, δίχως κάποιο αποτέλεσμα. Πήγαινε προς το δωμάτιο με ένα περίεργο συναίσθημα μέσα του. Ένωθε ένα αβάσταχτο βάρος που σίγουρα δεν θα τον άφηνε να κοιμηθεί. Μπήκε και έκλεισε τη πόρτα πίσω του και ξαφνικά έπεσε αναίσθητος στο πάτωμα με δύναμη.

Το επόμενο πρωί ξύπνησε στο καναπέ του σαλονιού, το ίδιο όπως και την προηγούμενη μέρα. Του φάνηκε παράξενο, αφού θυμόταν πως είχε πάει στο υπνοδωμάτιο επάνω να κοιμηθεί. Κοίταξε το τζάμι στο παράθυρο του σαλονιού και ήταν φτιαγμένο. Πήγε επάνω να δει τις φωτογραφίες και τις ζωγραφιές στους τοίχους, μα είχαν εξαφανιστεί και οι τοίχοι ήταν πεντακάθαροι. Έψαξε όλο το σπίτι για στοιχεία, μα τίποτα. Περίμενε να έρθει το βράδυ να δει τι θα γίνει αυτή τη φορά. Να δει αν όλο είναι κάποιο αποκύημα της φαντασίας του, κάποιο παιχνίδι του μυαλού του ή αν όντως κάτι ακατανόητο συμβαίνει.

Το βράδυ όλα φαίνονταν ήσυχα, δεν είδε κάτι παράξενο, όσο και αν το περίμενε. Παρόλα αυτά είχε ένα πολύ κακό προαίσθημα και ένα έντονο, αβάσταχτο βάρος μέσα του. Προσπάθησε να ξαπλώσει στο δωμάτιο, μα πάλι ήταν ανήσυχος. Στις τρεις άκουσε ξανά τον ήχο από το τζάμι που έσπασε. Πήρε το ρόπαλο, από το παιδικό δωμάτιο, και κατέβηκε τις σκάλες τρέχοντας για να δει ποιος ήταν. Η απόλυτη ησυχία. Κανένας δεν ήταν στο σπίτι. Φώναξε δυνατά αν είναι κανένας μέσα, μα δε πήρε καμία απάντηση.

Όλα αυτά του φαίνονταν αλλόκοτα, δε καταλάβαινε τι συμβαίνει και ένοιωθε τρομερά ανήμπορος να αντιμετωπίσει τα πράγματα. Ανέβηκε υποτονικά τις σκάλες και αντίκρισε το ίδιο θέαμα με το χθεσινό. Φωτογραφίες και ζωγραφιές παντού, ακόμα και στο ταβάνι. Γράφανε τα συνθήματα που ήταν και χθες μα αυτή τη φορά υπήρχαν παραπάνω πράγματα. Στους τοίχους ήταν γραμμένη και η λέξη “ΦΟΝΙΑΣ” και η ημερομηνία 28/10/2018. Επιπλέον ήταν κολλημένα στους τοίχους αποκόμματα εφημερίδας που μιλούσαν για κάποιο μακελειό, για κάποιο ξεκλήρισμα. Ήταν μόνο οι τίτλοι των εφημερίδων, δεν είχε κάποιο άρθρο μαζί. Τα διάβαζε και δεν καταλάβαινε. Ένωθε απλά το βάρος μέσα του να μεγαλώνει, οι παλμοί του να ανεβαίνουν και ένα σφίξιμο στους κροτάφους του, σαν κάποιος να του σφίγγει το κεφάλι για να του το διαλύσει.

Ξαφνικά ο διάδρομος έγινε κόκκινος και μία σειρήνα, σαν αυτή του πολέμου, χτυπούσε εκκωφαντικά. Εκείνος έκλεισε τα αυτιά του και έτρεξε μέσα στο υπνοδωμάτιο του. Όταν έκλεισε τη πόρτα πίσω του, κάτι τον χτύπησε στο κεφάλι και έπεσε πάλι αναίσθητος. Το επόμενο πρωί πάλι ξύπνησε λαχανιασμένος στο καναπέ του σαλονιού.

Όλο αυτό που ζούσε του φαινόταν περίεργο και κάθε βράδυ είχε την ίδια κατάληξη. Πήγε στο μπάνιο για να δει αν έχει

κάποια πληγή ή κάποιο χτύπημα στο κεφάλι. Σε αντίθεση με κάποιο μώλωπα ή ουλή βρήκε πίσω στον αυχένα του ένα τατουάζ με ένα σύμβολο που έμοιαζε με αυτά που εμφανίζονταν κάθε βράδυ στους τοίχους.

Τα πράγματα έμοιαζαν να γίνονται ακόμα πιο αλλόκοτα και ο ίδιος να μη μπορεί να βρει λύση σε αυτό το μυστήριο. Κατέβηκε στη κουζίνα για να πει λίγο νερό και να ηρεμήσει. Στεκόταν πάνω από τον νεροχύτη και σκεφτόταν τι μπορεί να συμβαίνει. Σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε το ημερολόγιο που ήταν στον απέναντι τοίχο. Πλησίασε αργά και είδε πως το ημερολόγιο γράφει 28/10/2018. Του φάνηκε τόσο περίεργο. Αυτή την ημερομηνία έγραφαν χθες οι εφημερίδες που ήταν στον τοίχο. Τρομοκρατήθηκε, δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Ένας φόβος και μια ανησυχία για το τι μπορεί να συμβαίνει τον κυρίευσαν.

Είχε έρθει το χάραμα, γύρω στις τρεις ξανά. Πάλι άκουσε το σπάσιμο του τζαμιού. Προσπάθησε να το αγνοήσει και δεν κατέβηκε κάτω. Υπήρχε μια απόκοσμη ησυχία σε όλο το χώρο, σαν να ήταν στο διάστημα. Ήταν ξαπλωμένος στο πλάι και είχε βάλει το ένα μαξιλάρι πάνω από το κεφάλι του για να μην έχει επαφή με το χώρο. Ξάφνου άκουσε από το διάδρομο μια γυναίκα να κλαίει με λυγμούς. Το κλάμα αυτό του φάνηκε πως ερχόταν από το μπάνιο. Σηκώθηκε αργά από το κρεβάτι και πήγε να δει. Άνοιξε σιγά τη πόρτα και πήγε προς το μπάνιο. Έψαξε κάθε πιθαμή μα δεν ήταν κανένας. Βγήκε στο διάδρομο. Πάλι είχε γίνει κόκκινος και αυτή τη φορά, στην άλλη μεριά του, είχε εμφανιστεί ένα κοριτσάκι. Στεκόταν εκεί στην άλλη άκρη. Είχε τα μάτια της βγαλμένα και κρατούσε μια πάνινη κούκλα. Φαινόταν σαν να κοιτούσε προς το μέρος του. Εκείνος είχε παραλύσει από το φόβο του και δε μπορούσε να κάνει βήμα.

Το κορίτσι ήταν ακίνητο και ανέκφραστο, σαν παγωμένο. Σε μια στιγμή έβγαλε μια τσιρίδα: “ΔΟΛΟΦΟΝΕ!”. Τότε ξεκίνησαν πάλι να ηχούν οι σειρήνες και να ακούγεται το κλάμα της γυναίκας. Το κορίτσι επαναλάμβανε τη λέξη αυτή πολλές φορές, μέχρι που η γλυκιά και κοριτσιίστικη φωνή της έγινε βαριά, απόκοσμη και δαιμονική. Άρχισαν να πέφτουν στάχτες και αποκόμματα από εφημερίδες στο διάδρομο, λες και τα πετούσε ο ουρανός. Σε αυτά διάβαζε πως στις 28/10/2018 ένα ζευγάρι είχε μπει σε ένα σπίτι και σκότωσε την οικογένεια που ζούσε εκεί μέσα.

Πήρε μερικά αποκόμματα και έτρεξε στο δωμάτιο. έκλεισε τη πόρτα και άρχισε να τα διαβάζει. Όσο τα διάβαζε έβαζε τα κλάματα. Πίστευε πως είχε χάσει την οικογένειά του και ήταν ο μόνος που κατάφερε να επιζήσει. Αισθανόταν τόσες τύψεις που κατάφερε να ζήσει και δεν μπόρεσε να σώσει κανέναν. Είχε κουρνιαστεί στο κρεβάτι και έκλαιγε. Ένοιωθε πως τα είχε χάσει όλα και δεν είχε λόγο να ζει. Τώρα κατάλαβε γιατί δε θυμόταν τίποτα. Ήθελε να ξεχάσει. Ήθελε να μην έχει αυτό το τραυματικό γεγονός στη μνήμη του και να ζει με αυτό.

Γύρισε ανάσκελα στο κρεβάτι προσπαθώντας να κοιμηθεί. Δε του κολλούσε ύπνος, σκεφτόταν όλα όσα έμαθε πριν. Κοιτούσε το ταβάνι και τα αναλογιζόταν. Κάποια στιγμή άκουσε τη πόρτα να ανοίγει. Το τρίξιμο τον ανατρίχιασε σε όλη του τη ραχοκοκαλιά. Είχε παραλύσει από το φόβο του στο κρεβάτι. Το μόνο που έκανε ήταν να σηκώσει το κορμό του για να δει ποιος είναι. Όταν η πόρτα άνοιξε αρκετά, είδε μια μεγάλη σκιά, έμοιαζε με ανθρώπινη, αλλά δεν ήταν, ήταν δαιμονική, με κέρατα στο κεφάλι. Τότε εκείνος, έντρομος, γύρισε στο πλάι και κουκουλώθηκε με το πάπλωμα. Δεν ακουγόταν τίποτα. Εκείνος είχε κλείσει τα μάτια για να μη βλέπει αν αυτό το ον είχε μπει μέσα ή όχι. Τότε πάλι ένιωσε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του.

Οι μέρες είχαν καταντήσει μια λούπα και όλο και πιο φρικτά πράγματα συνέβαιναν τα βράδια. Ακούγονταν κλάματα, παιδικές κραυγές, εμφανίζονταν αίματα στους τοίχους και αυτή η δαιμονική φιγούρα στο τέλος. Κάθε μέρα οι κομμένες σελίδες από τις εφημερίδες έδιναν και μια νέα πληροφορία για το έγκλημα που έγινε μέσα στο σπίτι. Από ό,τι κατάλαβε, το ζευγάρι συμμετείχε σε μια σατανιστική αίρεση, εισέβαλε στο σπίτι της οικογένειας και θυσίασε τα παιδιά.

Έκλαιγε κάθε βράδυ, χτυπιόταν για να θυμηθεί έστω και μια στιγμή. Ούρλιαζε από τις ενοχές που τον έτρωγαν από μέσα. Αναρωτιόταν, γιατί δε θυμόταν τίποτα; Γιατί του συνέβη αυτό; Πως επέζησε εκείνος; Όλα ήταν τόσο χαοτικά στο μυαλό του. Δεν μπορούσε να βγει σε κάποιο συμπέρασμα. Δεν ήξερε τι συμβαίνει και γιατί έπρεπε να το θυμηθεί όλο αυτό. Ένιωθε σαν να τον βασανίζει κάποιος. Σαν να ήθελε να του κάνει τη ψυχή χίλια κομμάτια και να παίξει με το μυαλό του. Όλο αυτό τον τρέλαινε. Αισθανόταν σαν να ήταν παγιδευμένος και δε μπορούσε να βρει τρόπο να βγει.

Μία μέρα που ξύπνησε ξανά στο καναπέ, έτρεχε μέσα στο σπίτι και έψαχνε. Είχε χάσει το μυαλό του και είχε πείσει τον εαυτό του πως όλο αυτό είναι ένα ψέμα, ένα όνειρο, μια κακιά ανάμνηση που παίζει συνεχώς στο μυαλό του και δε μπορεί να σταματήσει να τη βλέπει. Ένοιωθε εγκλωβισμένος σε ένα κλουβί, σε μια φυλακή. Δεν ήξερε πώς να βγει. Έψαχνε απεγνωσμένα το σπίτι, μήπως βρει μια διέξοδο ή την απόδειξη πως όλο αυτό είναι ψέμα. Άρχισε να σκέφτεται πως ποτέ δεν είχε οικογένεια, ποτέ δεν είχε παιδιά. Σκεφτόταν πως ποτέ δεν έζησε κάτι τόσο εφιαλτικό, για αυτό και δεν το θυμόταν.

Είχε κάνει ανάστατο όλο το σπίτι χωρίς αποτέλεσμα. Όμως συνειδητοποίησε κάτι σημαντικό, πως είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου και αγνοούσε πόσο καιρό συνεχιζόταν αυτή η κατάσταση. Πόσος καιρός άραγε να είχε περάσει από τη πρώτη φορά που ξύπνησε εδώ; Ξεκρέμασε το ημερολόγιο από το τοίχο και άρχισε να βγάζει ένα ένα τα χαρτάκια με τις ημερομηνίες. Έτσι ήρθε αντιμέτωπος με ένα σοκαριστικό συμπέρασμα. Πουθενά στο ημερολόγιο δεν ήταν γραμμένο το έτος και σε όλες τις σελίδες η ημερομηνία ήταν η ίδια: 28/10. Έβγαζε ένα ένα τα χαρτάκια από το ημερολόγιο, αλλά καμία αλλαγή.

Φοβόταν για το τι θα συμβεί εκείνο το βράδυ. Κάθε βράδυ τα πράγματα γίνονταν ακόμα πιο άγρια και εκείνος έχανε πιο πολύ το μυαλό του. Είχε ένα πολύ κακό προαίσθημα.

Το ένστικτό του δεν τον γέλασε. Εκείνη η νύχτα δεν ήταν σαν τις άλλες. Όταν το ρολόι πήγε τρεις ξεκίνησε πάλι να συμβαίνει αυτό το γαϊτανάκι από τα ανατριχιαστικά συμβάντα. Άκουγε βήματα, κλάματα, κραυγές περιεργους ψιθύρους σε μια απόκοσμη γλώσσα. Κάποια στιγμή ακούστηκε ένα δυνατό κλάμα μωρού. Ακουγόταν από τη κουζίνα. Κατέβηκε κάτω και βρήκε ένα παραμορφωμένο νεογνό γεμάτο αίματα, να κλαίει μέσα στο νεροχύτη. Τα μάτια του ήταν κλειστά και η μύτη του δεν ήταν καλά σχηματισμένη. Εκείνος το πήρε και το κράτησε στην αγκαλιά του, βάζοντας τα κλάματα. Όμως το μωρό άρχισε να λιώνει και στο τέλος χύθηκε στο πάτωμα σαν μια μάζα από αίμα.

Στη συνέχεια άκουσε φωνές πάνω. Έτρεξε έντρομος να δει τι γίνεται. Οι τοίχοι είχαν γεμίσει με φωτογραφίες που απεικόνιζαν το πρόσωπό του και στους τοίχους ήταν γραμμένη πολλές φορές η λέξη “ΦΟΝΙΑΣ”. Μπροστά του εμφανίστηκε μια έγκυος γυναίκα με αιματοβαμμένο νυχτικό και τα μάτια της ξεριζωμένα, να είναι ξαπλωμένη μέσα σε μια πεντάλφα και να κλαίει με λυγμούς. Μία άλλη γυναίκα, χλωμή, με μαύρα ρούχα και ανατριχιαστική όψη την πλησίαζε απειλητικά με ένα κουζινομάχαιρο στραμμένο προς την κοιλιά της. Εκείνος ούρλιαξε και την πρόσταξε να σταματήσει, μα δεν έδειχναν να τον ακούνε. Στη συνέχεια άκουσε παιδικές κραυγές από το σαλόνι να φωνάζουν βοήθεια. Πήγε προς στις σκάλες και είδε έναν χλωμό μαυροφορεμένο άνδρα να έχει βάλει τα δύο παιδιά πάνω σε μια πεντάλφα με αναμμένα κεριά το περίγραμμά της. Λίγο παραπέρα ένα ανδρικό σώμα κειτόταν νεκρό στο πάτωμα. Κατέβηκε και πλησίασε το αποτρόπαιο σκηνικό.

Κανένας δεν μπορούσε να τον δει και να τον ακούσει, σε αντίθεση με εκείνον. Ο μαυροφορεμένος άνδρα στεκόταν πάνω από τα παιδιά και κρατούσε ένα μεγάλο παλιό βιβλίο και διάβαζε από μέσα στα λατινικά. Πλησίασε να δει το πρόσωπό του άνδρα και το θέαμα ήταν τόσο τρομακτικό που έπεσε κάτω και ούρλιαζε και έκλαιγε.

Τότε ήταν που τα θυμήθηκε όλα. Ο εγκέφαλός του άρχισε να του φέρνει εικόνες στο μυαλό του. Ήταν ένα συνονθύλευμα στο μυαλό του από αποκρουστικές εικόνες φόνων, βασανιστηρίων, τελετής, πόνου, απόγνωσης, δελτίων ειδήσεων, δικαστηρίων και φυλακής. Είδε σε ένα πρωτοσέλιδο εφημερίδας το πρόσωπο του μαυροφορεμένου άνδρα με τον τίτλο “ΟΜΟΛΟΓΗΣΕ ΤΕΛΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟ ΈΓΚΛΗΜΑ Ο ΤΟΜΑΣ ΣΟΥΑΝ”. Αυτός είχε ένα κοινό με αυτό τον άνδρα. Αυτός ήταν ο Τόμας Σουάν. Αυτός ήταν ο άνδρας στη φωτογραφία. Αυτός ήταν ο μαυροφορεμένος άνδρας που σκότωσε την οικογένεια. Αυτός ήταν ο Τόμας Σουάν. Αυτός ήταν ο δολοφόνος.

Τότε ακούστηκε μια φωνή να του μιλάει από μεγάφωνο:

«Κρατούμενε Τόμας Σουάν, καλώς ήρθες στο σπίτι της Κρίσης, ολοκλήρωσες το πρώτο 10ήμερο με μεγάλη επιτυχία. Επειδή θα έχεις πολλές απορίες, άσε με να σε διαφωτίσω. Το σπίτι της Κρίσης είναι η τιμωρία σου για την αμαρτία που έκανες! Ήσουν κακός άνθρωπος και σου αξίζει αυτή η τιμωρία! Το σπίτι της κρίσης είναι ένα πείραμα που δοκιμάζουμε στους βαρυνποινίτες των φυλακών για σωφρονισμό. Είναι μια προσομοίωση για να δουν το αποτρόπαιο έγκλημα που έκαναν ξανά και ξανά.

Στο πρώτο στάδιο δεν θυμάσαι καν τι έκανες και δεν καταλαβαίνεις που βρίσκεσαι, δε καταλαβαίνεις το ψέμα και την αλήθεια. Μετά αρχίζεις να βγάζεις λάθος συμπεράσματα και βλέπεις το γεγονός από τη μεριά του θύματος. Έχουμε καταγράψει πολύ καλά τι ένοιωσες, νομίζοντας πως είσαι ο πατέρας της οικογένειας. Όμως έκανες λάθος, εσύ τα προκάλεσες όλα αυτά»

Ο Τόμας βγήκε από τη προσομοίωση και ήταν δεμένος σε μια καρέκλα σ' ένα θάλαμο. Ένα μεγάλο κράνος αφαιρέθηκε από το κεφάλι του και τότε μόνο άρχισε να καταλαβαίνει τα πάντα και να γνωρίζει που βρίσκεται. Η φωνή συνέχισε να του μιλάει, ενώ εκείνος πάλευε να λυθεί.

«Ήσουν παντρεμένος και πολύ ερωτευμένος με μια γυναίκα. Θέλατε απεγνωσμένα να αποκτήσετε παιδί. Κάνατε τα πάντα για να το πετύχετε, όμως δεν υπήρχε κάποιο αποτέλεσμα. Τότε η γυναίκα σου ξεκίνησε να δοκιμάζε νέες μεθόδους, πιο περίεργες. Έτσι βρέθηκε σε μια αίρεση και την ακολούθησες και εσύ. Σας υποσχέθηκαν πως θα σας δώσουν αυτό που θέλετε. Ξεκινήσατε με τελετουργικά και με θυσίες ζώων, μα μάταια. Τότε πήρες τη απόφαση για κάτι πιο δραστικό, κάτι που θα άλλαζε όλη σας τη ζωή.

»Θύματά σας οι νέοι γείτονες σας, ένα νέο ζευγάρι με ένα αγοράκι και ένα κοριτσάκι, δίδυμα. Η κοπέλα ήταν έγκυος. Είχατε αναπτύξει φιλική σχέση μαζί τους, Τόμας, το θυμάσαι;

»Εκείνο το βράδυ, στις 28/10, είχε πανσέληνο και μπήκατε στο σπίτι τους. Σπάσατε το τζάμι και μπήκατε. Ο πατέρας σας άκουσε, τον αφού παλέψατε γιατί πήγε να καλέσει την αστυνομία. Στη συνέχεια ανεβήκατε πάνω στήσατε τα πάντα για τη τελετή, αναισθητοποιήσατε τα παιδιά και τη μαμά. Πως είναι να μην έχεις συναισθήματα; Να είσαι ψυχρός, Τόμας;

»Ολοκληρώσατε τη τελετή αφού σκοτώσατε τα δύο παιδιά μπροστά στα μάτια της μαμάς τους. Εκείνη έκλαιγε και φώναζε! Σας ικέτευε, αλλά δεν σας ένοιαζε. Ό,τι κακό μπορούσατε να κάνετε το κάνατε! Ή όχι; Όχι, έχει και άλλο! Της ανοίξατε τα σπλάχνα και της πήρατε το παιδί. Την αφήσατε να πεθάνει ενώ ζητούσε βοήθεια. Όμως όταν πήγατε να βγείτε από το σπίτι, η αστυνομία μόλις είχε φτάσει. Το μωρό πήγε να βρει την οικογένειά του. Ενώ εσείς οι δύο θα είστε εδώ και θα τιμωρείστε για αυτό που κάνατε»

Ο Τόμας έκλαιγε και τα αρνιόταν όλα. Μάταια προσπαθούσε να ελευθερωθεί. Αυτό ήταν το δικό του τέλος. Έκλεισε τα μάτια του, νομίζοντας πως όλα είναι πάλι ένα ψέμα. Όταν τα άνοιξε ξύπνησε ξανά στο καναπέ του σαλονιού.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΣΑΒΟΥ

Θαλασσιά

Τα χείλη μου κολλημένα σε εκείνη τη γαλάζια σου μπλούζα. Κουβάρι που ακόμη μυρίζει θάλασσα, ρούχο που δεν θέλω να ξεδιπλώσω, σάμπως και σβήσεις. Όπως και τότε. Όταν η θάλασσα, σημάδι ανάτασης, άφηνε το στίγμα στις παιδικές μου εξερευνήσεις, κάθε φορά που βυθιζόμουν στα σπλάχνα της. Όσο κι αν αναζήτησα δεν βρήκα πουθενά ανάσα αλμύρας να ξεκουράσει το νου μου.

Οι ρίζες στους γέρικους κορμούς, τούτο το συννεφιασμένο φθινόπωρο, ξερνάνε πυροτεχνήματα και η βροχή είναι νωρίς για να τα σβήσει. Τα κόκκινα τριαντάφυλλα που πότιζα, χαμογελώντας στο “καλημέρα”, σου ανασαίνουν πια το αυτονόητο, αφού δεν υπάρχει αφορμή να τα κλαδέψω.

Το αύριο, θέλω κι ελπίζω να 'ναι μια υπόθεση κοινή, μοιρασμένη στα δυο, την ώρα που τα ζευγάρια των πουλιών θα κάνουν κύκλους στα μάτια μας με φιγούρες χορευτικές γιομάτες λατρεία κι αφοσίωση, φλερτάροντας ανάμεσα σε τιτιβίσματα υποσχέσεων.

Κι εσύ, με το βελούδινο κοίταγμα, κείνο το ανυπέβλητο κι ένα χαμόγελο-ήλιο μόνιμα ζωγραφισμένο στην όψη σου, να πλανάρεις, όρτσα κόντρα στην παλίρροια. Κάτι σαν εκδίκηση.

Ήρθε η ώρα να με δοκιμάσεις σε όλες τις γλώσσες του Σύμπαντος, σαν ένα θαύμα κι εγώ, λυτρωμένη να εισχωρώ παντού, με τη σιωπή μου στην αέναη δόκιμη προσέγγισή σου. Με ένα διεγερμένο πνεύμα, φυλακισμένο σε σώμα που δεν εξεγείρεται σαν συνέπεια μήτε σαν επακόλουθο.

«Τι αλήθεια περιμένεις ψαρεύοντας εκεί στην άκρη της θάλασσας;», θα μπορούσες ίσως με αφέλεια να ρωτούσες.

«Μα, την μπλούζα σου τη θαλασσιά να μυρίσει και πάλι άγριο κύμα... κι αλμύρα!» Τίποτα άλλο!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Δύσκολη Υπόθεση

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, όταν ήμουν ένα μικρό κοριτσάκι, στις ελάχιστες επαφές που είχα με τους γονείς μου μου έλεγαν ότι ο κόσμος και η διαχείριση του είναι αρκετά δύσκολη υπόθεση. Εγώ είχα όνειρα αλλά οι γονείς μου δεν είχαν χρόνο γι' αυτό. Δεν μου έδιναν ιδιαίτερη προσοχή, ήταν βυθισμένοι στα δικά τους προβλήματα, ήταν παλιών αρχών και με έβλεπαν σαν βοηθό. Ωστόσο κατά καιρούς μου δήλωναν πράγματα για τον κόσμο που δεν με άφηναν να ζήσω, διότι όπως έλεγαν, είναι επικίνδυνοι οι άνθρωποι. Ανασύροντας σκέψεις από το μυαλό μου, θυμάμαι μια μέρα, ενώ βοηθούσα τον πατέρα μου στο χωράφι με τα ζώα του να μου λέει ότι τα ζώα μπορεί να σε αγαπήσουν, οι άνθρωποι να σε βλάψουν. Εγώ τότε λόγω της αφέλειας που με διακατείχε και της νεανικής μου απερισκεψίας δεν έδωσα την παραμικρή βάση.

Σαν παιδί δεν με άφηναν να πάω να παίξω με τα άλλα παιδιά και μεγαλώνοντας είχα αποφασίσει να φύγω από το σπίτι. Ωστόσο μετά από λίγο καιρό οι γονείς μου έχασαν την ζωή τους, από μια επίθεση άγριων ζώων στο χωράφι τους. Έμεινα μόνη, στα δεκαέξι μου χρόνια χωρίς πολλά, πάρα μόνο το μικρό πατρικό σπίτι και εκείνο το χωράφι. Έπρεπε να τα διαχειριστώ όλα πλέον μόνη μου. Με τον καιρό κατάφερα πουλώντας το χωράφι να μαζέψω κάποια χρήματα και επιτέλους να πάω να σε έναν καθηγητή να μου μάθει πράγματα.

Επειδή το όνειρο μου ήταν να γίνω κτηνίατρος, αλλά και επειδή μεγάλωσα με τα ζώα, ήθελα να μάθω πώς θα τα φροντίζω, ώστε μια μέρα να έχω την δική μου εργασία στον έξω κόσμο που τόσο στερήθηκα.

Μετά από πολύμηνη αναζήτηση βρήκα έναν δάσκαλο που και ο ίδιος έτρεφε ζώα, άρα θα μπορούσα να μάθω ακόμα περισσότερο πράγματα για τα αγαπημένα μου τετράποδα. Ήταν ένας άνθρωπος στην ηλικία του πατέρα μου και έδειχνε γνωστής και φιλόζωος. Με τον καιρό ανακάλυψα ότι έχει και μια κόρη. Την λέγανε Λουκία και ήταν συνομήλικη μου. Ήθελα πολύ να καταφέρω να γίνει φίλη μου, διότι ποτέ δεν είχα έναν φίλο στην ζωή. Περνώντας λίγο χρόνο μαζί της, ανακάλυψα ότι έχουμε πολλά κοινά ενδιαφέροντα και ότι κάναμε πολύ καλή παρέα!.

Μια μέρα, πηγαίνοντας στο μάθημα με τον πατέρα της μου είπε ότι η οικογένεια της αντιμετώπιζε οικονομικά προβλήματα και ότι, αν δεν έβρισκαν εγκαίρως χρήματα κινδύνευαν να χάσουν το σπίτι τους. Εγώ φτωχή ήμουν και δεν είχα περιουσία, μόνο το πατρικό μου σπίτι, ωστόσο επειδή ήταν η μοναδική μου φίλη και ήθελα να την βοηθήσω, πρότεινα να πουλήσω το σπίτι μου και να μείνουμε όλοι μαζί στο δικό τους. Με χαρά το δέχτηκε και μάλιστα προς μεγάλη μου έκπληξη βρήκε αμέσως αγοραστή. Την επόμενη μέρα, επιστρέφοντας στο πατρικό μου για να περάσω τις τελευταίες μου ώρες εκεί, αναπολώντας το παρελθόν και έχοντας πάντα στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου ότι εδώ ανοίγεται ο δρόμος προς το όνειρο μου, συνέβη το αναπάντεχο, να γίνω μάρτυρας μιας συζήτησης ανάμεσα στον δάσκαλο μου και την κόρη του με επίκεντρο την υποτιθέμενη πώληση του σπιτιού και με εκφράσεις που έδειχναν ότι με ξεγέλασαν για να πάρουν το σπίτι, επειδή είναι σε κεντρικό σημείο και θα μπορούσαν να ανοίξουν εκεί τη δική τους

κτηνοτροφική μονάδα.

Ξαφνιάστηκα πολύ, δεν το πίστευα! Η μόνη μου φίλη και ο δάσκαλος μου, να θέλουν να με εκμεταλλευτούν. Εκεί μου ήρθε στο νου η φράση των γονέων μου που δεν είχα καταλάβει πιο μικρή, ότι οι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι. Έφυγα γρήγορα μη θέλοντας να τους ξαναδώ. Πήγα πίσω στο σπίτι μου, στο μοναδικό που μου ανήκε, και αποφάσισα από εκεί να διεκδικήσω τα όνειρο μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ

Μια φιλία

ΦΙΛΟΣ. Τι σπουδαία λέξη! «Πρόσωπο με το οποίο συνδέεται κανείς με σχέση αμοιβαίας αγάπης, αφοσίωσης και κατανόησης». Τι υπέροχος ορισμός! Πόσοι άνθρωποι άραγε δεν έχουν νιώσει την ανάγκη να υπήρχε ένας φίλος κοντά τους σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής τους. Θέλουν να πουν δυο κουβέντες και να βγάλουν από μέσα τους ότι τους βαραίνει έχοντας την επιθυμία να αισθανθούν καλύτερα. Να νιώσουν ένα χέρι στον ώμο και μια κουβέντα που να τους λέει «σε καταλαβαίνω, σε συναισθάνομαι, σε στηρίζω, συμμερίζομαι τον πόνο σου και τις δυσκολίες που περνάς, είμαι εδώ για σένα σε οτιδήποτε χρειαστείς», χωρίς αυτός ο άνθρωπος να ζητά κάποιο αντάλλαγμα και χωρίς να διεκδικεί κάποιο όφελος. Έτσι αρχίζουν να σκέφτονται πόσο τυχεροί είναι εκείνοι που έχουν διπλά τους κάποιον όταν τον χρειάζονται.

Νιώθω ευνοημένος που στην πορεία της ζωής μου μέχρι τώρα έχω διπλά μου αρκετούς φίλους με την έννοια της λέξης όπως την αντιλαμβάνεται σφαιρικά ο καθένας. Όμως όταν σκέφτομαι αυτή τη λέξη πάντα μια εικόνα ενός προσώπου έρχεται πρώτη στο μυαλό μου. Η γνωριμία μας συνέβη όταν ήμασταν παιδιά. Εκείνα τα χρόνια βρισκόμασταν αποσπασματικά, μέσω διαφόρων παιχνιδιών και αθλημάτων (όπως για παράδειγμα το ποδόσφαιρο) που εκτυλίσσονταν στις γύρω γειτονιές. Ξεκινήσαμε όμως να δενόμαστε κοντά στην εφηβεία. Ήμασταν μια παρέα φίλων που βρισκόμασταν καθημερινά στο σχολείο και έπειτα από εκεί μαζευόμασταν σε σπίτια, άλλοτε παίζοντας μουσική και διασκεδάζοντας, άλλοτε κουβεντιάζοντας, πιάνοντας ενδιαφέροντα και σοβαρά θέματα που μας αφορούσαν. Κάποιες φορές τσακωνόμασταν και άλλες γελούσαμε για ώρα μέχρι δακρύων. Επίσης μας άρεσε να σμίγουμε σε καφετέριες, σε πλατείες και αλάνες, σε γήπεδα, όπου βλέπαμε τους αγώνες των αγαπημένων μας ομάδων. Πηγαίναμε επίσης όλοι μαζί διακοπές για λίγες ημέρες, όποτε ήταν εφικτό και μας δινόταν η ευκαιρία.

Από τότε όμως φαινόταν ότι μεταξύ των δύο μας αναπτυσσόταν μια ιδιαίτερη σχέση ανιδιοτελούς αγάπης και αφοσίωσης, την οποία την είχαν προσέξει και οι υπόλοιποι της παρέας και τους έκανε εντύπωση. Τους έβαζε σε μια διαδικασία σκέψης, προβληματισμού και συζήτησης, σε σημείο που πολλές φορές το διάβαζα στα μάτια, στα βλέμματα και στα πρόσωπα τους γενικότερα. Ένα είδος ζήλιας ή και θαυμασμού, αναμειγμένα με απορία για τη δυσκολία αντίληψης, συνειδητοποίησης και εξήγησης του λόγου για την μεγαλύτερη σύνδεση μας.

Όσο περνούσε ο καιρός δενόμασταν ολοένα και περισσότερο. Αρκετά απογεύματα τα περνούσαμε στο σπίτι του πίνοντας καφέ και συζητώντας με τις ώρες. Μπορώ να πω ότι αυτό μας έφερε ακόμα πιο κοντά. Όσπου φτάσαμε στην εφηβεία και μετά στο τέλος των σχολικών υποχρεώσεων. Εκείνος δεν τα πήγαινε καλά με τα γράμματα οπότε είχε σταματήσει το σχολείο από νωρίς και δούλευε σαν βοηθός τεχνίτη στην εταιρεία ενός θείου του με αντικείμενο τις τοποθετήσεις πλακιδίων και μαρμάρων. Ομολογούμενος δύσκολη και βαριά δουλειά με τις καιρικές συνθήκες τις περισσότερες μέρες του χρόνου να είναι εναντίον του. Δεν παραπονιόταν όμως και εξαιρετικά σπάνια θυμάμαι να

χάνει μεροκάματο. Έπρεπε να είχε συμβεί κάτι πολύ σοβαρό για να γίνει κάτι τέτοιο. Εκεί κάπου λοιπόν άρχισαν και τα πρώτα ξενύχτια και η προσωπική μας γνωριμία με το ποτό. Βλέπετε εκείνα τα χρόνια δούλευαν πολύ και σε καθημερινή βάση τα καφενεία, τα μαγαζιά με ζωντανή μουσική και τα μπαρ. Αυτοί ήταν οι τρόποι διασκέδασης της εποχής και είχαμε εικόνες και βιώματα από πολύ μικροί καθώς οι γονείς μας μάς έπαιρναν συχνά μαζί τους. Θυμάμαι τον εαυτό μου να νυστάζω επειδή η ώρα είχε πάει πλέον 2-3 τα ξημερώματα και να ενώνουν οι γονείς μου τρεις καρέκλες για να καταφέρω κάπως να βουλευτώ και να κοιμηθώ.

Επανερχόμενος στην ενηλικίωση μας, έχω ακόμα πολύ φρέσκιες τις εικόνες στη μνήμη μου από το καλοκαίρι του 1998, όπου αφού τελείωσα το σχολείο και τις πανελλήνιες έχοντας κλείσει πια τα 18, ξεκίνησα να δουλεύω ως μπάρμαν σ' ένα μαγαζί στη γνωστή περιοχή της Χερσονήσου Ηρακλείου. Εμπειρία ζωής, πραγματικά! Έτσι περάσαμε ένα καλοκαίρι γεμάτο από έντονα ξενύχτια, κατανάλωση οινοπνεύματος και αρκετών νέων γνωριμιών. Εγώ τότε εμένα στην εξοχική κατοικία της οικογένειάς μου, λίγο έξω από την περιοχή, και θυμάμαι χαρακτηριστικά ένα πρωινό, αφού είχα κοιμηθεί μόνο λίγες ώρες να χτυπάει το τηλέφωνο και στην άλλη άκρη της γραμμής να ακούω τη φωνή της μητέρας μου γεμάτη χαρά να μου αναγγέλλει την επιτυχία μου στις πανελλαδικές εξετάσεις και την εισαγωγή μου στο ΤΕΙ Καβάλας στη σχολή Διοίκησης Επιχειρήσεων. Μπορώ να ομολογήσω ότι εκείνο το πρωινό αυτή μου η επιτυχία δεν με συγκίνησε ιδιαίτερα. Ίσα-ίσα το προσπέρασα αρκετά γρήγορα επηρεασμένος και σκεπτόμενος τους τρελούς ρυθμούς της καθημερινότητας μου που με είχαν συνεπάρει. Όμως μετά το πέρας του καλοκαιριού και ξεκινώντας σιγά-σιγά να ετοιμάζομαι για την μετεγκατάσταση μου στην πόλη της Καβάλας, άρχισα να συνειδητοποιώ τι πραγματικά πρόκειται να συμβεί.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ, αφού μεταβήκαμε με τη μητέρα μου στην Καβάλα για να με βοηθήσει στα πρώτα βήματα της φοιτητικής μου ζωής, την ημέρα που έφυγε και τακτοποιώντας σιγά-σιγά τα πράγματά μου, μέσα σε μια βαλίτσα υπήρχε και ένα δώρο από τον φίλο μου το οποίο μου είχε πει να το ανοίξω όταν θα βρισκόμουν πλέον εκεί και θα είχα χαλαρώσει. Δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία να περιγράψω το δώρο όσο το ότι μέσα σε αυτό υπήρχε ένα γράμμα από τον Νίκο. Ομολογώ ότι εξεπλάγην διότι σε καμία περίπτωση δεν περίμενα κάτι τέτοιο ειδικά από εκείνον που δεν είχε και την καλύτερη σχέση με τα γράμματα και δεν περνούσε από το μυαλό μου ότι θα μπορούσε να κάνει μια τέτοια κίνηση. Καθότι αρκετά συναισθηματικός άνθρωπος περιέγραφε στο γράμμα όλα όσα ένιωθε για μένα και παρακάτω μου ευχόταν να περάσω πολύ όμορφα στα χρόνια που έρχονται, να καταφέρω να τελειώσω τη σχολή και να πάρω το πτυχίο. Επίσης περιέγραφε πόσο πολύ πίστευε σε μένα και στις δυνατότητές μου. Οφείλω να εξομολογηθώ ότι το γράμμα του με συγκίνησε ιδιαίτερα και υπάρχουν στιγμές που ακόμα και σήμερα μπορεί να νιώσω την επιθυμία να το ανοίξω και να το διαβάσω ξανά, αφού μου ήταν αδιανόητο να μην το φυλάξω. Αυτή του τη κίνηση είμαι σίγουρος ότι δεν πρόκειται να την ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου.

Κάπου εκεί ήρθε η ειδοποίηση ότι έπρεπε ο Νίκος να υπηρετήσει την πατρίδα. Αυτή τη φορά ήταν η σειρά μου να τον στηρίξω ηθικά και ψυχολογικά αν και πιστεύω ότι δεν το χρειαζόταν ιδιαίτερα. Ήταν δυνατός και είχε φροντίσει από οικονομικής άποψης να μαζέψει χρήματα τα οποία θα χρησιμοποιούσε κατά τη διάρκεια της θητείας του. Τελειώνοντας με την υποχρέωση αυτή θυμάμαι την έντονη επιθυμία του να με επισκεφθεί στην πόλη της Καβάλας θέλοντας να κάνει ολιγοήμερες διακοπές και την προσπάθειά του για να συλλέξει μέσω της εργασίας του το απαραίτητο πόσο που χρειαζόταν για το ταξίδι. Εννοείται πως τα κατάφερε και η χαρά των δυο μας ήταν πολύ μεγάλη όταν συναντηθήκαμε. Ακόμα και σήμερα περιγράφουμε την εμπειρία αυτή και τα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν στους φίλους μας. Κατά τη διάρκεια των διακοπών από τη σχολή, όταν επέστρεφα, θυμάμαι αρκετές βραδιές που καθόμασταν σπίτι του και αφού στη ζούλα όπως λέγαμε ανοίγαμε ένα μπουκάλι ούισκι και ενώ είχαν κοιμηθεί οι γονείς του μας γεννιόταν η όρεξη και

η επιθυμία να φύγουμε κρυφά και να κάνουμε την τσάρκα μας στα διάφορα μπαράκια της πόλης. Πάντα όμως ό,τι ώρα και να επιστρέφαμε, αυτός το πρωί σε όποια κατάσταση και να βρισκόταν σηκωνόταν κανονικά και πήγαινε στη δουλειά.

Τα χρόνια λοιπόν περνούσαν, εγώ αποφοίτησα από τη σχολή και η σχέση μας συνέχισε σταθερά να δυναμώνει. Επιστρέφοντας στο Ηράκλειο άρχισα να παρατηρώ ότι ο Νίκος πιεζόταν από τον πατέρα του που ήταν οξύθυμος, και αυτή η επιθετικότητα του έβγαινε κυρίως όταν είχε πει. Με το πέρασμα του χρόνου συνειδητοποίησα ότι του ήταν δύσκολο να το διαχειριστεί όλο αυτό. Τον έβλεπα να αισθάνεται μπλοκαρισμένος και αρκετά συχνά να νιώθει λυπημένος. Οπότε μπορώ να πω ότι μου έβγαινε αυθόρμητα, φυσικά και ανθρώπινα να βρίσκομαι διπλά του και να τον υποστηρίζω συζητώντας και αναλύοντας καταστάσεις, προσπαθώντας να τον βοηθήσω να δει πιο καθαρά κάποια πράγματα και να κάνει αλλαγές στη ζωή του που θα τον έκαναν να νιώσει καλύτερα, αν και σε αυτόν φαινόταν βουνό και του ήταν δύσκολο να πάρει τέτοιου είδους αποφάσεις. Οι κινήσεις του καθορίζονταν σε πολύ μεγάλο βαθμό από τον ευαίσθητο χαρακτήρα του και αυτό τον κρατούσε πίσω και τον έκανε αναποφάσιστο και δυσλειτουργικό. Επίσης του δημιουργούσε ένα ψυχολογικό βάρος, πράγμα που μου το είχε εκμυστηρευτεί αλλά το εισέπραττες έτσι κι αλλιώς κουβεντιάζοντας μαζί του, οπότε καθαρά και μόνο από αγάπη ένιωθα ότι ήθελα να τον βοηθήσω να βγει από το αδιέξοδο.

Ξεκινώντας με τον καιρό να δημιουργούμε πιο σοβαρές σχέσεις με το άλλο φύλο θα περιέγραφα τον Νίκο ως ένα δοτικό άνθρωπο με διάθεση να δημιουργήσει οικογένεια και να γίνει πατέρας συνειδητά. Όμως αρκετά συχνά τα κατάλοιπα που είχαν αποτυπωθεί μέσα του από αρνητικά περιστατικά που είχαν συμβεί στην οικογένεια του με βάση την ανεκδιήγητη συμπεριφορά του πατέρα του αλλά και την αδιαφορία που έδειχνε ο αδερφός του ο οποίος ενδιαφερόταν μόνο για τον εαυτό του, τον είχαν στοιχειώσει και τον ακολουθούσαν. Αυτά σε συνδυασμό με το ποτό, τον χαρακτήρα του άλλου μέλους της σχέσης με τα θετικά και τα αρνητικά του αλλά και τη δυσκολία επικοινωνίας που υπάρχει μεταξύ των περισσότερων ζευγαριών και γενικότερα των ανθρώπων στις μέρες μας, δυσχέραιναν πολύ τα πράγματα και έτσι δεν έπαιρναν μια ευχάριστη τροπή. Δυστυχώς ενώ μας είναι πολύ εύκολο να βγάλουμε γρήγορα συμπεράσματα για πρόσωπα και καταστάσεις, φαντάζει σχεδόν αδιανόητο να καθίσουμε μόνοι μας σε κάποιο ήσυχο χώρο και να ακούσουμε τον εαυτό μας. Να δούμε τι έχει να μας πει. Να τον γνωρίσουμε. Διότι, οι περισσότεροι από εμάς αυταπατόμαστε ότι μας γνωρίζουμε. Να κάνουμε ερωτήσεις σχετικά με τις αξίες και τα πιστεύω μας. Να αναρωτηθούμε για τα συναισθήματα και για τους στόχους μας. Για τον σκοπό της ζωής μας. Έχουμε άραγε κάποιον ή απλώς μας φθείρει η καθημερινότητα και ο χρόνος περνάει; Να επανεξετάσουμε και επαναξιολογήσουμε καταστάσεις και γεγονότα. Πιστεύω ότι η όλη διαδικασία για κάποιους (έστω και στην αρχή) θα φάνταζε τρομακτική ως και αδιανόητη. Εκτός από αυτή τη προσπάθεια εκείνο που θα βοηθούσε ιδιαίτερα θα ήταν να δοκιμάζαμε από δω και μπρος σε μια συζήτηση να ακούμε τον άλλο με προσοχή, συνειδητά, με ενσυναίσθηση, να του δείχνουμε ενδιαφέρον και ότι είμαστε εκεί παρόντες, να μην βιαζόμαστε να μιλήσουμε αλλά και να μην κάνουμε σκέψεις για το τι θα πούμε όταν έρθει η σειρά μας την ώρα που ο άλλος μιλάει αναλύοντας την άποψή του και ανοίγοντας την καρδιά του. Τροφή για σκέψη όλο αυτό.

Οι χωρισμοί του φίλου μου, λοιπόν, αναπόφευκτα διαδέχονταν ο ένας τον άλλο. Έτσι σμίγαμε για παρηγοριά και συζήτηση. Κάπου σε αυτό το διάστημα, εγώ πλέον σε σχέση ενώ εκείνος μόνος του, ήταν που ξεκίνησε να μας αρέσει η δραστηριότητα του ελεύθερου κάμπινγκ και μπήκαμε στη διαδικασία εξερεύνησης παραλιών που ενδείκνυνται για τέτοιου είδους περιπέτειες. Σταδιακά ξεκινήσαμε να οργανωνόμαστε και με την πάροδο των χρόνων είχαμε καταφέρει να αποκτήσουμε πείρα σχετικά με τα είδη κάμπινγκ που μας εξυπηρετούν καλύτερα έπειτα από δοκιμές. Επίσης αφού είχαμε δει αρκετά μέρη καταλήξαμε σε εκείνα που μας έκαναν να αισθανόμαστε ομορφότερα, επαναλαμβάνοντας τις

επισκέψεις μας σε αυτά. Επίσης είχαμε αποκτήσει ένα συμβατικό μικρό φουσκωτό σκάφος το οποίο χρησιμοποιούσαμε για ψάρεμα σε αυτές μας τις εξορμήσεις δημιουργώντας έπειτα διάφορους ευφάνταστους εκλεκτούς μεζέδες από τα αποτελέσματα του ψαρέματος, οι οποίοι ήταν και η αφορμή για να στηθεί έπειτα ένα γλέντι μετά μουσικής (αφού όπως έχω προαναφέρει ήταν μία από τις αγαπημένες μας ενασχολήσεις), στο οποίο παρασύρονταν και συμμετείχαν γείτονες από διπλανές σκηνές και έτσι καταλήγαμε στην πορεία της βραδιάς να έχουμε γίνει όλοι μια παρέα από την οποία διαχεόταν ένα κλίμα ευφορίας, ευχαρίστησης και διασκέδασης.

Ένα γεγονός που στιγμάτισε ανεξίτηλα τον Νίκο ήταν ο απρόσμενος και απροσδόκητος θάνατος του πατέρα του. Η συναισθηματική φόρτιση ήταν ιδιαίτερα μεγάλη και αδυνατούσε να διαχειριστεί τη ψυχολογική πίεση που υπέστη. Ένωθε ανήμπορος να ελέγξει τη πορεία της ζωής του. Αυτό ήταν κάτι που έγινε πολύ σύντομα αντιληπτό από εμένα και ένιωσα ότι χρειαζόταν τη στήριξή μου για να μπορέσει να βγει από το αδιέξοδο στο οποίο είχε μπει. Συγχρόνως ξεκίνησε να μου εκμυστηρεύεται ότι δυσκολευόταν να ανταπεξέλθει στην καθημερινότητά του, ότι ένιωθε έντονο στρες και άγχος χωρίς πολλές φορές να μπορεί να το ελέγξει και ότι διακατεχόταν ενίοτε από κρίσεις πανικού. Τον συμβούλεψα πως ήταν η κατάλληλη στιγμή να επισκεφθεί έναν ειδικό διότι έπειτα από προσωπική εμπειρία φοβόμουν από τις περιγραφές του πως αν δεν έκανε κάτι άμεσα για την αντιμετώπιση αυτού του σοβαρού προβλήματος, θα γιγαντωνόταν και θα τον επηρέαζε ακόμα περισσότερο στη ζωή του σε σημείο που μετά από λίγο καιρό θα ήταν πολύ δύσκολο έως και ακατόρθωτο να το διαχειριστεί. Εκείνη την περίοδο προσπαθούσα να βρίσκομαι κοντά του βοηθώντας τον ψυχολογικά και παρακινώντας τον να ανακαλύψει και να ασχοληθεί με πράγματα που θα του κέντριζαν το ενδιαφέρον για να καταφέρει να βρει ξανά τα πατήματά του και να αλλάξει τρόπο ζωής αφού είχε παρασυρθεί πλέον στην κατανάλωση αλκοόλ σε καθημερινή βάση διότι όπως μου εξηγούσε μόνο όταν έπινε του ήταν πιο εύκολο να διαχειριστεί την ψυχολογία του και τα συναισθήματά του. Εγώ του απαντούσα ότι όλο αυτό είναι μια παροδική λύση και μια ψευδαίσθηση που απλώς διαιωνίζει το πρόβλημα χωρίς να το λύνει ουσιαστικά αλλά και χωρίς να αφήνει τον Νίκο να το αντιληφθεί όλο αυτό. Είχα περάσει βλέπετε από την ίδια κατάσταση μερικά χρόνια νωρίτερα. Πρόσφατα έμαθα από κοινούς φίλους ότι υπήρξα γι' αυτόν μεγάλη βοήθεια και στήριξη σε' κείνη τη περίοδο της ζωής του. Ακόμα μου είπαν ότι τους εκμυστηρεύτηκε πως αισθάνεται ότι μου οφείλει πολλά για διάφορους λόγους. Εγώ βέβαια σε καμία περίπτωση δεν νιώθω έτσι.

Το τελευταίο γεγονός που συνέβη και ήρθε για να σφραγίσει αυτή τη σχέση είναι ότι ο Νίκος έγινε νονός της κόρης μου. Είμαι ιδιαίτερα ευτυχισμένος γι' αυτό διότι γνωρίζω πόσο την αγαπάει και είμαι σίγουρος ότι στο μέλλον θα φροντίσει να βρίσκει τρόπους για να της το αποδεικνύει. Αλώστε το ίδιο έπραξε και με μένα. Ήταν πάντα δίπλα μου σε δύσκολες στιγμές υποστηρίζοντας με και ήξερα – ένιωθα ότι μπορώ να στηρίζομαι σε αυτόν. Μου έδειχνε έμπρακτα την αγάπη και το ενδιαφέρον του καθημερινά και εισέπραττα το πόσο με νοιαζόταν χωρίς ποτέ να ζητήσει αναγνώριση ή κάποιο αντάλλαγμα γι' αυτό. Άνθρωπος που θέλει να δώσει και να προφέρει και το κάνει μέσα από την καρδιά του είτε του ζητηθεί είτε πράττοντας από προσωπική επιθυμία. Τη στιγμή που συμβαίνει αυτό φωτίζεται το πρόσωπό του. Έτσι συμπεριφέρεται σε όλους γύρω του. Φιλότιμος με όλη τη σημασία της λέξης. Νιώθω ιδιαίτερα τυχερός που αυτός ο άνθρωπος υπάρχει στη ζωή μου. Ένας πραγματικός, πολύτιμος και παντοτινός ΦΙΛΟΣ!

ΕΛΛΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Θάνατος της Γριάς Καρυδιάς

Ήταν μια από τις πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού – ένα από εκείνα τα πρωινά που ο ήλιος ξυπνά αγριεμένος, θυμωμένος θαρρείς με τον κόσμο από κάτω κι αποφασισμένος να κάψει τα πάντα στο διάβα του. Ο αέρας τρομάζει στη θέα του κι εξαφανίζεται. Μέχρι κι οι σκιές των δέντρων δειλιάζουν μέρες σαν και τούτη, αρνούνται να προσφέρουν την δροσερή τους ανάσα λες και φοβούνται πως αν το κάνουν θα προκαλέσουν την οργή του θεού τους. Υπήρχε μονάχα ένα δέντρο, ένας γηραιός γίγαντας, που αφηφούσε αυτόν τον κανόνα με θράσος εδώ και πολλές δεκαετίες – ίσως να πλησίαζε και τους δύο αιώνες ζωής τώρα πια. Ήταν μια καρυδιά ριζωμένη στην κορυφή ενός λόφου, κοντά στις παρυφές του χωριού των διακοσίων κατοίκων όπου μεγάλωνε ο μικρός Άγγελος. Μπορεί να ήταν μόλις δέκα χρονών, γνώριζε όμως εκείνο το δέντρο καλύτερα απ' όλους, ίσως ακόμη κι απ' τους αιωνόβιους, σταφιδιασμένους γέρους της κοινότητας που επέμεναν πως γνώριζαν τα πάντα.

Στην πραγματικότητα, ο Άγγελος ήταν σίγουρος πως δεν ήξεραν τίποτα περισσότερο απ' το να γκρινιάζουν ακόμη και για πράγματα που δεν τους αφορούσαν (κυρίως γι' αυτά). Θυμόταν μια φορά που ένας από δαύτους είχε πει στη μάνα του ότι είχε σκαρφαλώσει στην καρυδιά για να πετά με τη σφεντόνα του καρύδια σε όσους τύχαινε να περάσουν από κάτω. Μόλις η κυρά Παναγιώτα άκουσε τα μαντάτα του τις έβρεξε για τα καλά και τον έστειλε στο δωμάτιο που μοιράζονταν με τα αδέρφια του στη σοφίτα, με τον πισινό του κατακόκκινο και το αυτί του σχεδόν ξεριζωμένο. Όσο αυτός μιξόκλαιγε σε μια γωνιά την άκουγε να φωνάζει από κάτω πως κόντευε να την τρελάνει και πως την έκανε μονίμως ρεζίλι σε όλο το χωριό. Μετά από όλα αυτά, δεν είχε πολύ νόημα να της εξηγήσει πως είχε ανέβει εκεί πάνω για να στερεώσει τη φωλιά ενός κοτσουφιού που κινδύνευε να πέσει απ' τον αέρα σκοτώνοντας έτσι τα τρία μικρά που τιτίβιζαν τρομαγμένα. Τι έφταιγε αυτός που ανεβαίνοντας κάποια απ' τα πιο ώριμα καρύδια αποφάσισαν να πέσουν πάνω στο κεφάλι του μεγάλου γιου εκείνου του γέρου τη στιγμή που πασπάτευε στα κρυφά την γυναίκα του γαλατά;

Παρά τις παραινέσεις της μητέρας του να βάλει μυαλό και να πάψει να είναι «ονειροπαρμένο», ο Άγγελος πάντοτε έβρισκε χρόνο να το σκάει. Μπορεί να λάτρευε τα ζώα τους, μα το να περνά όλη του τη μέρα με τον πατέρα του έξω στη βοσκή το έβρισκε αποκρουστικό. Όχι πως ο πατέρας του ήταν κακός- ειδικά σε σύγκριση με τη μάνα του- ήταν όμως βαρετός και τόσο αφοσιωμένος στα ζωντανά του που σπάνια καταλάβαινε πως ο γιος του έφευγε σχεδόν αμέσως μόλις έφταναν στο βοσκοτόπι. Του άρεσε να τρέχει στους αγρούς τριγύρω, να χαζεύει τα σύννεφα και να προσπαθεί να μαντέψει τι ήθελαν τα σχήματα τους να του πουν. Πάνω απ' όλα όμως, του άρεσε να ξεστρατίζει μόνο για να αφήνει το κάθε μονοπάτι που επέλεγε να τον οδηγήσει πίσω σε εκείνη τη γερασμένη καρυδιά. Εκεί, κάτω από τη βαριά σκιά της ξεκουράζονταν. Εκεί, στη βάση του χοντρού κορμού της, είχε κρύψει ένα τενεκεδάκι με σοκολάτες που του είχε στείλει πριν χρόνια ο θείος του που ζούσε στην Αμερική για τα Χριστούγεννα. Φυσικά τις σοκολάτες τις είχε φάει μέσα σε λίγες ώρες, όμως είχε κρατήσει το μικρό μεταλλικό κουτί κι εκεί μέσα έκρυβε κάθε λογής θησαυρό: τη σφεντόνα του, μια δεκάρα που' χε σουφρώσει απ' τον πατέρα του μα που ακόμη δίσταζε να την ξοδέψει, το ξύλινο αλογάκι που είχε φτιάξει

για τα έκτα γενέθλια του ο μεγάλος του αδερφός ο Μάνος, αλλά κι εκείνο το κοχύλι που είχε βρει ξεβρασμένο στην αμμουδιά κοντά στο σπίτι του λίγα χρόνια πριν. Ήταν μακρόστενο και στριφογυριστό, λευκό και πορφυρό ταυτόχρονα, τραχύ απ' την αλμύρα μα ακόμη ανέπαφο. Παρότι ήταν πολύ μικρό για να μπορέσει να ακούσει τη θάλασσα να του μιλά όταν το έφερνε κοντά στο αυτί του, είχε μεγάλη αδυναμία σε εκείνο το κοχύλι. Ίσως γιατί το είχε ανακαλύψει μοναχός του ή ίσως επειδή η ύπαρξη του να αποδείκνυε πως το χωριό του δεν ήταν ολάκερος ο κόσμος, πως πέρα απ' τον ορίζοντα κρύβονταν πράγματα που θα μπορούσε κάποτε να ανακαλύψει. Ή πάλι, ίσως να του άρεσε απλά γιατί ήταν όμορφο, ποιος ξέρει;

Τούτο το δέντρο ήταν το καταφύγιο του γι' αυτό και μίσησε τη μάνα του όταν του απαγόρευσε να ξαναπάει. Είχαν περάσει μήνες απ' το περιστατικό με την κοτσιφοφωλιά και τη γυναίκα του γαλατά, οπότε δεν μπορούσε να καταλάβει τι στο καλό την είχε πιάσει έτσι ξαφνικά. Παρ' όλα αυτά, ήταν ανένδοτη, τόσο πολύ που κατάφερε ακόμη και τον πατέρα του να βάλει στο κόλλο κι από εκεί που δεν μιλάγε ποτέ, ο γέρος ύψωσε τη φωνή και τον απείλησε πως αν τον παράκουγε θα τον κλείδωνε στη στάνη μέχρι να έρθει η ώρα να πάει στρατό. Από εκείνη τη μέρα και μετά, δεν τον άφηνε κανείς σε ησυχία. Τις περισσότερες ώρες του τις πέρναγε μέσα στο σπίτι, είτε μαζί με τις αδερφές του, είτε με την μάνα του. Ο πατέρας του συνέχιζε να λείπει τις περισσότερες ώρες της μέρας, όμως πλέον δεν τον έπαιρνε μαζί του. Όσο για τον Μάνο, εκείνον είχε να τον δει πάνω από μήνα κι όποτε ρωτούσε γι' αυτόν έπαιρνε για απάντηση μια σιωπή τόσο εκκωφαντική που δεν σήκωνε εξηγήσεις. Ξαφνικά έμοιαζε λες κι όλος ο κόσμος να είχε τρελαθεί κι αυτό είχε αρχίσει να τον εκνευρίζει. Όσο κι αν ήθελαν όλοι να τον αντιμετωπίσουν σαν μωρό, ο Άγγελος δεν ήταν χαζός. Ήξερε καλά πως γίνονταν πόλεμος. Όμως αυτό γίνονταν κάπου αλλού, πολύ πέρα από τη θάλασσα και σίγουρα πολύ πιο μακριά από την αγαπημένη του καρυδιά. Έτσι λοιπόν, αδυνατούσε να καταλάβει τι στο καλό φοβόντουσαν όλοι τόσο πολύ. Το μόνο που χρειαζόνταν ήταν μια ευκαιρία κι αυτή επιτέλους ήρθε εκείνη την καυτή, καλοκαιριάτικη μέρα.

Εύπνησε πολύ αργά. Το ήξερε γιατί ο ήλιος έλουζε το δωμάτιο του πέρα ως πέρα κι αυτό δεν γίνονταν ποτέ πριν να μεσημεριάσει. Του φάνηκε περίεργο που η μάνα του δεν τον είχε ξυπνήσει νωρίτερα, εκεί γύρω στο ξημέρωμα ως το συνήθιζε, μα δεν το παρασκέφτηκε. Φοβήθηκε πως αν αμφισβητούσε αυτό το ξαφνικό, αναπάντεχο χαμόγελο της μοίρας, θα έβλεπε την κυρά Παναγιώτα να ορμά στο δωμάτιο ουρλιάζοντας πως ήταν ανεπρόκοπος, τινάζοντας τον αλευρωμένο της πλάστη απειλητικά στον αέρα. Ζαλισμένος ακόμα, τόσο από τη ζέστη όσο κι απ' τον βαρύ ύπνο που του είχε χαριστή τόσο απρόσμενα, ανασηκώθηκε στο σκληρό του ντιβάνι. Οι αδερφές του έλειπαν, πράγμα που δεν ήταν διόλου παράξενο. Η Μαριώ θα πρέπει να ήταν στην κουζίνα να βοηθά τη μάνα με το μεσημεριανό. Όσο για την Άννα, θα ήταν σίγουρα στη στάνη και θα καθάριζε προσμένοντας το δίχως άλλο τον πατέρα τους να επιστρέψει απ' τη βοσκή τα ζώα. Ξαφνικά ένιωθε σαν να του ανήκε ολάκερος ο κόσμος. Σπάνια είχε επιλογές κι αυτή η αίσθηση της ελευθερίας φάνταζε εντελώς πρωτόγνωρη. Χωρίς να το σκεφτεί άλλο, σηκώθηκε και χωρίς να μπει στον κόπο να αλλάξει τις πιτζάμες του, όρμησε έξω απ' το παράθυρο προσπαθώντας να κάνει ησυχία. Πάτησε γερά στην κληματσίδα που σκαρφάλωνε ως τη σκεπή κι έφτασε στον πίσω κήπο μέσα σε δευτερόλεπτα. Δίχως να ρίξει έστω ένα βλέμμα πίσω του, πήδηξε τον χαμηλό φράχτη και με τα πόδια του γυμνά άρχισε να τρέχει στα άδεια σοκάκια του χωριού.

Γύρω του όλα τα παράθυρα ήταν σφαιλιστά κι ούτε ένας άνθρωπος δεν βρέθηκε στον δρόμο του για να τον σταματήσει. Σίγουρα κόντευε μεσημέρι, γι' αυτό και κανείς δεν βρίσκονταν έξω, παρ' όλα αυτά ο Άγγελος ένιωθε απίστευτα τυχερός. Αν έπεφτε πάνω σε κάποιον- πάνω σε οποιονδήποτε- δεν θα γλίτωνε. Ο καθένας θα τον έπιανε απ' το αυτί και θα τον έσερνε πίσω στο σπίτι με το ζόρι. Ιδίως αν ήταν κάποιος γέρος. Αυτοί έχωναν τη μύτη τους παντού μόνο από βαρεμάρα, αφού δεν είχαν και τίποτα καλύτερο να κάνουν με τις λιγοστές μέρες που τους απέμεναν. Ευγνωμονώντας τη θεά τύχη λοιπόν, βγήκε από το χωριό κι άφησε τα τρεχαλητά του να τον οδηγήσουν με σιγουριά στο μόνο μέρος που τον έκανε να

νώθει ελεύθερος, κυρίαρχος του κόσμου αλλά και του εαυτού του. Φτάνοντας στους πρόποδες του αγαπημένου λόφου όμως, τα γόνατα του λύθηκαν.

Οι φλόγες έφταναν ως τα σύννεφα. Ο καπνός, πυκνός και μαύρος, περικύκλωνε την κορυφή του λόφου, τυλίγοντας σε μια ασφυκτική αγκαλιά τον αιωνόβιο κορμό. Εκατομμύρια σπίθες χόρευαν γύρω απ' τη γριά καρυδιά, στροβιλίζονταν παντού ολόγυρα της σαν άστρα που γεννιόντουσαν και πέθαιναν σε δευτερόλεπτα. Χοντρά, ώριμα καρύδια εκτοξεύονταν χειροβομβίδες δεξιά κι αριστερά, λες και το ίδιο το δέντρο να προσπαθούσε να αμυνθεί και να επιβιώσει. Ο Άγγελος έκανε να φωνάξει, μα η κραυγή του πνίγηκε κάπου ανάμεσα στη βοή της φωτιάς και στις βουβές ικεσίες του ανήμπορου γίγαντα που ριζωμένος στο χώμα πρόσμενε ένα τέλος αναπόφευκτο. Δεν μπορούσε να κάνει βήμα. Κατρακύλησε πίσω από έναν ψηλό, αγκαθωτό θάμνο λαχανιασμένος περισσότερο απ' την τρομάρα του, παρά από το τρέξιμο που είχε ρίξει για να φτάσει ως εκεί. Διστακτικά σήκωσε το κεφάλι και το βλέμμα του γλίστρησε ανάμεσα στα ξεραμένα φύλλα αναζητώντας απαντήσεις. Πίσω απ' το πέπλο των δακρύων που κάλυπτε τα μάτια του και πέρα απ' τις φλόγες διέκρινε τη συνέχεια της φρίκης. Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε, λίγα μόλις μέτρα μακριά, ήταν το ανοιγμένο στα δύο κεφάλι εκείνου του γέρου που τον είχε κατηγορήσει στην κυρά Παναγιώτα πως πέταγε με τη σφεντόνα του καρύδια στους ανθρώπους σαν κοινός αλήτης. Το αίμα είχε καλύψει την τεράστια, γυαλιστερή φαλάκρα του και τώρα πότιζε το χορτάρι δίνοντας του μια μακάβρια άλικη απόχρωση. Μόνο τότε πρόσεξε τη μυρωδιά που ανακατεύονταν με την καλοκαιρινή αλμύρα. Θύμιζε σίδηρο κι έφερε στο μυαλό του το σπιτάκι πίσω από τη στάνη, εκεί όπου ο πατέρας έσφαζε τα ζωντανά όταν ερχόταν η ώρα να πουλήσει το κρέας τους ή όταν η μάνα τους αποφάσιζε πως τους άξιζε ένα πιο γιορτινό τραπέζι. Όμως ο γέρος, που λέγονταν Τάσος, δεν ήταν ο μόνος νεκρός του λόφου. Γύρω απ' το φλεγόμενο δέντρο είδε κι άλλα σώματα να κείτονται ακίνητα δεξιά κι αριστερά, το ένα πεσμένο πάνω στο άλλο, όλα ματωμένα, γεμάτα τρύπες και ξεσκισμένα ρούχα. Μάτια ορθάνοιχτα και άδεια ατένιζαν τον ουρανό χωρίς ελπίδα να τον αντικρίσουν. Ήταν τα μάτια των γειτόνων του. Τα μάτια των φίλων του. Τα μάτια των γέρων του χωριού που ξαφνικά αγαπούσε.

Σαν ένα σμάρι μαύρες, αιμοδιψείς νυχτερίδες, μια ομίχλη από κορμιά ντυμένα πανομοιότυπα περικύκλωνε το τοπίο της φρίκης. Τα πρόσωπα του ήταν λευκές μάσκες, τα μάτια τους αγριεμένα και άμορφα, πιο άδεια κι από αυτά των νεκρών γύρω τους. Κρατούσαν όπλα που κάπνιζαν ακόμα. Στα μπράτσα τους κόκκινα περιβραχιόνια περιέγραφαν το αναίτιο μίσος που έκαιγε μέσα τους με σύμβολα αποτυπωμένα σε λευκό φόντο. Γελούσαν (μάλλον) καθώς χτυπούσαν με βαριές μύτες απ' τις μπότες τους τα πλευρά των συγχωριανών του για να βεβαιωθούν πως κανείς δεν κουνιόταν πια. Μιλούσαν, σε μια γλώσσα που ο Άγγελος δεν καταλάβαινε. Η προφορά τους ήταν βαριά κι απόκοσμη, λες και συζήταγαν αναμεταξύ τους δαιμόνια που'χαν συρθεί από μια αόρατη κολασμένη πύλη για να φτάσουν τελικά στο νησί. Το στομάχι του ανακατεύονταν στη θέα του θανάτου. Κάτι σαν ένστικτο χτυπούσε σαν ταμπούρλο τα σωθικά του, επιμένοντας πως έπρεπε να κάνει ησυχία, να προσποιηθεί κι εκείνος έναν ακόμη απ' τους νεκρούς. Όμως τότε τους είδε.

Κοντά στον γέρο με το ανοιγμένο κεφάλι είδε τον πατέρα του. Ανάμεσα στα δασιά του φρύδια έχασκε ορθάνοιχτη μια τρύπα που έσταζε τις λιγοστές, απλοϊκές σκέψεις του βοσκού στο χώμα. Στο πλάι του, όπως πάντα, η κυρά Παναγιώτα. Το λουλουδάτο της φόρεμα ήταν ξεσκισμένο. Η σπιρτάδα και η ακούραστη μορφή της είχαν χαθεί, μα ακόμη και στον θάνατο είχε προλάβει να αγκαλιάσει σφιχτά τον άντρα της- το χέρι της ήταν ακόμη τυλιγμένο σφιχτά γύρω απ' το στήθος του. Ακολουθώντας με το βλέμμα το κόκκινο ποτάμι, έφτασε να κοιτάξει στα ριζά της καρυδιάς. Ανάμεσα σε χέρια και πόδια και κεφάλια, την είδε. Γυμνή και καθισμένη σε μια στάση απολύτως αφύσικη για άνθρωπο, βρίσκονταν η Μαριώ. Το κεφάλι της με τα πυκνά μαύρα, σγουρά μαλλιά κρέμονταν πάνω στους λεπτούς της ώμους. Τα πόδια της ήταν ορθάνοιχτα σαν σπασμένα. Τα στήθη της ακάλυπτα και χαρακωμένα. Αίμα έσταζε απ' τους

κροτάφους στα μάγουλα της κι από εκεί στον λαιμό της, δάκρυα πόνου σε πρόσωπο αγγελικό. Οι φλόγες έγλειψαν το ταλαιπωρημένο κουφάρι της κι ο Άγγελος μύρισε για πρώτη φορά στη ζωή του καμμένη σάρκα. Είχε φτάσει στο τέρμα. Το λαρύγγι του ξεσκίστηκε από ένα ουρλιαχτό που αντήχησε μέχρι πίσω στο χωριό. Η ομίχλη των δαιμόνων στράφηκε προς το μέρος του σε συγχορδία. Η λεγεώνα του κακού τον είδε και τα φρικτά, λευκά πρόσωπα παραμορφώθηκαν από στραβά χαμόγελα. Η λαβή ενός όπλου ήρθε απ' το πουθενά και τον χτύπησε από πίσω στο κεφάλι. Πριν χάσει τις αισθήσεις του ήταν σίγουρος πως άκουσε τη γριά καρυδιά να του ψιθυρίζει θλιμμένα μόνο μια λέξη: «Συγγνώμη».

Ήταν η πιο ζεστή μέρα του καλοκαιριού. Είχε χρόνια να έρθει στο χωριό. Την τελευταία φορά που βρίσκονταν εδώ ήταν ακόμη παιδί. Του φαινόταν αδιανόητο πόσο είχαν αλλάξει όλα. Το χωριό ήταν γεμάτο τουρίστες, καφετέριες, εστιατόρια και ενοικιαζόμενα δωμάτια. Ντόπιοι πια ελάχιστοι υπήρχαν- όσοι επέμεναν να μένουν εκεί ήταν γέροι που δεν θα έφευγαν ο κόσμος να χαλούσε. Ένας από αυτούς ήταν κι ο παππούς του Άγγελου. Γι' αυτόν είχε έρθει. Του το είχε ζητήσει σαν χάρη. Τα τελευταία χρόνια οι εκλάμψεις του παππού ήταν σπάνιες. Τις περισσότερες ώρες της μέρας τις πέρναγε βουβός, καθισμένος στην αυλή του παλιού πατρογονικού σπιτιού, αγναντεύοντας τον ορίζοντα που ενωνόταν με τη θάλασσα- έναν ορίζοντα που ποτέ του δεν κατάφερε να προσπεράσει. Το μυαλό του ήταν θολό κι όποτε η μάνα του τού έδινε το τηλέφωνο για να μιλήσει με τον εγγονό του, όσα του έλεγε δεν έβγαζαν νόημα. Άλλοτε τον έλεγε Μάνο, το όνομα του αδερφού του που τον είχε μεγαλώσει κι άλλοτε επέμενε να τον βρίζει πιστεύοντας πως ήταν κάποιος κυρ Τάσος που τον κατηγορούσε άδικα στη μάνα του πως ήτανε αλήτης. Όμως δυο μέρες πριν, το τηλεφώνημα που δέχτηκε απ' τον παππού του ήταν διαφορετικό. Τον είχε αποκαλέσει με το όνομα του. Τον είχε πει «παιδί μου». Έκλαιγε και τον παρακάλεσε να έρθει στο νησί. Προσπάθησε να τον καθησυχάσει. Του υποσχέθηκε πως θα πήγαινε μόλις κατάφερε να πάρει άδεια από τη δουλειά. Δεν το είχε σκοπό, που χρόνος για τέτοια ταξίδια άλλωστε, μα κάπως έπρεπε να τον ηρεμήσει. Δυο μέρες αργότερα ο Άγγελος έμαθε πως ο παππούς είχε πεθάνει, ήρεμος στην καρέκλα του μπροστά στο κύμα. Δεν ζήτησε καν άδεια από την τράπεζα όπου δούλευε. Μπήκε απλώς σε ένα πλοίο και τώρα βρίσκονταν εκεί, πίσω στο σπίτι.

Τα βήματα του τον οδήγησαν στον λόφο. Το χωριό μέσα στα χρόνια είχε επεκταθεί ως εκεί. Είχε ακούσει όλες τις ιστορίες του παππού για την γριά καρυδιά που κάποτε δέσποζε σε εκείνη την χαμηλή κορφή. Ήξερε για τη σφαγή που είχε λάβει χώρα εκεί το 1943 από τους ναζί, τη μέρα που το χωριό βουβάθηκε και πνίγηκε στο αίμα. Η μάνα του τού είχε πει τα πάντα για εκείνη τη μέρα, μα ο παππούς δεν του μίλησε ποτέ για όσα είχε δει εκεί. Μονάχα τώρα, λίγο πριν πεθάνει, του ζήτησε να ανέβει σε εκείνο το λόφο. Μια μικρή πλατεία γεμάτη καφετέριες περικύκλωνε το μαρμάρινο μνημείο που είχε στηθεί στη θέση της καρυδιάς. Στην ψηλή πλάκα αναγράφονταν δεκάδες ονόματα, όλων εκείνων που είχαν χαθεί τόσο αναίτια εκείνη την ημέρα. Ανάμεσα τους υπήρχαν και τα ονόματα προγόνων που δεν γνώρισε ποτέ, μα που ξαφνικά αισθανόταν να του λείπουν. Δίπλα στην πλάκα, υπήρχε ακόμη ο νεκρός κορμός της καρυδιάς- σύμβολο μιας εποχής που κανείς δεν είχε τολμήσει να σκεφτεί να ξεριζώσει. Πλησίασε σέρνοντας τα πόδια του. Ένωθε λες κι ο αέρας να αντιστέκονταν στην κίνηση του, σαν να προσπαθούσε να τον αποτρέψει κάτι απ' το να αγγίξει εκείνες τις μνήμες. Ακολουθώντας τις οδηγίες του παππού Άγγελου γονάτισε μπρος στον κορμό και με τα γυμνά του χέρια άρχισε να σκαλίζει το χώμα σε ένα σημείο που φαινόταν να έχει σκαφτεί πρόσφατα. Χρειάστηκαν ελάχιστα λεπτά μέχρι τελικά να κρατήσει στα χέρια του τον θησαυρό.

Το μεταλλικό κουτί από τις σοκολάτες ήταν τόσο σκουριασμένο πια που η μάρκα δεν φαινόταν και τα χρώματα είχαν εξαφανιστεί. Το άνοιξε με χέρια που έτρεμαν, χωρίς να έχει ιδέα τι να περιμένει. Ο κόσμος γύρω του τον κοίταζε παραξενεμένος μα δεν τον ένοιαζε. Αισθάνονταν σαν να είχε πέσει μέσα σε κάποια δίνη μυστηριακή που τον

ταξίδευε στο παρελθόν και τούτο το ταξίδι ήταν αδύνατον να το αρνηθεί. Κάθισε στο χώμα και βάλθηκε να σκαλίζει τα περιεχόμενα του κουτιού. Μια γκριζα, παλιά δεκάρα γλίστρησε ανάμεσα στα δάχτυλα του. Βρήκε μια σφεντόνα, με λάστιχο σπασμένο κι ένα μικρό, ξύλινο αλογάκι, γερασμένο κι αυτό απ' τα χρόνια. Πήρε στα χέρια του ένα μικροσκοπικό κοχύλι, τόσο εύθραυστο που ράγισε με ένα μόνο άγγιγμα. Τέλος, βρήκε ένα χαρτί που έμοιαζε πιο πρόσφατο. Το άνοιξε. Τα πλαγιαστά γράμματα ήταν τρεμουλιαστά, σαν να χόρευαν πάνω στις γραμμές της σελίδας προσπαθώντας να το σκάσουν.

«Τούτος ο τόπος υπέφερε. Μάτωσε και βασανίστηκε. Εδώ έχασα όλα όσα είχα μάθει σαν παιδί να αγαπώ. Θα λεγε κανείς πως θα πρεπε να μισώ αυτό το μέρος. Η μάνα σου δεν κατάλαβε ποτέ γιατί επέμενα πάντα να επιστρέφω εδώ. Όμως σε σένα πρέπει να προσπαθήσω να το εξηγήσω. Αν ένα πράγμα μας κάνει ανθρώπους αυτό είναι η μνήμη. Όσο κι αν πονά το να θυμάσαι, περισσότερο πονά το να ξεχνάς. Μόνο εδώ, μόνο σε αυτό τον λόφο, θυμάμαι ποιος είμαι. Εδώ, στο σπίτι της γριάς καρυδιάς, νόμισα κάποτε πως πέθανα μαζί με όλους τους άλλους. Μα ήμουν ένας από τους λίγους που σωθήκαν από την κόλαση που ήρθε να μας βρει εκείνη τη μέρα κι αυτό άφησε πάνω μου ένα χρέος: να μην ξεχάσω. Το χρωστώ στη μάνα, στον πατέρα, στην Μαριώ, ακόμη και στον κυρ Τάσο. Το χρωστώ στους αντάρτες- ανάμεσα τους κι ο Μάνος- που με σώσαν απ' τα χέρια των δαιμόνων. Το χρωστώ κυρίως σε σένα, παιδί μου. Αν εγώ ξεχάσω, εσύ δεν θα μάθεις κι αν εσύ δεν μάθεις, τούτος ο τόπος κι άλλοι τόσοι πέρα απ' τον ορίζοντα είναι καταδικασμένοι να ζήσουν ξανά τη φρίκη εκείνης της μέρας. Μπορεί το μίσος να αλλάζει ρούχα με τις εποχές, μπορεί να αλλάζει φωνή μα πάντα είναι το ίδιο τέρας. Μονάχα η μνήμη μπορεί να μας μάθει να το αναγνωρίζουμε και να το νικάμε όποια μορφή κι αν παίρνει. Αν κάτι μου έμαθε η ζωή, αυτό είναι η αγάπη. Να αγαπάς αγόρι μου. Να αγαπάς τον κόσμο και τους ανθρώπους. Να αγαπάς τη μνήμη. Να αγαπάς την ελπίδα, πέρα απ' τις αντιξοότητες, γιατί αυτή είναι το άρμα που κουβαλά το μέλλον. Τώρα λέω να ξεκουραστώ. Μην λυπάσαι για μένα. Θα είμαι καλά. Στον παράδεισο μου θα περιμένει η γριά καρυδιά. Πρέπει να της πω πως την συγχωρώ.»

ΚΩΣΤΑΣ ΤΖΗΛΙΑΔΗΣ

Μποτιλιάρισμα

Ο Τζ. έβαλε ταχύτητα στην σκουριασμένη του Ντοτζ. Αυτή μετακινήθηκε μόλις λίγα μέτρα στο πυρωμένο οδόστρωμα. Ο ιδρώτας έτρεχε στο βλογοκομμένο του πρόσωπο και τα χέρια του είχαν παραιτηθεί από το τιμόνι. Δεν ήταν λίγες οι φορές που χρονομετρώντας την επιστροφή του από την γέφυρα του Βαλέρο στην Ανατολική Σάντα Κλάρα, την μοναδική διαθέσιμη μετά τις σημερινές απεργιακές κινητοποιήσεις, κατέληγε σε βλαστήμιες και κατάρες. Ευχόταν να γύριζε το χρόνο πίσω και να επέλεγε το περπάτημα. Σίγουρα θα είχε καλύτερη τύχη. Τώρα ήταν ακινητοποιημένος για ώρα και ένιωθε ότι σιγοβράζει σε μία τεράστια κατσαρόλα.

Το κεφάλι του διέγραφε για χιλιοστή φορά ένα τόξο από το αριστερά προς τα δεξιά με την ματιά του να περνάει διαδοχικά από τους τρεις καθρέφτες του αυτοκινήτου κάνοντας ένα διάλειμμα στον μεσαίο. Τα κολλημένα από τη ζέστη πυρόξανθα μαλλιά του δεν ήταν ικανά να κρύψουν το γεμάτο στεναχώρια βλέμμα του. Ένα ρυάκι ιδρώτα έτρεξε ακόμα μία φορά στην πλάτη του. Ξεκούμπωσε το σακάκι του.

Η υπομονή και η κατανόηση των οδηγών, τώρα είχαν δώσει τη θέση τους σε κραυγές, χειρονομίες και λαιμούς με φουσκωμένες φλέβες. Θυμήθηκε ένα παιχνίδι που του είχε μάθει ο πατέρας του σε αντίστοιχες καταστάσεις μποτιλιαρισμένης παράνοιας. Ξεκινούσε με τον εντοπισμό ενός σταθμού στην αντίστοιχη ώρα. Έπειτα κάθε αλλαγή της ώρας συνδυάζονταν και με την αντίστοιχη αλλαγή στο ραδιόφωνο. Ένα παιχνίδι που σίγουρα αποπροσανατόλιζε τον Τζ. από την ανυπομονησία της επιστροφής και τον ίδιο από παραπάνω εκνευρισμό. Το ίδιο παιχνίδι προσπάθησε να παίξει και σήμερα, γυρνώντας από την κηδεία του. Δεν είχε όρεξη, το ραδιόφωνο είχε κολλήσει στον ίδιο σταθμό για τουλάχιστον μισή ώρα.

Χτύπησε τα δάχτυλα του για πολλοστή φορά στο ξεφτισμένο δέρμα του τιμονιού. Έλυσε τη ζώνη του και ξεκούμπωσε το παντελόνι του. Κάπου είχε διαβάσει ότι τη θέση της οργής πολλές φορές παίρνει η απάθεια. Αν ίσχυε αυτό, τότε σίγουρα βρισκόταν σε αυτό το στάδιο. Και ας χοροπηδούσε η κύστη του σαν τρελή εδώ και ώρα. Μερικά κουτάκια μπύρας αναπαύονταν εν ειρήνη στο πάτωμα του συνοδηγού.

Η ζέστη πάνω στο οδόστρωμα έκανε τον ορίζοντα να τρέμει. Κάρφωσε το βλέμμα του στα αμάξια που βρισκόταν πίσω από την τρεμουλιαστή κουρτίνα. Τα χρώματα άρχισαν να μπλέκονται και να στροβιλίζουν μπροστά στα μάτια του. Απόρροια της αϋπνίας και του αλκοόλ των τελευταίων ημερών. Η κολασμένη ζέστη είχε δώσει πλέον τη θέση του σε ένα δροσερό αεράκι που αναμόχλευε τις αισθήσεις.

Τα αμάξια και τα κτίρια είχαν αντικατασταθεί από δέντρα και θάμνους, μπροστά του υψωνόταν μία αυτοσχέδια μπασκέτα. Πίσω της, επιβλητικό το σπίτι των παιδικών του χρόνων και δίπλα του ο Τσετ, το παιχνιδιάρικο λαμπραντόρ, που έτρεχε σαν τρελό πάνω κάτω, συμμετέχοντας στο ατελείωτο παιχνίδι με την μπάλα.

«Μια χαρά τα καταφέρνεις Τζ., σπάσε τον καρπό και χαλάρωσε την παλάμη. Το χέρι πρέπει να διαγράφει καμπύλη και να αφήνει την μπάλα στην κορυφή του τόξου» φώναξε ο πατέρας του, χτυπώντας την κόρνα και του ξαναέδωσε την μπάλα. Ακόμα ένα σουτ βρήκε το στόχο του.

Η μπάλα ξαναέφτασε στα χέρια του. Είχε περάσει με επιτυχία στην σχολική ομάδα. Η αντοχή του, τα γρήγορα τρεξίματα του, ήταν αυτά που του είχαν εξασφαλίσει την συμμετοχή. Τώρα είχε μπροστά του δύο μήνες να προπονηθεί στο μοναδικό στοιχείο που οι προπονητές του έβρισκαν αδύνατο, τα σουτ.

Δεν είχαν περάσει παρά μόλις λίγες ώρες που είχε ανακαλύψει ότι αυτό που τον βοηθούσε στην συγκέντρωση ήταν κάποια εικόνα. Αυτό το είχε βρει στο πρόσωπο της Μαίρη Ανν Μάθιους.

Την έβλεπε κάθε μέρα στο διπλανό θρανίο, άραγε ήξερε την ύπαρξη του; Την έβλεπε στο τελευταίο σπίτι στα αριστερά του δρόμου, κάθε φορά που βάδιζε προς το σχολείο, κάνοντας ένα μικρό διάλειμμα να δέσει, να λύσει και να δέσει ξανά τα κορδόνια του. Την έβλεπε κάθε φορά που ξάπλωνε στο κρεβάτι το βράδυ.

Κάποτε του είχε χαρίσει απλόχερα, το καλύτερο χαμόγελο της, βγαίνοντας από το σπίτι της. Τα ξανθά της μαλλιά ανέμιζαν από το καυτό, καλοκαιρινό αεράκι και τυχαία έπεσε πάνω του. Το στόμα της άνοιξε φανερώνοντας του, τις ενωμένες με σιδεράκια, οδοντοστοιχίες της. «Καλημέρα» του είπε και έτρεξε προς το βάθος.

Ο Τζ. είχε κοκαλώσει. Κρατούσε την βαριά από τα βιβλία και το κολατσιό, τσάντα του, από τα λουριά που περνούσαν κάτω από τις μασχάλες του, με τους αντίχειρες του εγκλωβισμένους σε αυτά. Ποτέ μία καλημέρα δεν βγήκε τόσο δύσκολα από ένα στόμα όσο βγήκε εκείνη την ημέρα από το δικό του, «κ κ κ καμηλέρα».

Ήταν η ημέρα που αποφάσισε να κάνει το δοκιμαστικό για την σχολική ομάδα. Θα τα κατάφερνε, θα έμπαινε στην σχολική ομάδα και στην συνέχεια θα την κατακτούσε. Θα την κέρδιζε και θα την απομάκρυνε από όλους τους γλοιώδεις τύπους που την περιτριγύριζαν. Πίστευε ή μάλλον ήταν σίγουρος ότι η Μαίρη Ανν. δεν ήταν σαν αυτούς. Ήταν ευγενική, γλυκιά και κατά βάθος ερωτευμένη με τον Τζ., μόνο που ακόμα δεν το γνώριζε.

Η κόρνα ξανακούστηκε, ο πατέρας του φώναξε «που τρέχει το μυαλό σου πάλι, φιλαράκο;»

Κράτησε την μπάλα στο ύψος των ματιών του, εστίασε στο πορτοκαλί στεφάνι και επανέλαβε την ίδια φράση που ερχόταν στο μυαλό του κάθε φορά που το χέρι του εκτόξευε την μπάλα σαν στρατιώτης που με περίσσια αυτοπεποίθηση πετάει την χειροβομβίδα στον εχθρό. «Για σένα...» σκέφτηκε φέρνοντας το χαμόγελο της στο μυαλό του.

Η μπάλα διέγραψε μία μεγάλη καμπύλη για να περάσει μέσα από το καλάθι, σχεδόν χωρίς να ακουμπήσει το μεταλλικό δίχτυ που κρεμόταν από αυτό.

Τα ξύλα από την βεράντα έτριξαν. Η μητέρα του είχε εμφανιστεί με ένα δίσκο. Μια κανάτα λεμονάδα γεμάτη με παγάκια που κουδούνιζαν και φρεσκοκομμένες φέτες λεμονιού να επιπλέουν έγιναν ορατά. Η επιφάνεια της κανάτας έσταζε στον δίσκο και αυτό την έκανε ακόμα πιο λαχταριστή. Δίπλα της δέσποζαν μερικά από τα περίφημα μπισκότα με σταφίδες της μαμάς του.

Βάδισε προς τον δίσκο, η κόρνα ξανακούστηκε. Ο Τζ. στάθηκε ιδρωμένος και ακίνητος στο γρασίδι κρατώντας την μπάλα. Προσπάθησε να κουνήσει τα πόδια του αλλά μάταια. Αυτά είχαν αγκυλώσει στο έδαφος. Η κόρνα ξανακούστηκε. Έφαξε τους γονείς του στον περιβάλλοντα χώρο αλλά κανένας δεν βρισκόταν εκεί μαζί του. Ο δίσκος βρισκόταν πλέον στο πάτωμα της βεράντας και η κανάτα ήταν άδεια. Το δροσερό αεράκι μεταμορφώθηκε σε καυτή ανάσα, στεγνώνοντας του το πρόσωπο από τον ιδρώτα. Μία κόρνα ακούστηκε ξανά.

«Φιλαράκο ξύπνα, μπορείς να ξεκινήσεις. Ο δρόμος μπροστά μας μόλις άνοιξε» του φώναξε ένας μοτοσικλετιστής δυνατά πίσω από το κράνος του, με τον θόρυβο από τις εξατμίσεις να του πνίγει τις φωνές.

Γέλασε. Θυμήθηκε μία ερώτηση που του είχε κάνει ο πατέρας του όταν ήταν παιδί. «Έχεις αναρωτηθεί φιλαράκο γιατί τα νεκροταφεία έχουν περίφραξη; Αυτοί που βρίσκονται μέσα δεν μπορούν να βγουν και αυτοί που βρίσκονται έξω δεν θέλουν να μπουν.»

Ο Τζ. Έβαλε ταχύτητα στην σκουριασμένη του Ντοτζ και αυτή τσούλησε άνετα στο πυρωμένο οδόστρωμα.

ΕΥΘΑΛΙΑ ΦΑΡΜΑΚΗ

Το Φως

Η Αντιγόνη ξύπνησε σε ένα μισοφωτισμένο δωμάτιο. Προσπάθησε να σηκωθεί από το κρεβάτι, αλλά σύντομα συνειδητοποίησε πως ήταν δεμένη.

Καθώς σήκωσε το βλέμμα της είδε δίπλα της τρεις καρέκλες. Ένας ένας ήρθαν και κάθισαν η μητέρα, ο αδερφός και ο πατέρας.

Το δωμάτιο δεν είχε πόρτα και απόρησε πως μπήκαν. Ήρθαν από τη μισοσκοτεινή πλευρά του δωματίου, δε μπορούσε να δει ως εκεί. Για μια στιγμή σκέφτηκε πως ονειρευόταν, μα όχι δε γίνεται να ονειρευόταν, τα ένιωθε όλα... εκτός... εκτός από το κάτω μέρος του σώματος της. Κοίταξε τα πόδια της. Ανάμεσά τους μία λίμνη αίματος που είχε στερέψει από ώρα κολλημένη σε πόδια και σεντόνι.

Ξαφνικά εμφανίστηκε Εκείνος. Ψηλόλιγνος, καλοντυμένος κρατούσε απαλά το ντοσιέ του σαν να μην ήθελε να το πληγώσει. «Κυρία Αντιγόνη Γεροφωκά, γνωρίζετε πολύ καλά το λόγο που βρίσκεστε εδώ, η προσπάθειά σας να φέρετε αντίσταση δε θα σας ωφελήσει, πιστέψτε με. Δεν επιτρέπεται να γεννιούνται νεκρά παιδιά. Στέλνουμε σε κάθε γυναίκα που κυοφορεί ενημερωτικό φυλλάδιο με όλες τις οδηγίες, αλλά εσάς λόγω του σκοταδιού σας δε μπορέσαμε να σας εντοπίσουμε εγκαίρως. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα των εξετάσεων που σας κάναμε, βρέθηκε στον οργανισμό σας ένα Φως άγνωστης προέλευσης, το οποίο μελετούν αυτή τη στιγμή οι συνάδελφοί μου, όχι μόνο για να δούμε τι ακριβώς είναι, αλλά και για να εντοπίσουμε τον εγκέφαλο που μπορεί να το διακινεί. Προφανώς αυτός ήταν και ο λόγος που γεννήθηκε το παιδί σας νεκρό. Θα πρέπει να γίνει σύσκεψη πολλών ωρών ώστε να αποφασιστεί με ποιον τρόπο θα χειριστούμε αυτή τη δύσκολη κατάσταση, διότι όλα πρέπει να γίνουν υπό άκρα μυστικότητα. Έτσι δε θα εκτεθούμε ούτε εμείς και δε θα προκληθεί κάποια ταραχή στην κοινωνία μας. Ας μιλήσει πρώτη η μητέρα σας, που χωρίς την πολύτιμη βοήθεια της δε θα καταφέραμε να σας εντοπίσουμε και την ευχαριστώ πολύ.»

«Τι άτυχο ήταν αυτό το πλάσμα που διάλεξε εσένα να το φέρεις στον κόσμο, δεν εξέτασε όλες τις παραμέτρους, δεν είδε τι κρύβεται μέσα σου. Θα μπορούσε να διαλέξει εμένα που είχα έμφυτο το Φως και όχι το δικό σου το κατασκευασμένο, που δεν ξέρω και 'γω πού το βρήκες. Ποια η προέλευσή του, Αντιγόνη; Το Φως το αγνό, το καθαρό εισέρχεται από μόνο του μέσω της μήτρας στο έμβρυο. Εσύ έφερες μία παράξενη και δυνατή αντίσταση όταν ήσουν μέσα μου και έτσι μετατοπίστηκε όλο το Φως στον δίδυμο αδερφό σου. Γνωρίζαμε λοιπόν εξαρχής πως ήσουν ένα σκοτεινό πλάσμα. Σε βάλανε στη γυάλα. Ήσουν ένα αδύναμο και σιχαμερό πλάσμα. Κάθε μέρα προσευχόμουν να μην τα καταφέρεις, ώσπου μετά από σαρανταπέντε μέρες δεχτήκαμε το τηλεφώνημα να έρθουμε να σε παραλάβουμε. Το Σκοτάδι θα ζούσε πλέον μέσα στους τοίχους του σπιτιού μας.»

«Νομίζω, μητέρα, πως τις μέρες που έβγαινε έξω, εκείνες τις μέρες ήρθε σε επαφή το άτυχο παιδί μαζί της», είπε ο αδερφός και συνέχισε: «Με τη βοήθεια κάποιων φίλων, άτομα που δεν υπάρχουν πουθενά καταχωρημένα στα αρχεία

του κράτους όπου και έκανα την έρευνα μου, κατάφερε να προμηθευτεί με κάποιον τρόπο το Φως. Ένας από αυτούς τους φίλους μάλιστα κρατούσε στα χέρια του χρώματα όταν ερχόταν να την επισκεφθεί και ένας άλλος....αχ ντρέπομαι που σου το λέω τώρα μητέρα, αλλά δεν έχουμε μυστικά μεταξύ μας, έτσι;..ένας άλλος της έβαζε ένα κοχύλι στο αυτί και εκείνη σηκωνόταν όρθια και χόρευε σαν να άκουγε μουσικές. Και γελούσε δυνατά. Τη μέρα που την άκουσα να γελάει έτσι, τρόμαξα, συγχώρεσε με που δε σου είπα κάτι νωρίτερα».

«Εσύ δε φταις σε τίποτα παλικάρι μου, ποτέ δε φταις εσύ και βαλ' το καλά στο μυαλό σου», είπε η μητέρα

«Ας μιλήσει και ο πατέρας» είπε Εκείνος.

«Όχι! Δε θα μιλήσεις, δε θα πεις κουβέντα», πετάχτηκε η μητέρα. Αν υποψιαστώ πως βοήθησες με οποιονδήποτε τρόπο το κοπρόσκυλο, θα σε συνθλίψω, μικρό ανθρωπάκι!».

Η Αντιγόνη κοίταξε το κενό βλέμμα του πατέρα που κατάπινε τα δάκρυα του και δεν είπε ποτέ την παραμικρή κουβέντα. Η φιγούρα του γινόταν όλο και πιο θολή και άρχισε να μοιάζει διάφανος. Θυμήθηκε τις δύσκολες μέρες που προσπαθούσε να βρει το Φως. Έκρυβε καλά την εγκυμοσύνη της και τις προσπάθειές της. Πολλές φορές ήταν τόσο κοντά στο να βρει λίγο Φως αλλά αποτύγχανε. Γιατί το Φως ήταν δυσεύρετο και λιγοστό και οι Σκοτεινοί ήταν πολλοί. Οι περισσότεροι πουλούσαν κομμάτια του εαυτού τους για λίγο Φως. Του σώματος τους. Άλλοτε κάποιο δάχτυλο, κάποιο αυτί, ένας είχε πουλήσει και την καρδιά του για το Φως. Τελικά η Αντιγόνη κατάφερε και το προμηθεύτηκε. Δε θα μάθουμε πως, αλλά σίγουρα πούλησε ό,τι πολυτιμότερο και σημαντικό είχε. Αναρωτιέμαι αν ήταν το μυαλό η η ψυχή της.

Ένας ένας σηκώθηκαν τα μέλη της οικογένειας από τις καρέκλες τους και απομακρύνθηκαν. Έμεινε μόνο Εκείνος.

«Μόλις έλαβα την απόφαση των συνεργατών μου για το ποια διαδικασία θα ακολουθηθεί, ώστε να μη δημιουργηθεί το οποιοδήποτε πρόβλημα στην ομαλή λειτουργία των υπηρεσιών του κράτους. Αποφασίστηκε λοιπόν πως θα πρέπει να εξαφανίσουμε το νεκρό βρέφος. Αυτό θα γίνει με μια επαναστατική μέθοδο, λοιπόν. Θα το φάτε. Θα το μασήσετε καλά και θα το φάτε μέχρι να μη μείνει το παραμικρό ίχνος της ύπαρξής του!

Έπειτα θα συνδέσουμε ένα σωληνάκι στις φλέβες σας. Θα τραβάει το Φως και θα το μεταφέρει σε μία σφραγισμένη φιάλη, ώστε να μη διοχετευθεί στο περιβάλλον και έτσι θα μπορέσουμε να το μελετήσουμε ενδεδειγμένα στα εργαστήρια μας.

Καλή τύχη Κυρία Γεροφωκά!

Θα πρέπει να είστε ευγνώμων για τη υπέροχη και υποστηρικτική οικογένεια σας».